

เลียมโฮนา

พวกเขาจำพระองค์ได้—
ท่านจะจำได้อย่างไร น. 14

พา นำไป และสอนของงาน
ประวัติครอบครัว น. 22

แปดวิธีรับมือถ้าสมาชิกครอบครัว
ทิ้งศาสนจักร น. 28

หลังจากแต่งงานใหม่: สองครอบครัว
จะเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร น. 36

“เจ้ารู้ความหมายของต้นไม้ที่บิดาเจ้าเห็นไหม?”

“และข้าพเจ้าตอบท่าน, มีความว่า: ข้าพเจ้ารู้แล้ว, คือความรักของ
พระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งแผ่ขยายออกมาสู่ใจลูกหลานมนุษย์; ดังนั้น,
จึงเป็นที่พึงปรารถนาที่สุดเหนือสิ่งทั้งปวง.”

1 นิโไฟ 11:21-22

เลียโฮนา กุมภาพันธ์ 2016

ข่าวสาร

- 4 ข่าวสารจากฝ่ายประธานสูงสุด: ลงจอดอย่างปลอดภัย ในช่วงอากาศแปรปรวน โดย ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
- 7 ข่าวเยี่ยมสอน: การแต่งงานได้รับ แต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

บทความพิเศษ

- 14 ยึดมั่นราวเหล็ก โดย เอ็ดเดอร์ดาเนียล แอล. จอห์นสัน มีคนสักลุ่มบนทางไปต้นไม้แห่งชีวิต ท่านต้องการอยู่กับใคร
- 18 หนังสือนำอัศจรรย์ของมอรมอน โดย จอห์น แอล. ซอเรนสัน ท่านจะเห็นคุณค่าของพระคัมภีร์ มอรมอนมากขึ้นเมื่อท่านเข้าใจ เรื่องท้าทายที่มอรมอนประสบความสำเร็จ สร้างสรรค์พระคัมภีร์ดังกล่าว

- 22 ปีติของงานประวัติครอบครัว โดย เอ็ดเดอร์เคเวนทิน แอล. คุก เราปกป้องจุดหมายอันสูงส่งของเรา เมื่อเราให้ความสำคัญแก่ครอบครัว และงานประวัติครอบครัว
- 28 เมื่อลูกทิ้งศาสนจักร โดย โรบิน เซนเจอร์ เบเคอร์ นำเจ็ดปวงเมื่อสมาชิกครอบครัวทิ้ง ศาสนจักร แนวคิดเหล่านี้ช่วยได้
- 32 ดำเนินการสนทนากลุ่มให้เกิด ประสิทธิภาพ โดย ดัสติน เวสต์ ท่านสามารถเปลี่ยนการสนทนากลุ่ม เป็นโอกาสของการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพโดยใช้หลักธรรมเหล่านี้
- 36 การแต่งงานใหม่: การผจญภัยใน ความอดทนและความรัก โดย ไฮดี เอลจาร์โบ มอร์เรลล์ แอนเดอร์เซ็น การนำสองครอบครัวมาอยู่ด้วยกัน ต้องใช้ความรักและความอดทนมาก เป็นสองเท่า

ปกิณกะ

- 8 สมุดบันทึกการประชุมใหญ่เดือน ตุลาคม 2015
- 10 เราพูดถึงพระคริสต์: ให้เกียรติอดีตสามีของดิฉัน สวงนนาม
- 12 ภาพสะท้อน: บทเรียนจากต้นกระท้อน โดย ไอริน ทานิกวรา
- 13 การรับใช้ในศาสนจักร: เราเลือกรับใช้ โดย อริเมการ์ด ไมซ์เนอร์
- 40 เสียงวิสุทธิชน
- 80 จนกว่าเราจะพบกันอีก: ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง โดย ประธานฮาเวิร์ด ดับเบิลยู. ฮันเตอร์

ภาพปก
ปกหน้า: ภาพวาดโดย โจเซฟ บริกคีย์
ปกหน้าด้านใน: ภาพถ่ายโดย Kevron2001/
iStock/Thinkstock ปกหลังด้านใน:

คนหนุ่มสาว

50

44 พระคัมภีร์มอรมอนสอนอะไรเราได้บ้างเกี่ยวกับความสุข
โดย แสงค์ อาร์. สมิธ
มีแนวทางชัดเจนที่เราสามารถทำตามได้เพื่อพบความสุขที่แท้จริง

50 เหตุใดการจบการศึกษาสถาบันจึงสำคัญ
โดย แมททิว พอร์เตอร์ วิลค็อกซ์
ชั้นเรียนหลักสูตรสำคัญขั้นพื้นฐานใหม่สี่ชั้นเรียนจะช่วยให้คนหนุ่มสาวมีศรัทธาลึกซึ้งขึ้น

65

65 ประสบการณ์เผยแผ่ศาสนาที่ดิฉันเกือบพลาด
โดย แอนน์ ลาเลสตา
ดิฉันไม่คิดจะชวนเบรนนตามาโบสถ์จนกระทั่งมีคนชวนเธอไปโบสถ์ของพวกเขา

ดูว่าท่านจะหา
เลย โชนาที่ซ่อนอยู่
ในฉบับนี้ได้หรือไม่
คำใบ้: หยิบเครื่องมือ
ช่างไม้ออกมา

เยาวชน

52 โปสเตอร์: คิดใหญ่
53

xxxx xxxxxxxxxxxxxxxx xxxx. xxxxxxxx
xxxx

54 ห้องพักฟื้นของดิฉัน
โดย ซารา เอ็น. ฮอลล์
ปีที่ยากที่สุดของชีวิตดิฉันกลายเป็นปีที่ดีที่สุดของชีวิตดิฉัน

56 อนาคตของท่าน: ยอดเยี่ยมตามแผน
ท่านเริ่มสร้างอนาคตที่ประสบความสำเร็จในวันนี้ได้เลย!

60 ช่วยเหลือผ่านพระวิญญูณบริสุทธิ
โดย เอิลเดอร์ ซี ฮอง (แซ่ม) หว่อง
อาจารย์กาคำตอบของนักเรียนผิดโดยอัตโนมัติ แต่คำตอบของข้าพเจ้าถูกขอบพระทัยสำหรับความช่วยเหลือจากพระวิญญูณบริสุทธิ

62 คำถามและคำตอบ
เพื่อนบางคนของดิฉันคิดว่าการไปโบสถ์เป็นการเสียเวลา ดิฉันจะช่วยให้พวกเขาเห็นได้อย่างไรว่าการไปโบสถ์เป็นพรอย่างยิ่ง

64 คำตอบจากผู้นำศาสนจักร: วิธีพบปิติ
โดย เอิลเดอร์ดัลลีน เอช. โอ๊คส์

65 ประสบการณ์เผยแผ่ศาสนาที่ดิฉันเกือบพลาด
โดย แอนน์ ลาเลสตา
ดิฉันไม่คิดจะชวนเบรนนตามาโบสถ์จนกระทั่งมีคนชวนเธอไปโบสถ์ของพวกเขา

เด็ก

72

66 คำตอบจากอัครสาวก: ฉันจะทำให้วันอาทิตย์เป็นวันพิเศษได้อย่างไร
โดย เอิลเดอร์รัสเชลล์ เอ็ม. เนลสัน

67 เพลง: หากฉันฟังด้วยใจ
โดย แซลลีย์ ดีฟอร์ด

68 เด็กที่ยินอย่างภาคภูมิใจ: แบ่งปันมาตรฐาน
โดย ฮิลารี วัตคินส์ เลมมอน

70 สมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยาน
โดย ลีโอนาร์โด รอดริเกซ
ชาวบริทาธาว่าสมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยานของเธอออกเงยเมื่อเธอแบ่งปัน

72 พระคัมภีร์จากโลกเก่าและโลกใหม่
จับคู่ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มอรมอนกับศาสนายาการณทั่วโลก

74 วีรบุรุษพระคัมภีร์มอรมอน: อินัส สวดอ้อนวอน

75 ฉันอ่านพระคัมภีร์มอรมอนได้

76 เรื่องราวในพระคัมภีร์มอรมอน: ครอบครัวของนีไฟข้ามมหาสมุทร

79 หน้าระบายสี: ครอบครัวของเราพิเศษ

กุมภาพันธ์ 2016 ปีที่ 22 เล่มที่ 2

เลขไทย 13282 425

นิตยสารนานาชาติของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย

ฝ่ายประธานสูงสุด: โรนัลด์ เอ. มอนสัน, เฮนรี่ บี. อาชกริก, เดวิด เอ. ออคอร์ทอฟ

โคเวนันต์สากลสิบสอง: รัสเซลล์ เอ็ม. เบลสัน, ดัลลัน เอช. โอคัส, เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, โรเบิร์ต ดี. เฮลล์, เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, เดวิด เอ. เบตเนอร์, เคเวนทีน แอส. คูก, ที. ทอดด์ คริสตอฟเฟอร์สัน, นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น, ไนเจลดี เอ. ราสแบนด์, แกรี่ อี. สตีเวนสัน, เดล จี. เรนสันด์

บรรณาธิการ: โจเซฟ ดับเบิลยู. ซีตาดิ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: เจมส์ บี. มาร์ติน, แครอล เอฟ. แมคคองกี ที่ปรึกษา: ไบรอัน เค. แอชตัน, แรเนตลี เค. เบเนเนตต์, เคเวอ. เอ. คาร์ดอน, เซอร์ลี เอ. เอสพลิน, คริสตอฟเฟอร์ โกลเด้น, ดิกลาส ดี. โฮล์มส์, แลร์รี่ อาร์. ลอว์เรนซ์, แคลโร เอ็ม. สตีเฟนส์

ผู้อำนวยการบริหาร: เดวิด ที. วอร์เนอร์

ผู้อำนวยการฝ่ายดำเนินการ: วันเซนดี เอ. วอห์น

ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก

ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ท พ. แคนนอน

บรรณาธิการบริหาร: อาร์. วิล จอห์นสัน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: โรอัน คาร์

ผู้ช่วยฝ่ายพิมพ์เผยแพร่: เมแกน เวอร์ฮอฟ

งานเขียนและงานบรรณาธิการ: บริทานนี บีที, เดวิด ดิกสัน, เดวิด เอ. เอ็ดเวิร์ดส์, แมทธิว ดี. ฟลิตตัน, ลอรี ฟูลเลอร์, การ์เรตต์ เอช. การ์ท, ลารีน พอร์เทอร์ กอนต์, จิลล์ คริสติน, แอสคิงก์, ชาร์ลอตต์ ลาร์ดาบาล, มิเนดี แอนน์ ลิฟวิทท์, ไมเคิล อาร์. มอร์ริส, แซลลี จอห์นสัน โอโตเคิร์ก, โจเซฟ เอ. เพอร์กีย์, เจน ฟินโบโร, ริชาร์ด เอ็ม. โรมันนี, พอล แวนเดนเบิร์ก, มาร์ธา วิดัลสัน

ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ คนด์เซ็น

ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แพตตี อาร์. ฟิตเตอร์สัน

งานออกแบบ: จินเนตต์ แอนควิว, เฟย์ ที. แอนดริส, แมนดี้ เบนทีย์, ซี. คิมบิล บอดด์, โรนัลด์ โฮลต์, เนท โกลสัน, คอลสัน อิงคัลลี, เอริก ที. จอห์นสัน, ซูซาน ลอฟเกรน, สก็อตต์ เค็ม. มอย, มาร์ค ดับเบิลยู. โรบสัน, แมรด เทียร์, เค. นีโคล วอลเคนฮอร์สต์

นักศึกษาด้านงานออกแบบ: เคสลีย์ จอห์นสัน

ผู้ประสานงานทรัพยากรปัญหา: โคลเลตต์ เนเบเกอร์ อูนิ

งานพิมพ์: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส

การผลิต: คอลัน ไบรอร์พ บริดจ์, จูลี เบอร์เดตต์, เคที ดันแคน, ไบรอัน ดับเบิลยู. กีก, เดนีส เดอร์บี, จินนี่ เจ. นิลสัน, กายส์ เทต เรนฟเอร์

งานก่อนพิมพ์: เจฟฟี่ แอล. มาร์ติน

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: ครอก เค. เซดจ์วูด

ผู้อำนวยการจัดจำหน่าย: สตีเฟน อาร์. คริสเตียนเซ็น

งานแปล: ศศิธร กฤษณะโลม

เลขไทย (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดยศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อัตราค่าสมาชิกในประเทศไทย 70 บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครสมาชิกผ่านตัวแทนนิตยสารเลขไทยของวอร์ด/สาขา หรือส่งใบสมัครไปที่: ศูนย์หนังสือ 1645/6 ถนนพหลโยธิน แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2652-7722 ต่อ 101 ในกรณีเปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสัปดาห์

ส่งต้นฉบับและข้อซักถาม ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org ทางอีเมลที่ liahona@ldschurch.org หรือทางไปรษณีย์ที่ *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

เลขไทย (คำศัพท์ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง “เข็มทิศ” หรือ “เครื่องชี้ทาง”) จัดพิมพ์ในภาษาแอลเบเนีย อาร์เมเนีย บิสลาม่า บัลแกเรีย กัมพูชา เขมร จีน จีนกาน (ตัวอักษรขงจีน) ไครเอเชีย เช็ก เดนมาร์ก ดัทช์ อังกฤษ เอสโตเนีย ฟิจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น ศรีลังกา สโลวีเนีย สวิตเซอร์แลนด์ สเปน สเปน สเปน สวาฮีลี สวีเดน ตากาล็อก ไทย ทองกา ยูเครน อุรุกวัย และเวียดนาม (จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)

© 2016 โดย Intellectual Reserve, Inc. สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

ท่านอาจทำสำเนาข้อความและภาพใน *เลขไทย* ไว้ใช้ที่บ้านหรือที่ทำงานได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์ ไม่อนุญาตให้ทำสำเนาภาพที่ระบุชื่อห้ามไว้ตรงขอบภาพ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อที่ Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org. For Readers in the United States and Canada: February 2016 Vol. 22 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN 0853-2513) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

แนวคิดสำหรับการสังสรรค์ในครอบครัว

ฉบับนี้มีบทความและกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้กับการสังสรรค์ในครอบครัวได้ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างสองเรื่อง

“ปีติของงานประวัติครอบครัว,” หน้า 22: เอ็ดเดอร์คูกเชื้อเชิญให้เราทำงานประวัติครอบครัวโดยจัด “งานชุมนุมประวัติครอบครัว” สำหรับการสังสรรค์ในครอบครัวของท่าน ท่านอาจจะใช้ FamilySearch.org บันทึกข้อมูล เรื่องราวและภาพถ่ายของครอบครัวท่าน เอ็ดเดอร์คูกสัญญาว่า “ถ้าท่านมองเลยขีดจำกัดของเวลาและความเป็นมรตัย และช่วยคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ท่านจะมีความสนิทสนมและปีติมากขึ้นในครอบครัวท่าน ท่านจะได้รับความรักและความอบอุ่นที่มีให้แก่ผู้ซื่อสัตย์ในการรับใช้พระองค์”

“สมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยาน,” หน้า 70: เมื่อชาวรีนาทราบข่าวประจักษ์พยานของเธอเป็นสมบัติล้ำค่า เธอต้องการแบ่งให้ทุกคน ท่านอาจจะช่วยให้ครอบครัวรับรู้ถึง “สมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยาน” ของตนโดยสนทนาวาเหตุใดพวกเขาจึงรักพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ พระกิตติคุณทำให้พวกเขาารู้สึกอย่างไร หรือจะประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันอย่างไร ท่านอาจจะให้แต่ละคนบันทึกคำตอบของคำถามนี้โดยจดไว้หรือใช้เครื่องบันทึกเสียง ท่านอาจจะให้แต่ละคนเลือกคนหนึ่งที่พวกเขาจะแบ่งสมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยานให้ในสัปดาห์นี้

ในภาษาของท่าน

เลขไทย และสื่ออื่น ๆ ของศาสนจักรมีหลายภาษาที่ languages.lds.org

เยี่ยมชม Facebook.com/liahona.magazine เพื่อหาแนวคิดสำหรับการสังสรรค์ในครอบครัว ความช่วยเหลือเรื่องบทเรียนวันอาทิตย์ และเนื้อหาที่ท่านสามารถแบ่งปันกับเพื่อนๆ และครอบครัวได้

หัวข้อพระกิตติคุณในเล่ม

ตัวเลขหมายถึงหน้าแรกของบทความ

- การเชื้อฟัง, 12, 44, 64, 86
- การเตรียม, 56
- การแต่งงาน, 7, 36
- การทำงาน, 44, 56
- การรับใช้, 13, 66, 68, 80
- การศึกษาพระคัมภีร์, 10, 14, 54
- การสวดอ้อนวอน, 28, 54, 74
- การสอน, 32
- ครอบครัว, 7, 22, 36, 41, 44, 66, 79
- ความยากลำบาก, 4, 10, 12, 28, 54
- ความรัก, 10, 36
- ความหวัง, 28, 54
- ความอดทน, 12, 36
- งานเผยแผ่ศาสนา, 13, 40, 41, 42, 65, 68, 70
- งานพระวิหาร, 13, 22, 28, 44, 54
- นมัสการ, 62, 66
- แบบอย่าง, 62, 68, 80
- ประจักษ์พยาน, 40, 43, 70
- ประวัติครอบครัว, 22
- ปีติ, 22, 44, 64
- พระคัมภีร์, 10, 14, 18, 72
- พระคัมภีร์มอรมอน, 14, 18, 43, 44, 60, 70, 72, 74, 75, 76
- พระคำแห่งปัญญา, 68
- พระเยซูคริสต์, 4, 10, 12, 14
- พระวิญญาณบริสุทธิ์, 32, 60, 65
- ศรัทธา, 4, 12, 28, 41, 54, 64
- สถาบัน, 50
- สบาโต, 62, 66

ประธานดีเทอร์ เอฟ.
อัคร்தอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่าย
ประธานสูงสุด

ลงจอดอย่าง ปลอดภัย ในช่วงอากาศแปรปรวน

ไม่นานมานี้ข้าพเจ้ากับแฮร์เรียตภรรยาอยู่ที่สนามบินแห่งหนึ่งกำลังมองเครื่องบินลำที่มาทั้งหลายลงจอดวันนั้นลมแรง และลมกระโชกแรงพัดปะทะเครื่องบินที่กำลังเข้ามาลงจอด ทำให้เครื่องบินเปลี่ยนทิศันบพลันและสิ้นนำกล้วระหว่างนั้น

ขณะที่เราเฝ้าดูการขับเคี้ยวครั้งนี้ระหว่างธรรมชาติกับเครื่องยนต์ ความคิดข้าพเจ้านึกถึงการฝึกบินของตนเองตลอดจนหลักการที่ได้เรียนรู้—และต่อมาได้สอนนักบินคนอื่นๆ ในการฝึกบิน

“อย่าฝืนการควบคุมในช่วงอากาศแปรปรวน” ข้าพเจ้าเคยบอกพวกเขา “ใจเย็นๆ อย่าผล็พลาม อย่าละสายตาจากเส้นกลางรันเวย์ ถ้าคุณเบนออกนอกเส้นทางที่ต้องการจอด จงแก้ไขทันทีแต่ด้วยความระมัดระวัง จงวางใจศรัทธาภาพเครื่องบินของคุณ บินต่อไปจนอากาศหยุดแปรปรวน”

นักบินที่มีประสบการณ์เข้าใจว่าพวกเขาไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวได้เสมอไป พวกเขาไม่สามารถทำให้อากาศหยุดแปรปรวนได้ พวกเขาไม่สามารถทำให้ฝนหรือหิมะหายไปได้ พวกเขาไม่สามารถทำให้ลมหยุดพัดหรือเปลี่ยนทิศทางได้

แต่พวกเขาเข้าใจเช่นกันว่าไม่ควรกลัวอากาศแปรปรวนหรือลมแรง—โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ากลัวจนทำอะไรไม่ถูก วิธีลงจอดอย่างปลอดภัยเมื่อสภาวะการณ์ไม่เป็นไปอย่างที่คาดคิดคืออยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องและแล่นไปตามทางนั้นให้ได้ที่สุดเท่าที่จะทำได้

ขณะข้าพเจ้ามองดูเครื่องบินลำแล้วลำเล่าเข้ามาใกล้และนึกถึงหลักการที่เรารู้จากการเป็นนักบินมาหลายปี ข้าพเจ้าสงสัยว่าไม่มีบทเรียนในนี้สำหรับชีวิตประจำวันของเราหรือ

เราไม่สามารถควบคุมพายุที่ชีวิตวางไว้ในเส้นทางของเราได้เสมอไป บางครั้งสิ่งต่างๆ ไม่เป็นไปอย่างที่เราต้องการ เราอาจรู้สึกหวั่นไหวและสิ้นกล้วเมื่อเกิดความแปรปรวนของความสิ้นหวัง ความสงสัย ความกลัว ความเศร้า หรือความเครียด

ในช่วงเวลานั้น เราอาจถูกชักนำให้ทำทุกอย่างที่ไม่ถูกต้องและทำให้ความกังวลใจของเรากลายเป็นศูนย์รวมความคิดของเรา การล่อลวงคือการจذبกับการทดลองที่เราเผชิญอยู่แทนที่จะจذبกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและประจักษ์พยานของเราเกี่ยวกับความจริง

แต่นั้นไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดในการหาหนทางจัดการกับปัญหาท้าทายในชีวิตเรา

เฉกเช่นนักบินที่มีประสบการณ์ไม่จذبกับพายุแต่จذبตรงกลางรันเวย์และตรงจุดที่เครื่องลงแตะพื้นอย่างถูกต้อง เราเองก็ควรจذبกับศูนย์รวมศรัทธาของเรา—พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระกิตติคุณของพระองค์ และแผนของพระบิดาบนสวรรค์—และเป้าหมายสูงสุดของเรา—การกลับไปถึงจุดหมายบนสวรรค์ของเราอย่างปลอดภัย เราควรวางใจพระเจ้าเป็นเจ้าและทำให้การอยู่บนเส้นทางของการเป็นสานุศิษย์เป็นจุดศูนย์รวมความพยายามของเรา เราควรทำให้ดวงตา จิตใจ และความคิดของเราจذب

กับการดำเนินชีวิตตามวิถีที่เรารู้ว่าเราควรดำเนิน

การแสดงศรัทธาและความวางใจในพระบิดาบนสวรรค์โดยรักษาพระบัญญัติของพระองค์อย่างเบิกบานใจ จะนำความสุขและความรุ่งเรืองมาให้เรา ถ้าเราอยู่บนเส้นทาง เราจะผ่านพ้นความแปรปรวนทั้งหลาย—ไม่ว่า

จะรุนแรงเพียงใดก็ตาม—และกลับไปบ้านบนสวรรค์ของเราอย่างปลอดภัย

ไม่ว่าท้องฟ้ารอบๆ เราจะปลอดโปร่งหรือเต็มไปด้วยเมฆทึบมึน ในฐานะสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์ เราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน โดยรู้ว่าถ้าทำเช่นนั้น ในที่สุดแล้ว

พระองค์จะทรงจัดเตรียมทุกอย่างที่เราต้องการไว้ให้เรา (ดู มัทธิว 6:33)

นี่เป็นบทเรียนสำคัญของชีวิต!

ยิ่งเราหมกมุ่นกับความยากลำบาก ความกระเสือกกระสน ความสงสัย และความกลัวของเรา สถานการณ์ต่างๆ จะยิ่งยาก แต่ยิ่งเราจดจ่อกับจุดหมายสุดท้ายบนสวรรค์และปีติของการเดินตามเส้นทางของสานุศิษย์—รักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ รับใช้เพื่อนบ้านของเรา—เราจะยิ่งหาหนทางจัดการกับช่วงเวลาของความกังวลใจและความปั่นป่วนได้สำเร็จมากขึ้น

เพื่อนรักทั้งหลาย ไม่ว่าลมของการดำรงอยู่ในมรรตัยของเราคำรามรอบตัวเรารุนแรงเพียงใด พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จะมอบเส้นทางที่ดีที่สุดให้เสมอเพื่อเราจะลงจอดอย่างปลอดภัยในอาณาจักรของพระบิดาบนสวรรค์ของเรา ■

การสอนจากข่าวสารนี้

ประธานอัครทูตอัครทูตแนะนำให้เรา “วางใจพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและทำให้การอยู่บนเส้นทางของการเป็นสานุศิษย์เป็นจุดศูนย์กลางรวมความพยายามของเรา” ท่านอาจจะถามคนที่ท่านสอนว่าพวกเขาจดจ่อกับจุดหมายสุดท้ายบนสวรรค์และปีติของการเดินตามเส้นทางของสานุศิษย์” ในเวลาที่พวกเขาเผชิญความท้าทายอย่างไร ท่านอาจเชื่อเชิญให้พวกเขาถึงวิธีที่พวกเขาจะสามารถจดจ่อกับประจักษ์พยานของตนเองและกับพระคริสต์ในช่วงที่ยากและตัดสินใจร่วมกับการสวดอ้อนวอนเพื่อหาวิธีนำแนวคิดเหล่านี้หนึ่งแนวคิดหรือมากกว่านั้นไปใช้ในชีวิตพวกเขา

รากฐานสำหรับประจักษ์พยานของดิฉัน

โดย เจนนิเฟอร์ วีเวอร์

เมื่อดิฉันอายุ 16 ปี เพื่อนคนหนึ่งมาที่บ้านเราพร้อมกับผู้สอนศาสนา ภายในหนึ่งเดือนของการสนทนาครั้งแรก ดิฉันได้รับคำตอบชัดเจนสำหรับคำถามทั้งหมด ดิฉันรู้สึกว่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานถึงความจริงของข่าวสารเกี่ยวกับการฟื้นฟู ดิฉันไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน และรู้ว่าทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

แต่ดิฉันเจอการปฏิเสธและการต่อต้านมากกว่าแต่ก่อน ดิฉันรู้สึกโดดเดี่ยว เหงาหงาย และสับสน ถ้าดิฉันกำลังทำสิ่งถูกต้อง ทำไมจึงพบเจอความทุกข์ยากมากมายขนาดนี้ ดิฉันไม่เข้าใจว่าทำไมการทดลองจึงเป็นไปเพื่อความดีของดิฉัน ผู้สอนศาสนาสอนดิฉันให้อุดอาหารและสวดอ้อนวอน แม้ระหว่างอยู่ที่โรงเรียน เมื่อรับสถานการณ์ไม่ไหว ดิฉันจึงระบายความในใจต่อพระองค์และ

รู้สึกถึงการปลอบโยนจากพระวิญญาณ
ทันที

สัปดาห์ที่ดิฉันบัพติศมาเต็มไปด้วยการทดลอง เจ้าหน้าที่จะไล่ออกถ้าดิฉันไม่ยกเลิกบัพติศมาแล้วมาทำงานแทนคนหนึ่ง ดิฉันลงเอยในโรงพยาบาลด้วยนิ้วในไต และพ่อแม่ขอให้ดิฉันออกจากบ้านเนื่องจากเรื่องราวมากมายจนดิฉันไม่สามารถควบคุมได้ สิ่งเดียวที่ดิฉันทำได้คือหันไปพึ่งพระเจ้า

การทดลองเหล่านั้นทุกอย่าง ได้ กลายเป็นประโยชน์ของดิฉัน ช่วยให้ดิฉันเรียนรู้เกี่ยวกับหลักคำสอนของพระกิตติคุณ ซึ่งให้รากฐานสำหรับประจักษ์พยานของดิฉัน
ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐโอเดาโฮ สหรัฐอเมริกา

เด็ก

พระองค์จะทรงนำทาง เรากลับบ้าน

เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ ก็เหมือนเรากำลังเดินตามทางตรงที่พาไปหาพระองค์! เราจะปลอดภัยและมีความสุข เหมือนเครื่องบินที่ลงจอดอย่างปลอดภัยบนรันเวย์ จงนำทางเครื่องบินฝ่าเขาวงกตกลับเข้าสู่รันเวย์!

ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการสวดอ้อนวอนและทูลขอให้รู้ว่าแบ่งปันอะไร การเข้าใจ “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” เพิ่มพูนศรัทธาของท่านในพระเจ้าและเป็นพรแก่คนที่ท่านดูแลผ่านการเยี่ยมสอนอย่างไร ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ reliefsociety.lds.org

การแต่งงานได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้า

ศาสตราจารย์ อัครสาวก และผู้นำยังคง “ประกาศด้วยความเคารพว่าการแต่งงานระหว่างชายและหญิงได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้า และว่าครอบครัวเป็นศูนย์กลางต่อแผนของพระเจ้า”¹

เอลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สันแห่งโครัมมิอัครสาวกสิบสองกล่าวดังนี้ “ครอบครัวที่สร้างบนการแต่งงานของชายกับหญิงเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีที่สุดสำหรับความก้าวหน้าในแผนของพระเจ้าเป็นเจ้า . . .

“...ไม่ว่าเราหรือมนุษย์มรรตัยคนใดก็ตามไม่สามารถเปลี่ยนระเบียบแห่งสวรรค์ของการแต่งงานนี้ได้”²

บอนนี่ แอล. ออสคาร์สัน ประธานเยาวชนหญิงสามัญกล่าวว่า “ทุกคนไม่ว่าสภาพการแต่งงานจะเป็นอย่างไรหรือมีลูกกี่คนสามารถเป็นผู้ปกป้องแผนของพระเจ้าที่อธิบายไว้ในถ้อยแถลงเกี่ยวกับครอบครัวได้ ถ้านี่คือแผนของพระเจ้า ก็ควรเป็นแผนของเราด้วย!”³

เอลเดอร์คริสทอฟเฟอร์สันกล่าวต่อไปว่า “บางคนไม่ได้รับพรของการ

แต่งงานด้วยเหตุผลบางอย่าง อาทิ ไม่มีคนที่คู่ควร เสนอหาเพศเดียวกัน มีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ หรือเพียงแค่กลัวความล้มเหลว . . . หรือท่านอาจแต่งงานแล้ว แต่การแต่งงานสิ้นสุดลง . . . พวกท่านบางคนแต่งงานแล้วแต่ไม่สามารถมีบุตรได้ . . .

“กระนั้นก็ตาม . . . ทุกคนสามารถเอื้อประโยชน์ต่อการเผยแผ่แผนแห่งสวรรค์ในคนแต่ละรุ่น”⁴

พระคัมภีร์เพิ่มเติม

ปฐมกาล 2:18–24; 1 โครินธ์ 11:11; หลักคำสอนและพันธสัญญา 49:15–17

อ้างอิง

1. “ครอบครัว: ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียวไฮนา*, พ.ย. 2010, 165.
2. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “เหตุผลที่แต่งงาน เหตุผลที่มีครอบครัว,” *เลียวไฮนา*, พ.ค. 2015, 52.
3. บอนนี่ แอล. ออสคาร์สัน, “ผู้ปกป้องถ้อยแถลงครอบครัว,” *เลียวไฮนา*, พ.ค. 2015, 15.
4. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “เหตุผลที่แต่งงาน เหตุผลที่มีครอบครัว,” 52.
5. แลร์รี่ เอ็ม. กิบสัน, “Fulfilling Our Eternal Destiny,” *Ensign*, Feb. 2015, 21–22.
6. เดวิด เอ. เบตนาร์, “Marriage Is Essential to His Eternal Plan,” *Liahona*, June 2006, 54.

พิจารณาสิ่งนี้

ฉันพยายามมุ่งมั่น “มาหาพระคริสต์” ด้วยตนเองได้อย่างไร

ศรัทธา ครอบครัว การบรรเทาทุกข์

เรื่องจริง

บราเดอร์แลร์รี่ เอ็ม. กิบสัน อดีตที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานเยาวชนชายสามัญจำได้เมื่อเซอร์ลีย์ ซึ่งปัจจุบันเป็นภรรยาท่าน กล่าวว่า

“ฉันรักคุณเพราะรู้ว่าคุณรักพระเจ้ามากกว่าฉันรักฉัน” . . .

“คำตอบนั้นมีความหมายต่อข้าพเจ้ามาก . . .

“... [และ] ข้าพเจ้าต้องการให้เธอรู้สึกเสมอว่าข้าพเจ้ารักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด”⁵

เอลเดอร์เดวิด เอ. เบตนาร์ แห่งโครัมมิอัครสาวกสิบสองสอนดังนี้

“พระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางสัมพันธ์ภาพของการแต่งงานในด้านพันธสัญญา . . . [ขอให้สังเกต] วิธีที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงวางพระองค์ตรงยอดสามเหลี่ยมรูปนี้ โดยหญิงอยู่ที่มุมฐานด้านหนึ่งและชายอยู่ที่มุมฐานอีกด้านหนึ่ง ตอนนี้ขอให้พิจารณาว่าเกิดอะไรขึ้นในสัมพันธ์ภาพระหว่างชายกับหญิงเมื่อพวกเขาแต่ละคน ‘มาหาพระคริสต์’ และพยายาม ‘ดีพร้อมในพระองค์’ (โมโรไน 10:32) เนื่องจากและโดยผ่านพระเจ้าผู้ได้ ชายและหญิงเข้าใกล้กันมากขึ้น”⁶

สมุดบันทึกการประชุมใหญ่เดือนตุลาคม 2015

“สิ่งใดที่เราพระเจ้าพูดไว้, เราพูด; . . . ไม่ว่าโดยเสียงของเราเอง หรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน” (คพ. 1:38)

ขณะทบทวนการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2015 ท่านสามารถใช้หน้าเหล่านี้ (และสมุดบันทึกการประชุมใหญ่ในฉบับต่อ ๆ ไป) ช่วยท่านศึกษาและประยุกต์ใช้คำสอนล่าสุดของศาสนาดายากรณ์และอัครสาวกที่มีชีวิตอยู่ตลอดจนผู้นำศาสนจักรท่านอื่น ๆ

หลักคำสอนเด่น

การให้เกียรติวันสะบาโต

“การให้เกียรติวันสะบาโตเป็นรูปแบบหนึ่งของความชอบธรรมซึ่งจะเป็นพรและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัว เชื่อมโยงเรากับพระเจ้าผู้สร้าง และเพิ่มความสุข วันสะบาโตจะช่วยแยกเราจากสิ่งไม่สำคัญไม่เหมาะสมหรือผิดศีลธรรม ช่วยให้เรายู้อยู่ในโลกแต่ไม่เป็นของโลก . . . การรักษาวิน

สะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริงนั้นเป็นที่หลบภัยจากมารสุ่มของชีวิตนี้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องหมายของความภักดีต่อพระบิดาในสวรรค์”

เอลเดอร์เคนทิน แอล. คูก แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง, “ระเบียบเรียบร้อยแบบบรีสตอล: จงมีค่าควรสู่พระวิหาร—ไม่ว่ายามดีหรือลำบาก,” เลียโฮนา, พ.ย. 2015, 41-42.

คำสัญญาของคำพยากรณ์

พระองค์ทรงชื่นชมการรับใช้ของท่าน

“ไม่ว่าท่านจะมีการเรียกใด . . . บางครั้งท่านอาจรู้สึกว่าคุณพระบิดาบนสวรรค์ไม่ได้ทรงรับรู้เกี่ยวกับท่าน ท่านสามารถสวดอ้อนวอนเพื่อให้รู้พระประสงค์ของพระองค์ และด้วยความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะทำ สิ่งใดก็ตาม ที่พระองค์ทรงขอให้ท่านทำ ท่านจะได้รับคำตอบ

“พระบิดาบนสวรรค์จะทรงช่วยให้ท่านรู้สึกว่าคุณพระองค์ทรงรู้จักท่าน พระองค์ทรงชื่นชมการรับใช้ของท่านและท่านเป็นผู้มีค่าควรแก่พระดำรัสชื่นชมจากพระเจ้าที่ท่านต้องการได้ยินอย่างยิ่งว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด’”

[มัทธิว 25:23]

ประธานเฮนรี่ บี. อายริงก์, ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด, “ท่านไม่ได้อยู่ในงานตามลำพัง,” เลียโฮนา, พ.ย. 2015, 82.

สำหรับสมาชิกหนุ่มสาวโสด

ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ผู้พูดสามท่านพูดเกี่ยวกับการเป็นโสด

- “ตอนนี้เป็น *ส่วนหนึ่ง* ของนิรันดร ความสุขไม่ได้แค่เริ่มต้นหลังจากเราตาย! ศรัทธาและความหวังจะเปิดตาเปิดใจเราเพื่อรับความสุขที่อยู่เบื้องหน้าเรา” —ประธาน ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “ฤดูร้อนกับคุณยายโรส,” 19.
- “ความทุกข์ที่เจ็บปวดอีกอย่างหนึ่งคือสภาวะการเป็นโสด ผู้ที่ทนทุกข์กับสภาวะการนั้นควรจำไว้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงประสงค์ความเจ็บปวดแบบนี้มาอยู่แล้วเหมือนกัน และโดยการชดใช้ พระองค์ประทานกำลังให้เราแบกรับไว้ได้” —เอลเดอร์ดัลลีน เอช. ไรค์ส,

“จงเสริมสร้างความเข้มแข็งด้วยการชดใช้ของพระเยซูคริสต์,” 63.

- “จงอดทน รอคอยพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงทราบความปรารถนาของท่านและทรงรักท่านเพราะความซื่อสัตย์ภักดีที่ท่านมีต่อพระองค์ พระองค์ทรงมีแผนสำหรับท่าน ไม่ว่าจะเป็ในชีวิตนี้อหรือชีวิตหลังจากนี้ จงฟังพระวิญญูณ . . . ในชีวิตนี้อหรือชีวิตหน้า คำสัญญาของพระองค์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล” —เอลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์, “เผชิญความท้าทายของโลกทุกวันนี้,” 46.

สอดคล้องกับมาตรฐานของพระเจ้า

“พี่น้องทั้งหลาย ชาตานมีอิทธิพลเหมือนคอร์ริฮอร์ในสมัยของเรา . . . เครื่องมือของเรามีอะไรบ้าง นิยายรัก ยวนใจ ละครหน้าเฝ้าทางทีวี หญิงที่แต่งงานแล้วกับแฟนเก่าติดต่อทางสื่อสังคม และสื่อลามก . . . เราจะเล่นกับลูกดอกไฟของชาตานโดยไม่ถูกเผาไหม้ได้ . . .

“เมื่อเรามีส่วนในการดู อ่าน หรือประสบสิ่งใดที่ต่ำกว่ามาตรฐานของพระบิดาบนสวรรค์ นั้นทำให้เราอ่อนแอ ไม่ว่าเราอายุเท่าไร ถ้าสิ่งที่เราดู อ่าน ฟัง หรือเลือกทำ ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของพระเจ้า ใน *เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน* ให้ปิด ฝีกทั้ง โยนทิ้ง และปิดประตู”

ลินดา เอส. ไรฟ์, ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญ, “มีค่าควรต่อพรที่สัญญาไว้ของเรา,” *เสียวไฮนา*, พ.ย. 2015, 10.

เรื่องเล่าดี ๆ จากการประชุมใหญ่

อะไรจะเรียกความสนใจเราได้ดีไปกว่าเรื่องเล่าดี ๆ ต่อไปนี้เป็นเรื่องเล่าสองเรื่องจากหลายๆ เรื่องที่แบ่งปันในการประชุมใหญ่:

- โคลอี้กับที่หนึ่งของเธอในรถสอนอะไรเราเกี่ยวกับความรักและการรักษาพระบัญญัติ —ดู โครล เอ็ม. สตีเฟนส์, “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา,” 118.
- ในวิธีใดบ้างที่เราจะช่วยลูก ๆ ของเราให้เข้าใจพระกิตติคุณเหมือนคุณพ่อของพาโบล —ดู แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์, “ไม่เป็นการเร็วเกินไปและไม่สายเกินไป,” 50.

เข้าไปอ่าน ดู หรือฟังคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญได้ที่ conference.lds.org

ให้อภัยอดีตสามปี

สงวนนาม

การศึกษาแบบอย่างความรักและการให้อภัยของพระคริสต์ช่วยดิฉัน

เอาชนะความเจ็บปวดที่รู้สึกหลังการหย่าร้าง

เมื่อดิฉันพบตนเองอยู่ในดินแดนที่ไม่คุ้นเคย กำลังเผชิญการหย่าร้างที่ดิฉันไม่ต้องการ ดิฉันประสบความเจ็บปวดและการไม่ยอมรับที่ดิฉันไม่เคยรู้สึกมาก่อน ดิฉันอายุสี่สิบกว่า เลี้ยงลูกวัยรุ่นตามลำพัง ทำงานเต็มเวลา และจ่ายค่าผ่อนบ้าน ดิฉันหนักใจ เหงื่อเย็นหน้าผาก และกังวล แต่ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดแบบไม่น่าเชื่อที่สุดเท่าที่เคยรู้สึก

เพราะรากฐานพระกิตติคุณและความปรารถนาจะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ดิฉันจึงรู้ว่าต้องให้อภัยอดีตสามปี ดิฉันรู้ว่าสำคัญที่ต้องไม่วิพากษ์วิจารณ์สามีต่อหน้าลูกๆ แต่ดิฉันจะผ่านพ้นความรู้สึกไม่ยอมรับที่ทำให้ดิฉันอยากร้องไห้ออกมาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวได้อย่างไร

ในความปวดร้าวใจวันแล้ววันเล่า ดิฉันหันไปพึ่งพระคัมภีร์ขณะแสวงหาการนำทางจากพระวิญญาณ ดิฉันค้นคว้าอย่างขะมักเขม้นทั้งกลางวันและกลางคืน ดิฉันต้องรู้ให้ได้ว่าดิฉันจะทำอะไรได้บ้างตรงทางแยกที่

ไม่คุ้นเคยนี้ของชีวิตเพื่อทำตามแบบอย่างพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อเอาใจใส่การเรียกให้ติดตามพระองค์

ขณะศึกษาพระคัมภีร์ ดิฉันจดคุณลักษณะแต่ละข้อของพระเยซูคริสต์ที่ดิฉันปรารถนาจะพัฒนาในชีวิตตนเอง ดิฉันบันทึกคำสอนจากเรื่องราวและอุปมาที่พระองค์ทรงแบ่งปันระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจขณะทรงเป็นมรรตัย ดิฉันจดสิ่งที่ทรงใจดิฉันเกี่ยวกับการให้อภัย ดิฉันหมั่นใช้ปากกาเขียนความทุกข์ยากและการทดลองที่พระเจ้าทรงเผชิญและวิธีที่

พระองค์ทรงเอาชนะลงในสมุดจดระหว่างนั้นดิฉันรับรู้ถึงความเจ็บปวดของพระองค์หนักหนาสาหัสยิ่งกว่าของดิฉัน ทว่าพระองค์ทรงให้อภัยคนที่ทำร้ายพระองค์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ยียบพร้อม สมุดจดที่เต็มไปด้วยบทเรียนจากพระชนม์ชีพของพระเจ้าเล่มนั้นกลายเป็นจุมพลสำหรับดิฉัน เป็นเชือกชูชีพของดิฉัน ขณะทำตามแบบอย่างของพระองค์ ดิฉันตั้งใจว่าจะอดทนต่อการทดลองให้ดีที่สุด ดิฉันเต็มใจเดินหน้าฟันฝ่าความเจ็บปวด

การให้อภัย: แก่นของพระกิตติคุณ

“วิญญาณของการให้อภัยและเจตคติของความรักและความเห็นอกเห็นใจที่เรามีต่อคนที่อาจทำผิดต่อเราคือแก่นของพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ เราแต่ละคนต้องมีวิญญาณดังกล่าว คนทั้งโลกต้องมีวิญญาณดังกล่าว พระเจ้าทรงสอนเรื่องนี้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ไม่มีใครเคยเป็นแบบอย่างในเรื่องนี้”

ประธานกอร์ดอน บี. ینگคีย์ (1910–2008), "Of You It Is Required to Forgive," *Ensign*, June 1991, 2.

นั่นได้ผล!ไม่กี่ปีต่อมา ตอนนั้นดิฉันมีความสัมพันธ์ที่ดีกับอดีตสามี ถึงแม้เขาแต่งงานใหม่แล้ว แต่ความสัมพันธ์ของเราในฐานะพ่อแม่ของลูกถือว่าน่าพอใจและไม่มีความเจ็บปวด โดยทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ด้วยการไม่วิพากษ์วิจารณ์เขา ดิฉันจึงเอาชนะความรู้สึกด้านลบของความเจ็บปวดและการไม่ยอมรับดิฉันรักเป็น!

ช่างเป็นบทเรียนอันล้ำค่าที่ดิฉันได้เรียนรู้ระหว่างการทดลองอันแสนสาหัสครั้งนี้ ดิฉันสำนึกคุณต่อแบบอย่างที่เพียบพร้อมของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเป็นศิลาและรากฐานของดิฉัน ดิฉันไม่รู้สึกละอายใจ ดิฉันมีความรักของพระองค์ การชดใช้ของพระองค์ แบบอย่างที่เพียบพร้อมของพระองค์ ตลอดจนความรักและพรของพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเป็นที่รัก ■

การศึกษาพระคัมภีร์จะช่วยเราในช่วงการทดลองได้อย่างไร

“พระคัมภีร์สามารถปลดปล่อยวิญญาณที่ร้อนรุ่ม ให้สันติสุข ความหวัง และฟื้นความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่จะเอาชนะการทำทายเป็นชีวิต พระคัมภีร์มีพลังแรงกล้าในการเยียวยาปัญหาทางอารมณ์เมื่อมีศรัทธาในพระผู้ช่วยให้รอด” (ริชาร์ด จี. สก็อตต์, “พลังแห่งพระคัมภีร์,” *เสียวไฮนา*, พ.ย. 2011, 7)

พิจารณาทำสิ่งที่สตรีท่านนี้ทำเพื่อฟันฝ่าการทดลองของเธอ ศึกษาพระคัมภีร์เพื่อมองหาคุณลักษณะของพระผู้ช่วยให้รอดและผู้เชื่อสัตย์คนอื่นๆ แบบอย่างของท่านเหล่านั้นสามารถช่วยท่านแก้ปัญหาทำทายเป็นข้อกังขาของท่าน ถ้าท่านรู้หัวข้อที่ต้องการศึกษา—ตัวอย่างเช่น “อดทน” “ให้อภัย” หรือ “ความอดทน”—คู่มือพระคัมภีร์ สามารถเสนอแนะพระคัมภีร์หลายข้อให้เริ่มศึกษา

บทเรียนจากต้นกระท้อน

โดย ไอริน ทานีกรา

เราเหมือนกันมากกับผลกระท้อนในพายุ

วันที่ 23 มิถุนายน ปี 2009 ชาวฟิลิปปินส์ประสบพายุไต้ฝุ่น บ่ายวันนั้น มีคำเตือนว่าจะเกิดพายุรุนแรงในแถบที่เราอยู่ ตลอดเวลาที่เหลือของวันนั้นจนถึงกลางคืน เราได้ยินเสียงบางอย่างกระทบหลังคาดังมาก เมื่อลูกชายถามว่าเสียงอะไร ดิฉันบอกเขาว่าต้นกระท้อนของเรากำลังถูกลมพัด ดิฉันเสียใจที่ไม่ได้เก็บลูกกระท้อนหวานเมื่อวันก่อนตามที่ได้วางแผนไว้ แต่คุณแม่บอกดิฉันว่าผลยังไม่สุกให้ปล่อยไว้ก่อน

ตอนตีห้า ดิฉันออกไปนอกบ้านเพื่อดูต้นกระท้อน เกอร์ว่าจะเห็นผลกระท้อนทั้งต้นร่วงหล่นอยู่บนพื้น ดิฉันมองเห็นต้นไม้ไม่ชัด—เพราะข้างนอกยังมีตออยู่—แต่ดิฉันเห็นผลเล็กๆ สีผลกระจายอยู่บริเวณสวนหลังบ้าน

หนึ่งชั่วโมงต่อมาดิฉันออกไปสำรวจต้นไม้อีกครั้ง ดิฉันดีใจมากที่เห็นผลใหญ่สีเหลืองแกมเขียวหลายลูกยังติดอยู่กับกิ่ง ขณะเก็บลูกที่หล่น ดิฉันสังเกตเห็นสองลูกเป็นรอยขีดสีน้ำตาลตรงกันลูก รอยดำๆ ทำให้อีกลูกกระดากแตกต่าง และลูกสุดท้ายเป็นปุ่มๆ ผิดรูปผิดร่าง

ดิฉันคิดว่าผลที่ใหญ่กว่าและหนักกว่าหล่นลงมาแล้ว ผลเหล่านั้นใหญ่เป็นสองเท่าของผลที่

ดิฉันเก็บ แต่ผลใหญ่พวกนั้นยังติดแน่นอยู่บนต้น

ขณะที่ถึงประสบการณ์ดังกล่าว ดิฉันสรุปว่าเราเหมือนกันมากกับผลกระท้อนสองแบบนี้—ผลที่หล่นกับผลที่ยังอยู่บนต้น เราหล่นได้เช่นกันเมื่อถูกการทดลองของชีวิตพัดกระหน่ำ ถ้าเราไม่ยึดอยู่กับต้นไม้แห่งชีวิต พระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์ของเรา (ดู 1 โนไฟ 8:10; 11:8-9, 20-23)

ผลที่หล่นจากต้นกระท้อนอ่อนแอ เพราะเป็นโรค จึงไม่สามารถต้านลมได้ ผลที่ยังอยู่บนต้นอยู่รอดเพราะสมบูรณ์แข็งแรง ถ้าเราไม่รักษาตัวเราให้สมบูรณ์แข็งแรงทางวิญญาณ—เรียนรู้จากพระคัมภีร์และศาสนา

พยากรณ์ที่มีชีวิต รักษาพระบัญญัติ รับใช้ผู้อื่น—เราเองอาจจะร่วงหล่นเมื่อปฏิบัติข้อออกแรงต้านเรา

ทันทีที่ผลอ่อนหยุดดึงเอาความเข้มแข็งจากต้นกระท้อน การเติบโตของมันย่อมหยุดชะงักทันทีที่เราแยกตัวเราเองจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเสาอันทรงความก้าวหน้าทางวิญญาณของเราหยุดชะงักเช่นกัน (ดู ยอห์น 15:1; 1 โนไฟ 15:15)

บางครั้งเราต้องลู่ตามลมด้วย การทดลองเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมรรตัย และวิญญาณที่อ่อนน้อมช่วยให้เรายอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าในยามยาก ความอ่อนน้อมถ่อมตนช่วยให้เรากลับใจจากบาปให้อภัยผู้อื่น และลิ้มความชุ่มชื้นของหมองใจ

พันธมิตรกับความอ่อนน้อมถ่อมตนคือความอดทน ถ้าเราอดทนในการทดลอง ถ้าเรายึดมั่นศรัทธาของเรานานอีกนิด คำตอบที่เราแสวงหาจะมาถึง ไม่ช้าก็เร็วพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะทรงทำให้พายุสงบ สันติสุข และการปลดปล่อยจะมาถึง ถ้าเรายังคงเชื่อฟังและซื่อสัตย์ ไม่มีสิ่งใดแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าเป็นเจ้าได้ (ดู โรม 8:38-39) ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเมืองแซนโฮเซ ฟิลิปปินส์

เราเลือกรับใช้

โดย อริมการ์ต ไมซ์เนอร์

สามีดิฉันกำลังต่อสู้กับมะเร็ง แต่เรายอมรับการเรียกให้รับใช้ใน
พระวิหารแฟรงก์เฟิร์ต เยอรมนีโดยไม่ลังเล

วันที่ 12 ธันวาคม ปี 1994 เราได้รับโทรศัพท์จากซอลท์เลคซิตี เสียงที่เป็นมิตรบอกเราว่าประธานโรมัสเอส. มอนสัน ซึ่งเวลานั้นรับใช้เป็นที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด ต้องการพบกับเรา

“ประธานพระวิหารแฟรงก์เฟิร์ตเยอรมนีต้องการเรียกคุณเป็นที่ปรึกษาของเขาและเรียกภรรยาคุณเป็นผู้ช่วยของภรรยาเขา” ประธานมอนสันบอกแกร์ฮาร์ดสามีของดิฉัน ต่อจากนั้นประธานมอนสันแสดงความหวังใยสุขภาพของสามีดิฉัน

แกร์ฮาร์ดต่อสู้กับมะเร็งเม็ดเลือดขาวเรื้อรังชนิดลิมโฟบลาสติคมา 11 ปี ทั้งที่มีการทำหายดังก้าว แต่พระเจ้าทรงเรียกเรา และเราตอบรับโดยไม่ลังเล

เมื่อดิฉันลาออกจากงานเพื่อเตรียมรับใช้ เจ้าหน้าที่ถามว่า “คุณจะอยู่ต่อได้ไหมถ้าผมขึ้นเงินเดือนให้คุณ”

“ไม่ค่ะ เราต้องไป” ดิฉันตอบโดยบอกเขาว่าเราสัญญากับพระเจ้าไว้แล้วว่าจะรับใช้งานเผยแผ่ “เราตั้งใจจะรับใช้สองปี แต่ดิฉันไม่ทราบว่ามีสามีจะมีชีวิตอยู่ถึงตอนนั้นหรือเปล่า”

เมื่อแกร์ฮาร์ดรับการตรวจประจำไม่ถึงสองสัปดาห์ต่อมา แพทย์บอกเขาว่า “อยู่ที่นี้เถอะ คุณมีความเสี่ยงสูงว่าจะเสียชีวิต”

อาการของเขาแย่ลง เราใจเสียและนึกภาพไม่ออกว่าจะทำการเรียกให้สำเร็จได้อย่างไร แต่เราเปี่ยมด้วยศรัทธา ความหวัง และความเชื่อมั่น เราวางทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงมีงานมอบ

หมายให้เราทำ พระองค์จะทรงเตรียมทางให้เราทำสำเร็จ

วันที่ 2 มกราคม ปี 1995 เราจากไปทำงานเผยแผ่ของเรา จู่ๆ ดิฉันก็นึกขึ้นได้ว่าดิฉันกำลังทิ้งแม่ ทั้งลูกหลาน งานอาชีพ บ้าน และสวนของดิฉัน แต่วันรุ่งขึ้นเรานั่งอยู่ในพระวิหารแฟรงก์เฟิร์ต ที่นั่นคืนเดือนมืดกลายเป็นวันใหม่ที่ดีที่สุดสำหรับเรา ความเครียดของชีวิตประจำวันไปจากเราจนหมดสิ้น

ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เราพบความรัก ความสว่าง ความหวัง ปีติ ความวางใจ ความอบอุ่น ความมั่นคง ความคุ้มครอง และสันติสุขที่นายออกมาจากพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขณะที่เรารับใช้ เราพบผู้คนที่ยอดเยียมจากหลายประเทศ ถึงแม้พวกเขาพูดภาษาต่างกัน แต่ภาษาของความรักทำให้เราผูกพันกัน การรับใช้ของเราในพระวิหารทำให้เรามีความสุขมาก

วิญญานของพระวิหารและพลังของพระผู้เป็นเจ้าคำจูนสามีที่รักของดิฉันนาน 26 เดือน วันหนึ่งไม่นานหลังจากเราได้รับการปลดจากการเรียกที่พระวิหาร แกร์ฮาร์ดไปโรงพยาบาลเพื่อรับการรักษาตามมาตรฐาน คราวนี้แพทย์เก็บตัวเขาไว้ที่นั่นไม่กี่เดือนต่อมาเขากลับบ้านบนสวรรค์ของเขา

เมื่อดิฉันนึกย้อนกลับไปที่ดิฉันมองว่าตลอดช่วงเวลาของการรับใช้ในพระวิหารเป็นของขวัญจากสวรรค์—การรับใช้เคียงข้างสามีในพระนิเวศน์ของพระบิดาที่รักของเราขณะทำตามสัญญาของเราว่าจะรับใช้งานเผยแผ่ด้วยกัน ดิฉันสำนึกคุณสุดหัวใจสำหรับประสบการณ์นั้น ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเมืองบาวาเรีย เยอรมนี

ภาพประกอบโดย เน็น ฮาเวิร์ต

โดย เอ็ลเดอร์แดเนี่ยล
แอล. จอห์นสัน
แห่งสวากเจ็ดสิบ

จับ ราวให้แน่น

การศึกษาพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องช่วยให้ดวงตา ความคิด และจิตใจ
เราจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เมื่อเราประยุกต์ใช้และดำเนินชีวิตตาม
คำสอนที่พบในพระคัมภีร์ เราจะเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น

ระหว่างการเดินทางในแดนทุรกันดาร ลีไฮกับครอบครัวตื่นขึ้นมากในเช้าวันหนึ่ง พวกเขาพบ “วัตถุทรงกลมอันเกิดจากงานฝีมือ วิจิตรพิศดารลูกหนึ่ง” อยู่บนพื้นดิน วัตถุดังกล่าวมีแกนสองแกน แกนหนึ่งชี้ “ทางที่ [พวกเขา] ควรไป” (1 นีไฟ 16:10)

เลียไฮนา หรือวัตถุทรงกลม มี “อักขระที่เพ่งเขียน” ซึ่งให้ “ความเข้าใจแก่ [พวกเขา] เกี่ยวกับวิถีทางของพระเจ้า” ด้วย อักขระนี้ “เปลี่ยนไปเป็นครั้งคราว, ตามศรัทธาและความขยันหมั่นเพียรซึ่ง [พวกเขา] ให้แก่มัน” (ดู 1 นีไฟ 16:28–29)

ลีไฮกับครอบครัวมีแผ่นจารึกทองเหลืองแล้ว ซึ่งประกอบด้วยคำเขียนและคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิมหลายท่าน แผ่นจารึกทองเหลืองและเลียไฮนาประกอบเป็นพระคัมภีร์ของพวกเขา และพระเจ้าทรงคาดหวังให้ผู้คนที่ศึกษาและเอาใจใส่สิ่งเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาจะก้าวหน้าในการเดินทาง ถ้าไม่ทำ พวกเขาจะถูกถ่วงอยู่ในแดนทุรกันดารและทนทุกข์อยู่ด้วยความหิวโหยและความกระหาย

พระเจ้าทรงกำลังสอนอะไรพวกเขา—และพวกเรา—ผ่านการงานของเลียไฮนา

จุดประสงค์เบื้องต้นประการหนึ่งของพระคัมภีร์คือช่วยให้เราเข้าใจ และเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ดู 3 นีไฟ 27:27) การศึกษาพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องช่วยให้ดวงตา ความคิด และจิตใจเราจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เมื่อเราประยุกต์ใช้และดำเนินชีวิตตามคำสอนที่พบในพระคัมภีร์

เราจะเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น เมื่อเราเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น เราย่อมมีสิทธิ์รับชีวิตนิรันดร์ (ดู ยอห์น 5:39)

ความฝันของลีไฮ

ในความฝันหรือนิมิตของลีไฮกล่าวถึงคนสี่กลุ่ม สามกลุ่มแรกเข้าไปในเส้นทางที่นำไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต ประตูสู่เส้นทางนั้นคือบัญญัติมา (ดู 2 นีไฟ 31:17–18) ด้วยเหตุนี้เราจึงกำลังพูดถึงสมาชิกของศาสนจักรในสามกลุ่มแรกนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึงกลุ่มที่สี่—คนที่บ่ยหน้าตรงไปยังอาคารใหญ่และกว้าง อย่างไรก็ตาม เมื่อเราพิจารณาคนสามกลุ่มนั้น ท่านอาจต้องประเมินในใจว่าท่านอยู่กลุ่มใดและถามตัวท่านเองว่าท่านอยากอยู่กลุ่มใด

กลุ่ม 1

“และพ่อเห็นหมู่ชนเหลือคณานับ, ซึ่งจำนวนมากของหมู่ชนนี้กำลังเบียดเสียดกันออกมา, เพื่อพวกเขาจะได้มาถึงทางซึ่งพามาถึงต้นไม้ที่พ่อยืนอยู่

“และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกมา, และเริ่มต้นเดินในทางซึ่งนำไปถึงต้นไม้

“และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดหมอกแห่งความมืด; แท้จริงแล้ว, แม้เป็นหมอกแห่งความมืดที่ย่ำแย่, ถึงกับว่าพวกเขาผู้เริ่มต้นเดินในทางนั้นแล้วหลงทาง, จนพวกเขาพลัดออกนอกทางและหลงไป” (1 นีไฟ 8:21–23)

เห็นได้ชัดว่าสมาชิกของกลุ่มนี้ไม่ได้อ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์ไม่ได้ฟังหรือดูการประชุมใหญ่ไม่อ่าน เลียไฮนา หรือเข้าร่วมการประชุมวันอาทิตย์ ซึ่งทั้งหมดนี้ให้พระวาทะของพระเจ้าเป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหลงทาง

เพื่อให้มีศรัทธา

“เพื่อให้มีศรัทธาและ
 จรรโลงศรัทธา เราต้อง
 อ่าน ศึกษา และไตร่ตรอง
 พระคัมภีร์”

ประธานโรมัส เอส. มอนสัน,
 “จงเป็นแบบอย่างและแสงสว่าง,”
 เลียโฮนา พ.ย. 2015, 87

กลุ่ม 2

“และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่เห็น
 คนอื่น ๆ เบียดเสียดกันออกมา, และพวกเขา
 เข้ามาจับปลายของราวเหล็ก; และพวกเขามุ่ง
 หน้าผ่านหมอกแห่งความมืดไป, โดยยึดราว
 เหล็ก, แม้จนพวกเขามารับส่วนผลของต้นไม้
 นั้น. . . .”

“และหลังจากพวกเขาได้ชิมรสของผล
 นั้นแล้วพวกเขามีความละอาย, อันเนื่องมา
 จากผู้ซึ่งกำลังเยาะเย้ยพวกเขาอยู่; และพวกเขา
 ตกกลงไปในทางที่ต้องห้ามและหายไป”
 (1 นีไฟ 8:24, 28)

สังเกตว่าคนกลุ่มนี้จับและยึดราวเหล็ก
 พวกเขาจับราวเหล็กจนมาถึงต้นไม้แห่ง
 ชีวิตและรับส่วนผลของต้นนั้น แต่พวกเขา
 มีความละอายในพระกิตติคุณของพระเยซู
 คริสต์ เลิกจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ
 เจวเพราะสิ่งดึงดูดใจ การล่อลวง และความ
 มั่งคั่งของโลก พวกเขาจึงหลงไปหลังจากนั้น

กุญแจสู่ความเข้าใจข้อเหล่านี้คือวลี “ยึด
 ราวเหล็ก” ข้าพเจ้าเปรียบคำว่า “ยึด” กับ
 ประสบการณ์ “เกร็งนิ้วจนขาวซีด” ถ้าท่าน
 เคยลองแพที่น้ำเชี่ยวจนกระเซ็นเป็นฟอง

ฝอย ท่านคงจำได้ว่าท่านยึดแพแน่นจนข้อ
 นิ้วเป็นสีขาวซีด ต่อจากนั้น เมื่อท่านมาถึง
 น้ำนิ่ง ท่านทำอะไร *ท่านปล่อยมือ!*

ในบริบทของพระกิตติคุณ สิ่งนี้เกิดขึ้นได้
 เมื่อขอให้ท่านเตรียมพูดหรือเมื่อท่านเผชิญ
 วิกฤต เช่น ความตายในครอบครัวหรือการสิ้น
 สุดความสัมพันธ์ ท่านค้นดูคำพูดการประชุม
 ใหญ่สามัญที่ท่านฟังนานๆ ครั้งหรือค้นหา
 ข้อมูลในพระคัมภีร์ที่ท่านมักจะไม่นสนใจ ท่าน
 แสวงหาการนำทางและการสนับสนุนทาง
 วิญญาณเพราะความอ่อนแอทางวิญญาณของ
 ท่าน จากนั้น เมื่อพ้นวิกฤต *ท่านปล่อยมือ!*
 ท่านวางพระคัมภีร์ไว้บนชั้นหนังสือเหมือน
 เดิม กลับไปมีนิสัยเดิมๆ ของการเข้าร่วมการ
 ประชุมของศาสนจักรนานๆ ครั้ง เลิกสวด
 อ้อนวอนทุกวัน—อย่างน้อยก็จนกว่าจะเกิด
 วิกฤตครั้งต่อไป หรือประสบการณ์ที่น่าเชียว
 จนกระเซ็นเป็นฟองฝอยมาถึง อีกนัยหนึ่ง
 คือ ท่านหันไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้
 ช่วยไว้รอดก็ต่อเมื่อเกิดความจำเป็นอย่างยิ่ง
 แทนที่จะขออย่างต่อเนื่อง

สมาชิกของกลุ่มนี้รับบทศึมาแล้ว และ
 หลายคนอาจได้รับแต่งตั้งสู่ฐานะปุโรหิต ได้

รับศาสนพิธีพระวิหาร รับใช้งานเผยแผ่ และแต่งงานในพระวิหารแล้ว แต่ *พวกเขาปล่อยมือ!* พวกเขาเลิกอ่านพระคัมภีร์ *อย่างต่อเนื่อง* ตกลงไปในทางต้องห้าม และหายไป

ขอขอบคุณที่คนหนุ่มสาวและอดีตผู้สอนศาสนาส่วนใหญ่ยังคงซื่อสัตย์ต่อความจริงของพระกิตติคุณที่พวกเขาเรียนรู้และแบ่งปัน พวกเขาให้ชีวิตจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผ่านการศึกษาพระคัมภีร์และการสวดอ้อนวอนทุกวัน เราขอขอบคุณพวกเขาและความซื่อสัตย์ของพวกเขา พวกเขาเป็นอนาคตของศาสนจักรและเป็นพ่อแม่ในอนาคตของคนที่จะผลักดันศาสนจักรให้ก้าวหน้า

กลุ่ม 3

“ดูเถิด, [ลิโซ] เห็นฝูงชนอื่นเบียดเสียดกันออกมา; และพวกเขามาจับปลายของราวเหล็ก; และพวกเขามุ่งหน้าไปในทางของพวกเขา, โดยยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา, จนพวกเขาเข้ามาและทรุดตัวลงและรับส่วนผลของต้นไม้” (1 นิไฟ 8:30)

ลองสังเกตวลี “ยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา” กลุ่มนี้อ่านพระคัมภีร์ *ตลอดเวลา* พวกเขาจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด *ตลอดเวลา*

พระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่เราจะศึกษาได้ พระคัมภีร์ควรสำคัญกว่าเคมี ฟิสิกส์ บัญชี การเดินร่ำ ดนตรี กีฬา หรือการศึกษาทางโลกหรือกิจกรรมทางโลกอื่นๆ จงเริ่มต้นทุกวันด้วยพระคัมภีร์ การสวดอ้อนวอนและการศึกษาพระคัมภีร์ไปด้วยกัน ทั้งสองเป็นคู่หูที่แยกกันไม่ออก การสวดอ้อนวอนสม่ำเสมอจะนำท่านให้ศึกษาพระคัมภีร์ และการศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำจะนำท่านให้สวดอ้อนวอน ทั้งสองทำให้ท่านจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเข้าถึงการเปิดเผยและสันติสุขที่เกิดขึ้นได้โดยการ “ยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา” เท่านั้น การสวดอ้อนวอนและการศึกษาพระคัมภีร์จะนำท่านไปพระวิหาร จะทำให้ท่านต้องการรักษารวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ จะช่วยท่านหลีกเลี่ยงและเอาชนะการล่อลวงของปฏิปักษ์

ตอนนี้ข้าพเจ้าขอถึงความสนใจของท่านมาที่ประโยคนี้อีก “พวกเขาเข้ามาและ ทรุดตัวลง และรับส่วนผลของต้นไม้” กุญแจไขความเข้าใจของประโยคนี้อยู่ใน 1 นิไฟ บทที่ 11

“และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้าเห็นต้นไม้แล้ว, ข้าพเจ้าทูลพระวิญญาณ: ข้าพระองค์ตระหนักแล้วว่าพระองค์ทรงกระทำให้น้ำมันซึ่งมีค่าเหนือสิ่งทั้งปวงปรากฏแก่ข้าพระองค์.

“และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า: เจ้าปรารถนาสิ่งใดหรือ? “และข้าพเจ้าทูลพระองค์: ขอทราบค่าแปลของต้นไม้” เทพตอบว่า “ดูนั่นสิ!” นิไฟเห็นมารีย์หญิงพรหมจารีในนิมิต ผู้ที่เทพบอกว่าเป็น “มารดาของพระบุตรของพระเจ้า

เป็นเจ้า.” ต่อจากนั้น นิไฟเห็นมารีย์อุ้มเด็ก—“พระเมษโปดกของพระเจ้าเป็นเจ้า”—ไว้ในอ้อมแขนของนาง

ตอนนี้ดูข้อ 24: “และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็นพระบุตรของพระเจ้าเสด็จออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และข้าพเจ้าเห็นคนจำนวนมาก ทรุดลง แพบพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์” (ดู 1 นิไฟ 11:9–24; เน้นตัวเอน)

ต้นไม้แทนความรักของพระเจ้าตามที่ได้แสดงให้ประจักษ์ผ่านพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ (ดู 1 นิไฟ 11:21–22) คนในกลุ่ม 2 ผู้มาถึงต้นไม้ไม่ได้ทรุดตัวลงเหมือนคนในกลุ่ม 3 เป็นไปได้หรือเมื่ออยู่ในที่ประทับของพระบุตรของพระเจ้าและไม่รู้ ท่านเพียงต้องอ่านพันธสัญญาใหม่เพื่อหาคำตอบ พระผู้ช่วยให้รอดทรงปฏิบัติศาสนกิจสามปี ทรงสอนและแสดงปาฏิหาริย์ แต่น้อยคนจำได้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร

ค้นคว้าพระคัมภีร์

ถามคำถามเหล่านี้กับตัวท่านเอง

- ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้แน่ใจว่าฉันยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลาทั้งนี้เพื่อว่าเมื่อมาถึงต้นไม้แห่งชีวิตฉันจะจำพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้และทรุดตัวลงนมัสการพระองค์
- ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ดวงตา ความคิด และจิตใจฉันจดจ่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
- ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อจะเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น

คำตอบของคำถามทั้งสามข้อนี้อยู่ในพระคัมภีร์ “พวกท่านค้นดูในพระคัมภีร์” พระผู้ช่วยให้รอดตรัส “เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้กับเรา” (ยอห์น 5:39) ถ้าท่านใฝ่ใจศึกษาพระคัมภีร์ทุกวันในชีวิตท่าน ท่านจะมีพลังต่อต้านการลวงลະเมิดร้ายแรง ที่สำคัญกว่านั้นคือ ท่านจะได้รู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ท่านจะสามารถทำให้ดวงตา ความคิด และจิตใจท่านจดจ่อกับพระองค์

เมื่อท่านรู้จักพระเยซูคริสต์ ประยุกต์ใช้คำสอนของพระองค์ และทำตามแบบอย่างของพระองค์ ท่านจะเป็นเหมือนพระองค์ เมื่อท่านเป็นเหมือนพระองค์ ท่านจะเป็นผู้มีสิทธิอยู่ในที่ประทับของพระองค์ตลอดกาล ■

จากคำปราศรัยให้ข้อคิดทางวิญญาณเรื่อง “Continually Holding Fast to the Rod of Iron” ที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์-ไฮโดโฮ เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2015 ดูปบทความเต็มเป็นภาษาอังกฤษได้ที่ web.byui.edu/devotionalsandspeeches

หนังสือหน้าอัศจรรย์ ของมอรมอน

โดย จอห์น แอล. โซเรนเซิน

ศาสตราจารย์เกียรติคุณสาขามานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์

มอรมอนทำงานที่น่าทึ่งใจของการย่อ
บันทึกชาวนีไฟจนสำเร็จในวิธีที่น่า
อัศจรรย์และมีประสิทธิผล

เมื่อมอรมอนเห็นว่าผู้คนชาวนีไฟกำลัง
จะถูกทำลายสิ้น ท่านจึงเริ่ม “เขียนคำย่อ
สั้นๆ” ของบันทึกของพวกเขา (มอรมอน 5:9)
โครงการนี้เริ่มตรงสถานที่สุดท้ายที่ชาวนีไฟ
ตั้งค่ายก่อนรวมตัวกันไปแผ่นดินคาโมราห์
ในที่สุด สภาพความเป็นอยู่ที่ชาวนีไฟ
กำลังอดทนไม่อาจเป็นอะไรได้นอกจาก
สำหรับพวก ผู้คนเป็นพวกเล็กๆที่มีแหล่งอาหาร
เครื่องนุ่งห่ม และที่พักไม่แน่นอน การเขียนของ
มอรมอนน่าจะขยายเข้าไปในช่วงเวลาสี่ปีของการ
เตรียมสู้รบครั้งสุดท้ายตามที่ผู้บัญชาการชาวเลมมัน
เห็นชอบ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม มอร-
มอนย่อประวัติจนเสร็จและฝังไว้ในเนิน
เขาคาโมราห์นานก่อนความขัดแย้งครั้ง
สุดท้าย (ดู มอรมอน 6:6)

เห็นได้ชัดว่าการสร้างพระคัมภีร์มอรมอนเป็นงานที่น่าท้อใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มอรมอนต้องทำงานนี้ใน “ช่วงสงคราม” และทำหน้าที่บังคับบัญชากองทัพไปด้วยขณะพวกเขาเตรียมการสู้รบครั้งสุดท้าย และอย่างที่เข้าใจ ผลงานชิ้นสุดท้ายนี้เชื่อว่าไม่มีข้อบกพร่อง¹

ขีดจำกัดเกี่ยวกับงานของมอรมอน

พิจารณาขีดจำกัดบางประการที่มอรมอนประสบขณะทำให้เป้าหมายของท่านเป็นจริง ดังนี้

1. ขนาดของบันทึกใหม่ของท่านจะต้องจำกัดมาก บันทึกต้องเบาพอที่โมโรไนสามารถนำติดตัวไปยังที่ปลอดภัย
2. วัสดุต้องพร้อมจะคงทนหลายศตวรรษ
3. ในบรรดาระบบการเขียนที่มอรมอนน่าจะใช้ มีเพียงระบบเดียวที่กระชับพอจะบรรจุลงในบันทึก
4. ความเรียงเชิงบรรยายต้องยาวพอใช้ ตรงกับข้อเท็จจริงของประวัติศาสตร์ในบันทึกที่ท่านกำลังสรุป และใช้คำพูดในแบบที่ท่านเห็นเหมาะสม
5. กำหนดการทำงานสั้น มอรมอนมีเวลาทำสามปีเศษในการรวบรวมและเขียนประวัติศาสตร์กว่า 600 ปี ท่านอาจไม่มีเวลาอ่านบันทึกในมือทั้งหมดด้วยซ้ำ และแน่นอนว่าคงไม่มีเวลาปรับหรือแก้ไขสำนวนหรือรูปแบบภาษา

เนื่องด้วยข้อจำกัดทั้งหมดนี้ มอรมอนได้เลือกรวมข้อมูลใดและตัดทอนข้อมูลใด

ในบางด้านผลสำเร็จในการจัดทำพระคัมภีร์มอรมอนด้วยการตัดสินใจของมอรมอนเป็นเรื่องน่าประหลาดใจและน่าทึ่งพอๆ กับการประสบความสำเร็จในเวลาต่อมาของโจเซฟ สมิธในการแปลบันทึกด้วยเวลาอันสั้น

การเลือกระบบการเขียน

เนื้อหาพระคัมภีร์มอรมอนมีหลายจุดบอกให้รู้ว่าคุณผู้จัดมีความยุ่งยากในการทำให้ข้อความของพวกเขาชัดเจน (ดู เจคอบ 4:1; มอรมอน 9:33; อีเธอร์ 12:23–25, 40) มอรมอนกล่าวว่า “มีหลายเรื่องซึ่ง เราไม่สามารถจะเขียนได้, ตามภาษาของเรา” (3 นีไฟ 5:18) “ภาษาของเรา” ในความหมายนี้เห็นชัดว่ากล่าว

ถึงระบบการเขียนของพวกเขา ไม่ใช่ภาษาพูด โมโรไนบอกเราอีกว่าคงจะ “ไม่พบความบกพร่อง” (มอรมอน 9:33) หากใช้ตัวเขียนภาษาฮีบรู ระบบเรียงตามตัวอักษร

นักประวัติศาสตร์ชาวนีไฟเรียก “อักขระ” ที่ใช้เขียนว่า “ภาษาอียิปต์ปฏิรูป” (มอรมอน 9:32) ระบบนี้ประกอบด้วย “สิ่งเรียนรู้ของชาวยิวและภาษาของชาวอียิปต์” (1 นีไฟ 1:2) ในปาเลสไตน์สมัยโบราณบางครั้งใช้ภาพสัญลักษณ์ภาษาอียิปต์เขียนเสียงคำภาษาฮีบรู² จากตัวอย่างอักขระใน “ฉบับแอนธัน”³ ซึ่งอ้างว่าเป็นสำเนาอักขระจากแผ่นจารึกที่โจเซฟ สมิทแปล ปรากฏชัดว่าไม่ได้จำลองแบบตามตัวเขียนภาษาอียิปต์ที่ใช้ประจำวันในสมัยของลีไฮ หากแต่มองดูเหมือนเครื่องหมายของแบบตัวเขียนอียิปต์โบราณมากกว่า ซึ่งเป็นระบบเครื่องหมายเทียบเคียงที่เก่ากว่าและยังใช้อยู่เสมอเมื่อพวกเขาใช้พุ่กันและน้ำหมึกแทนการสลักบนหิน

แบบตัวเขียนอียิปต์โบราณกระชับกว่าแบบตัวอักษรภาษาฮีบรูแต่กำกวมกว่าด้วย เพราะอักขระส่วนใหญ่ใช้แทนหน่วยคำซับซ้อนทั้งหมด (ปัจจุบันเรียกว่าภาษาภาพ) แทนที่จะฟังแล้วสะกดออกมาเป็นคำตามตัวอักษร พวกเขาต้องท่องจำความหมายของภาษาภาพแต่ละภาพ ความกำกวมนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา “การใช้ถ้อยคำของพวกเขาข้าพระองค์” (อีเธอร์ 12:25) ตามที่โมโรไนพูดถึง

สาเหตุเพิ่มเติมของ “ความบกพร่อง” อาจเป็นว่าตั้งแต่ใช้แบบตัวเขียนของอียิปต์โบราณเป็นหลักแล้ว การใช้ตัวเขียนดังกล่าวสลักบันทึกบนแผ่นโลหะจึงอาจหมายความว่าความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ของผู้สลักที่ไม่มี “ยางลบ” ดีๆ ไว้แก้อาจส่งผลให้อ่านอักขระผิด

บันทึกหลายชุด

นอกจากแผ่นจารึกใหญ่ของนีไฟแล้ว การสร้างความเรียงเชิงบรรยายของมอรมอนยังใช้เอกสารเพิ่มเติมในบางจุดด้วย เขาเขียนหลายครั้งว่าเขาอาศัย “บันทึก [ของแอลมา]” (แอลมา 5:2; บทที่ 7, หัวบท; 35:16) เขาใช้ประโยชน์จาก “บันทึกของอิสลามัน” และ “ของบุตรทั้งหลายของเขา” ด้วย (คำนำของหนังสือของอิสลามัน) และเราอ่านจาก “บันทึกของนีไฟ” ด้วย (3 นีไฟ 5:10)

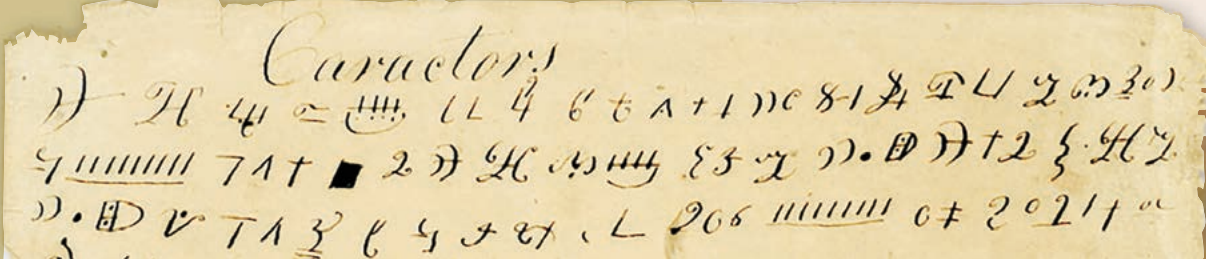
บางครั้งมอรมอนอาศัยงานเขียนต้นฉบับอื่นๆ ด้วย ซึ่งบางอย่างเขาไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน บันทึกเพิ่มเติมบางอย่างที่เขาอาจใช้ได้แก่

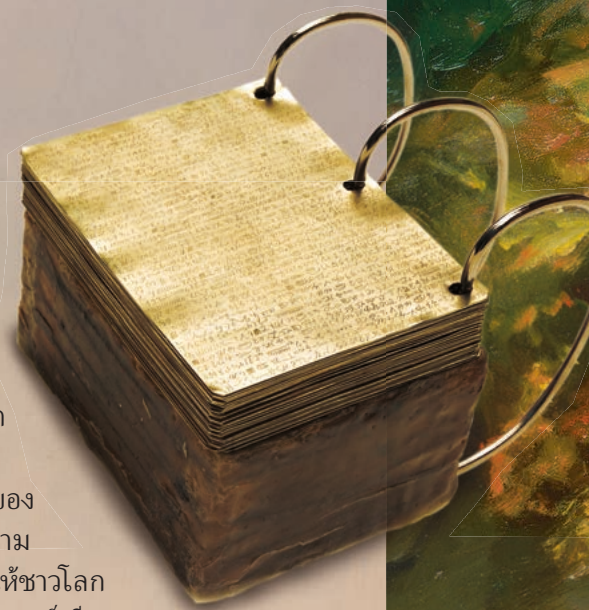
- เนื้อหาโอวาทครั้งใหญ่ของกษัตริย์เบนจามิน (โมไซยาห์ 2:9–โมไซยาห์ 5)
- บันทึกบนแผ่นจารึกของซันนิฟี (โมไซยาห์ 9–22)
- บันทึกการสั่งสอนของแอลมาที่เซราเฮ็มลา ก็เตียน และมีเล็ค (แอลมา 5, 7 และ 8)
- เรื่องราวจากประสบการณ์ของแอลมาและอมิวเล็คที่แอมันไนฮาร์ (แอลมา 9–14)
- เรื่องราวโดยละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพวกบุตรของโมไซยาห์กับคู่ของพวกเขาในบรรดาชาวเลมัน (แอลมา 17–27)
- โอวาทของแอลมาต่ออิสลามัน ซิบสัน และโครีแอน-ทอนบุตรชาย (แอลมา 36–42)

โมโรไนรวมการแปลของท่านและบทสรุปประวัติศาสตร์ชาวเจเร็ดของอีเธอร์ที่โมโรไนเตรียมและแนบท้ายเป็นหนังสือของอีเธอร์ ตลอดจนข้อความที่คัดลอกมาจากคำสอนและจดหมายจากมอรมอนบิดาของท่านไว้ในนั้นด้วย (โมโรไน 7–9)⁴

บันทึกศักดิ์สิทธิ์หลักๆ จารึกไว้บนโลหะเพื่อความคงทนถาวร พวกเขาถือว่า เรื่องราวที่จารึกไว้บนวัตถุที่เสียหายง่ายกว่าจะอ่านไม่ได้เมื่อเวลาผ่านไป (ดู เจคอบ 4:2) เราทราบว่ามีการใช้สำเนาพระคัมภีร์เป็นกระดาษในชีวิตประจำวันเพราะมีการเผาสำเนาเหล่านั้นในความครอบครองของผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสของแอลมาที่แอมันไนฮาร์ (ดู แอลมา 14:8; เปรียบเทียบ โมไซยาห์ 2:8; 29:4; และ แอลมา 63:12) แผ่นจารึกโลหะผลิตและสลักบนนั้นได้ไม่ง่าย (ดู มอรมอน 8:5) ด้วยเหตุนี้จึงมีใช้จำกัด

มอรมอนเรียบเรียงประวัติของท่านโดยวาดบนวัสดุต่างๆ ที่มีให้ท่าน “ตามความรู้และความเข้าใจซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ” ประธานแก่ท่าน (ถ้อยคำของมอรมอน 1:9) ความช่วยเหลือจากเบื้องบนบางครั้งตรงไปตรงมาและเฉพาะเจาะจง เช่นเมื่อพระเจ้าทรงสั่งท่านไม่ให้รวมรายละเอียดที่ยาวกว่าคำสอนที่พระเยซูทรงสอนชาวนีไฟ

(ดู 3 นีไฟ 26:6-12) แต่ไม่ได้ให้ข้อบ่งชี้ว่าได้เปิดเผย ข้อมูลประวัติศาสตร์เพิ่มเติมต่อท่าน

และดังนั้นเราจึงเห็น

มอรมอนกล่าวหลายครั้งว่าความย่อของท่านไม่ได้มากกว่าส่วนน้อยของเนื้อหาทางประวัติศาสตร์ที่พบ บนแผ่นจารึกใหญ่ของนีไฟ (ดู ถ้อยคำของมอรมอน 1:5; 3 นีไฟ 5:8; 26:6; ดู เจคอบ 3:13-14; 4:1 ด้วย) แล้วท่านเลือกเนื้อหาอย่างไร

เกณฑ์เบื้องต้นของท่านบอกชัดเจนหลายครั้งใน หนังสือของท่าน เป้าหมายคือเพื่อให้แน่ใจว่าผู้อ่าน ของท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อาศัยในอนาคต ของแผ่นดินอเมริกาที่สัญญาไว้ และที่พิเศษคือผู้ สืบตระกูลของลีไฮ เข้าใจความสำคัญของคำสัญญา และคำพยากรณ์ที่ประทานแก่ท่านบิดาลีไฮ นั่นคือ “ตราบเท้าที่พวกเจ้าจะรักษาพระบัญญัติของเรา พวก เจ้าจะรุ่งเรืองในแผ่นดิน” (เจโรม 1:9) ความจริง แล้ว มอรมอนให้ความสนใจมากที่สุดกับรูปแบบที่เป็น *สภ* ของอเมริกันเกี่ยวกับคำประกาศของลีไฮ นั่น คือ “ตราบเท้าที่พวกเจ้าจะ *ไม่* รักษาบัญญัติของเรา พวกเจ้าจะ *ไม่* รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน” (ออมไน 1:6; เน้นตัวเอน)

บทเรียนของมอรมอนแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความดีกับความชั่ว ผู้คนใน บันทึกรของท่านเน้นการเชื่อฟังและคุณธรรมในมุมมอง หนึ่งกับความดีอื่นอย่างร้ายกาจในอีกมุมมองหนึ่ง ท่าน อธิบายว่าคนเลวคือคนชั่วเต็มตัวและสมควรได้รับ ผลจากการกระทำของพวกเขา ท่านอธิบายว่าวีรบุรุษ คือคนที่นำกองเก็บบุกด้าน คนที่อยู่ในโซนสีเทา แทบไม่มีบันทึกไว้ มอรมอนไม่ต้องการทิ้งข้อสงสัย ใดๆ ไว้ในใจผู้อ่านว่าความดีและความเลวต่างกัน คนละชั่ว (สังเกตถ้อยคำของมอรมอนเกี่ยวกับความ แตกต่างดังกล่าวใน โมโรไน 7:5-19) มอรมอนได้เพิ่ม การตีความที่ท่านได้รับการเฉลยเข้าไปในรายงานบาง ส่วนของท่านแน่นอน กรณีนี้มักเห็นได้จากการใช้วลี เช่น “และดังนั้นเราจึงเห็น” (ดูตัวอย่างใน แอลมา

42:4, 7, 14; ยีลามัน 3:23-31; 6:34-40)

มอรมอนและ

โมโรไนนำเสนอบันทึก

“ย่อ” ของพวกท่านต่อ

ผู้อ่านในอนาคตในรูปแบบของ

ประวัติศาสตร์เชิงตีความ

พวกท่านเขียนบันทึกให้ชาวโลก

ไม่เหมือนนักประวัติศาสตร์เขียน

ประวัติศาสตร์ แต่เหมือนเป็นข่าวสารอันเปี่ยมด้วย

พลังทางศีลธรรมที่มุ่งให้ผู้อ่านได้รับบทเรียนที่ชาย

สองคนได้เรียนรู้จากการรับใช้ผู้คนของพวกท่านและ

พระเจ้าเป็นเจ้าอย่างยากลำบากมายาวนาน พวกท่าน

ใช้แหล่งข้อมูลซึ่งดีที่สุดวิธีที่ได้ผลมากที่สุดเท่าที่

พวกท่านรู้ ความมานะพยายามและการอุทิศตนที่งาน

ของพวกท่านแสดงให้เห็นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์

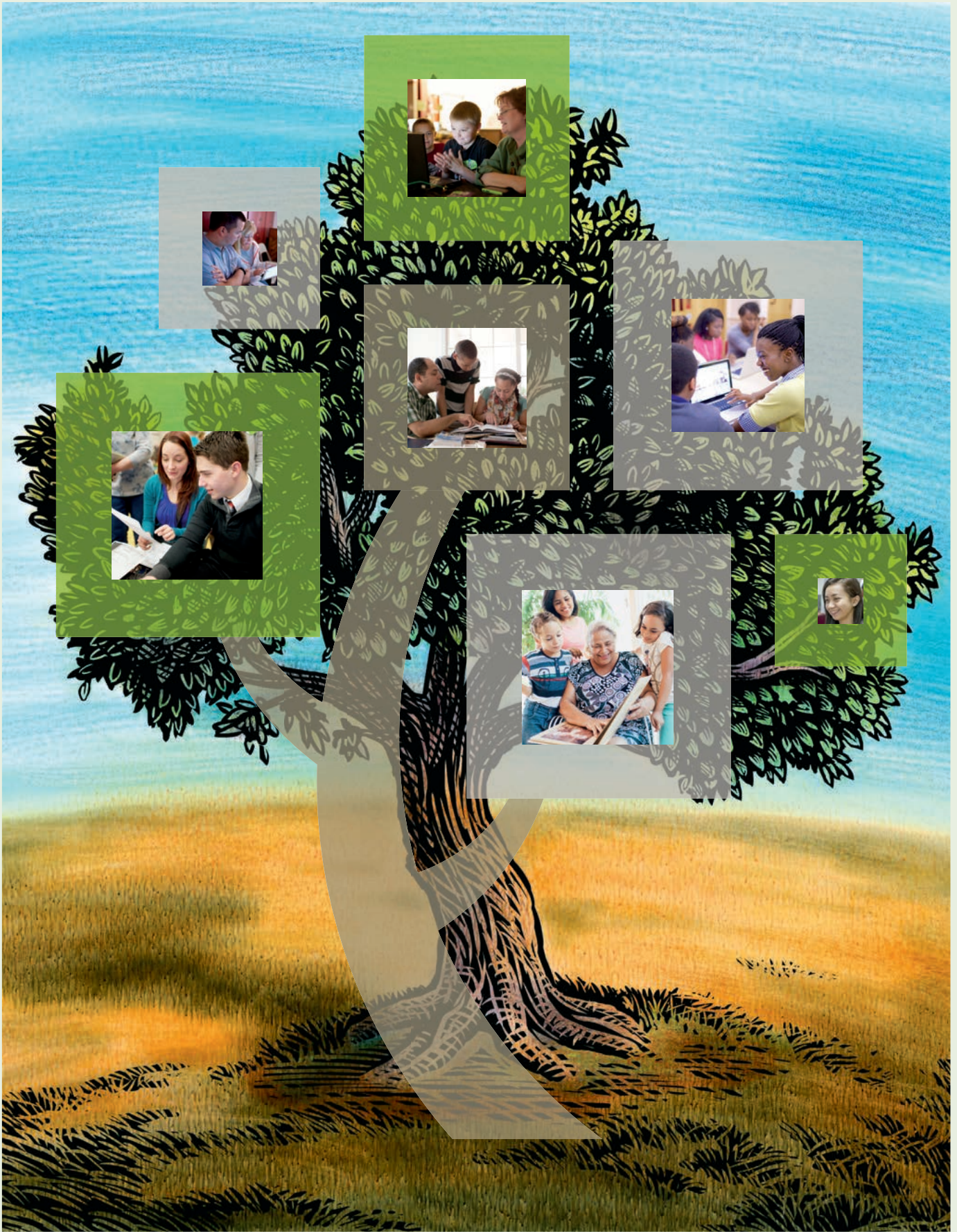
ของคนทั้งปวงในสมัยของเรา

พวกท่านได้รับความขอบคุณอย่างสุดซึ้งจาก

ข้าพเจ้า ■

อ้างอิง

1. อาทิเช่น ข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ (เทียบกับ “ความผิดพลาดด้าน การพิมพ์” ยุคปัจจุบัน) อาจอยู่ในกลุ่ม “ความผิดพลาด” ที่โมโรไน กล่าวไว้ใน หน้าปกในของพระคัมภีร์มอรมอน ว่าเป็น “ความผิดพลาด มนุษย์” พวกท่านรวมรายงานที่ผิดพลาดเรื่องการยึดเมืองแห่ง นีไฟฮาห์ไว้ด้วย (แอลมา 51:26; เทียบกับ แอลมา 59:5) และความ ผิดพลาดตรงที่เหตุการณ์เดียวกันกล่าวไว้ในข้อความตอนหนึ่งว่า เกิดขึ้นในปีที่ 26 ของผู้พิพากษา (แอลมา 56:9) และกล่าวไว้ใน ข้อความอีกตอนหนึ่งว่าเกิดขึ้นในปีที่ 28 (แอลมา 53:22-23) ข้อบกพร่องเช่นนั้นแสดงให้เห็นความเป็นมนุษย์ในงานของนัก ประวัติศาสตร์ ถึงแม้ข้อบกพร่องดังกล่าวไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาร้าย แรงกับเราแต่ประการใดในการอ่านเรื่องนี้
2. ดู จอห์น เอ. ทเวดต์เนส และ สตีเฟน ดี. ริคส์, “Jewish and Other Semitic Texts Written in Egyptian Characters,” *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, no. 2 (1996), 156-63; and John A. Tvedtnes, “Linguistic Implications of the Tel-Arad Ostraca,” *Newsletter and Proceedings of the Society for Early Historic Archaeology*, no. 127 (1971).
3. ดู บี. เอช. โรเบิร์ตส์, *New Witnesses for God*, 3 vols. (1909), 2:93-104.
4. ดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่างๆ ของบันทึกได้จาก “คำอธิบายโดยสังเขปเกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอน” ในพระคัมภีร์ มอรมอน

โดย เฮลเตอร์
เคเวนทีน แอล. คูก
แห่งโคเวรัมย์ครสาวก
ลิปสอง

ปีติของ งานประวัติครอบครัว

คำสัญญาของเอลียาห์ประกาศชัดเจนว่าเราแต่ละคนมี
พันธะรับผิดชอบต่อกันหลายรุ่นที่อยู่มาก่อนเราและคน
หลายรุ่นที่ตามเรามา

อ ย่าลืมน่าประวัติครอบครัว—และศาสนพิธีพระวิหารที่ทำได้เพราะประวัติ
ครอบครัว—เป็นส่วนจำเป็นของงานแห่งความรอดและการมีส่วนร่วม
ในงานศักดิ์สิทธิ์นี้สำหรับคนตายเป็นพรแก่ชีวิตของคนเป็น งานนี้เสริม
สร้างศรัทธาและข้อผูกมัดของเราต่อพระกิตติคุณ ช่วยเราต่อต้านการ
ล่อลวง ดึงครอบครัวเรามาใกล้กัน อีกทั้งเสริมสร้างความเข้มแข็งให้วอร์ดและสเตค
ของเราด้วย

ข้าพเจ้าต้องการเน้น “หา นำไป และสอน” ของงานประวัติครอบครัว *หา* หมายถึง
ถึงใช้ เว็บไซต์ FamilySearch หรือหนังสือ *ครอบครัว: เรื่องราวที่นำเรามารวมกัน*¹ *หา*
ข้อบรรพชนของท่านหรือผู้สืบตระกูลของพวกเขาหนึ่งคนหรือมากกว่านั้น ต่อจาก
นั้นก็ *นำ* รายชื่อเหล่านี้ไปพระวิหารหรือแบ่งชื่อให้คนอื่นนำไปพระวิหาร (เมื่ออยู่
ในวิสัยที่ทำได้ให้ไปพระวิหารเป็นครอบครัว) สุดท้าย *สอน* ครอบครัวท่านแล้วสอน
คนอื่นๆ ให้ทำแบบเดียวกัน

แผนของพระบิดาเกี่ยวข้องกับครอบครัว มีต้นไม้อายุเป็นสัญลักษณ์ เพื่อให้
ต้นไม้มิมีชีวิตและเติบโต ต้องมีทั้งรากและกิ่ง เราเองก็ต้องเชื่อมต่อกับรากของเรา—
พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย และบรรพชนคนอื่นๆ—และต่อกับกิ่งของเรา—ลูกหลานของเรา
และผู้สืบสกุลคนอื่นๆ พระคัมภีร์ที่น่าประทับใจหลายข้อใช้แนวเปรียบเทียบเรื่อง
ต้นไม้มิที่มีรากและกิ่งอันหมายถึงครอบครัว (ดู อีสยาห์ 11:1; เจคอบ 5)

เอลียาห์กับโมเสส
ปรากฏต่อพระผู้
ช่วยให้รอด เปโตร
ยากอบ และยอห์น
บนภูเขาแห่งการ
จำแลงพระกายใน
ความเรื่องโรจน์แห่ง
เวลา

พันธกิจของเอลียาห์

ศาสดาพยากรณ์มาลาคีในหนังสือลำดับสุดท้ายของพันธสัญญาเดิมพยากรณ์เรื่องเวลาที่เอลียาห์ศาสดาพยากรณ์จะกลับมาแผ่นดินโลก “ก่อนวันแห่งพระยาห์เวห์คือวันที่ใหญ่ยิ่งและนาสะพริงกแล้วจะมาถึง . . . [เพื่อ] ทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ ไม่อย่างนั้น [พระองค์] จะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง” (มาลาคี 4:5-6)

เมื่อเทพโมโรไนปรากฏต่อโจเซฟ สมิธวัย 17 ปีในปี 1823 ท่านอ้างข้อเดียวกันนี้จากมาลาคีแต่ถ่ายทอดต่างกัน โมโรไนพูดถึงคืนเดือนกันยายนั้นว่า

“ดูเถิด, เราจะเปิดเผยฐานะปุโรหิตแก่เจ้า, โดยมีมือของเอลียาห์ศาสดาพยากรณ์, ก่อนการมาของวันสำคัญยิ่งและนาพริงของพระเจ้า.

“... และท่านจะปลุกสัญญาที่ทำกับบรรพบุรุษไว้ในใจของลูกหลาน, และใจของลูกหลานจะหันไปหาบรรพบุรุษของพวกเขา. หากไม่เป็นเช่นนั้น, ทั้งแผ่นดินโลกจะร้าง

ลงสิ้น ณ การเสด็จมาของพระองค์” (โจเซฟ สมิธ—ประวัติ 1:38-39)

เทพโมโรไนกล่าวย้ำถ้อยคำของมาลาคีกับเด็กหนุ่มโจเซฟสี่ครั้ง

ลองนึกดูถ้าทั้งหมดที่เราารู้เกี่ยวกับเอลียาห์ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้คือสิ่งที่โจเซฟ สมิธรู้จากพระคัมภีร์ไบเบิล จากพระคัมภีร์เล่มนั้นเรารู้ว่าเอลียาห์มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่วุ่นวาย ราว 900 ปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ คนชั่วสองคนคืออาหับและพระนางเยเซเบลเป็นกษัตริย์และราชินีปกครองอิสราเอลด้วยความชั่วร้าย โดยชักนำประชาชนให้กราบไหว้บาอัลพระเจ้าเทียมเท็จ และนอกจากนี้ยังได้กระทำความผิดกรรมศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าด้วย

เอลียาห์เป็นศาสดาพยากรณ์ที่โดดเด่น ชาวคริสต์และชาวยิวทั่วโลกยอมรับเรื่องราวในพันธสัญญาเดิมของเอลียาห์

พระคัมภีร์บันทึกว่าชีวิตของเอลียาห์ได้รับการปกป้องรักษาอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งและท่านได้ช่วยหญิงม่ายคนหนึ่งให้รอดชีวิตจากความอดอยากและทำให้บุตรชายของเธอ

พ้นจากความตายอย่างไร (ดู 1 พงศกษัตริย์ 17) เอลิยาห์อธิบายว่า “เสียงเบาๆ” ทำให้ท่านมั่นใจอย่างไรว่าท่านไม่โดดเดี่ยวในความภักดีต่อพระเยโฮวาห์ (ดู 1 พงศกษัตริย์ 19:4–14) ในที่สุด เอลิยาห์ได้รับการแปรสภาพและถูกรับขึ้นสวรรค์โดยไม่ลี้มรสความตาย (ดู 2 พงศกษัตริย์ 2:7–12)

การเปิดเผยยุคปัจจุบันเท่านั้นที่เปิดเผยบทบาทโดยสมบูรณ์ของเอลิยาห์ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์คนสุดท้ายที่ดำรงอำนาจการผนึกของฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดคก่อนสมัยของพระเยซูคริสต์ ท่านกับโมเสสปรากฏต่อพระผู้ช่วยให้รอด เปโตร ยากอบ และยอห์นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายในความเรืองโรจน์แห่งเวลา (ดู มัทธิว 17:1–4; มาระโก 9:2–5) ในฐานะผู้เป็นส่วนสำคัญคนหนึ่งของการฟื้นฟู เอลิยาห์ปรากฏต่อโจเซฟ สมิทและออลิเวอร์ คาวเดอริในปี 1836 ในพระวิหารเคิร์ทแลนด์ ที่นั่น ท่านฟื้นฟูกุญแจแห่งการผนึกอีกครั้ง คราวนี้เพื่อผนึกครอบครัวในสมัยการประทานนี้ตามสัมฤทธิ์ผลแห่งคำพยากรณ์ของมาลาคี (ดู คพ. 110:13–16) เพราะทรงส่งเอลิยาห์มาในสมัยการประทานนี้ ความสมบูรณ์แห่งความรอดจึงมีให้ทั้งคนเป็นและคนตาย

พันธกิจของเอลิยาห์เกิดขึ้นเพราะสิ่งที่บางครั้งเรียกว่าวิญญานของเอลิยาห์ ซึ่งประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน ประธานโคออร์ดิเนตอร์สวางสืบสองสอนไว้ว่าวิญญานดังกล่าวคือ “การแสดงให้เห็นประจักษ์ของพระวิญญานบริสุทธิ์โดยเป็นพยานถึงความสูงส่งของครอบครัว”² นั่นคือสาเหตุที่เรามักจะเรียกการแสดงให้เห็นประจักษ์พยานของพระวิญญานบริสุทธิ์เกี่ยวกับงานพระวิหารและประวัติครอบครัวว่าวิญญานของเอลิยาห์

ในบรรดาผู้ล่วงลับไปก่อนเรา เราอ่านในพระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญาว่า “เราโดยไม่มีพวกเขาพระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมไม่ได้; ทั้งพวกเขาโดยไม่มีเราพระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมไม่ได้” (คพ. 128:18) สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร เราพบคำตอบในพระคัมภีร์

“และบัดนี้, พี่น้องชายหญิงที่รักยิ่งของข้าพเจ้า, ให้ข้าพเจ้ายืนยันกับท่านว่าเป็นหลักธรรมเกี่ยวกับคนตายและคนเป็นที่จะพิจารณาอย่างผิวเผินไม่จริงจังไม่ได้, เกี่ยวกับความรอดของเราทั้งหลาย. “เพราะความรอดของพวกเขาจำเป็นและสำคัญต่อความรอดของเรา, ดังที่เปาโลกล่าวเกี่ยวกับบรรพบุรุษ—ว่าพวกเขาโดยไม่มีเราพระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมไม่ได้—ทั้งเราโดยไม่มีคนตายของเราพระองค์จะทรงทำให้ดีพร้อมก็ไม่ได้” (คพ. 128:15; เน้นตัวเอน)

“ความรอดของพวกเขาจำเป็นและสำคัญต่อความรอดของเรา” หมายความว่าความรอดของครอบครัวมนุษย์ทั้งหมดพึ่งพาอาศัยกันและเชื่อมโยงกัน—เหมือนรากและกิ่งของต้นไม้ใหญ่

จัดงานชุมนุมประวัติครอบครัว

ความมุ่งมั่นตั้งใจและความคาดหวังของครอบครัวควรอยู่บนสุดของรายการลำดับความสำคัญของเรา สิ่งเหล่านั้นจะปกป้องจุดหมายอันสูงส่งของเรา เพื่อให้ครอบครัวเริ่มงานประวัติครอบครัวของพวกเขา ข้าพเจ้าท้าทายพวกเขาให้จัดสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า “งานชุมนุมประวัติครอบครัว” เราควรพยายามทำเช่นนั้นหลายๆ ครั้ง ทุกคนจะนำประวัติเรื่องราว และภาพถ่ายของครอบครัว รวมทั้งสมบัติที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายของพวกเขาหวนหวนมางานชุมนุมเหล่านี้ด้วย ท่านสามารถใช้ประโยชน์จากหนังสือ *ครอบครัวของฉัน* ช่วยบันทึกข้อมูล เรื่องราว และภาพถ่ายของครอบครัวที่สามารถอัปโหลดลง Family Tree ได้ภายหลังบน FamilySearch.org

อย่างไรก็ดี ท่านจะทำงานนี้เพียงครั้งเดียวไม่ได้ ต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียรชั่วชีวิต สำหรับคนที่กำลังมองหาวิธีที่ส่งผลดีมากขึ้นในการถือปฏิบัติวันสะบาโตเป็นครอบครัว การแรงงานศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นวิธีที่ได้ผล

ศูนย์รวมประวัติครอบครัวคือบ้าน เราต้องช่วยให้คนหนุ่มสาวของเราทำงานนี้มากขึ้น เยาวชนจำนวนมากของเราได้หันใจพวกเขาไปหาบรรพบุรุษแล้ว คนหนุ่มสาวของเราที่เริ่มต้นที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของสมาชิกครอบครัว—พวกเขามาจากไหนและพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างไร บางคนตื่นเต้นกับงานนี้มากจนลืมเวลาและผิดหวังเมื่อต้องหยุด

คนหนุ่มสาวรักเรื่องราวและภาพถ่าย เวลานี้พวกเขาสามารถใช้ทักษะความรู้ด้านเทคโนโลยีเก็บรักษาความทรงจำเหล่านั้นไว้ใน Family Tree บน FamilySearch.org พวกเขาสามารถหาสมาชิกครอบครัวที่ต้องรับศาสนพิธีพระวิหารผ่านประสบการณ์ “record-hinting” ที่เพิ่งออกตัวบน FamilySearch.org³

บันทึกเหล่านี้ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกครอบครัวเกิดขึ้นได้เพราะความพยายามทำดัชนีของสมาชิกศาสนจักรทั่วโลก บันทึกเหล่านี้—และมีหลายล้านบันทึก—จะช่วยให้คุณหาบรรพชนที่ยังไม่ได้เชื่อมต่อกับครอบครัวท่านและจำเป็นต้องประกอบศาสนพิธีแทนพวกเขาในพระวิหารบันทึกอื่นจากทั่วโลกพร้อมด้วยเทคโนโลยีบอกเบาะแสบนเว็บไซต์ได้แก่ Ancestry.com, Findmypast.com, and MyHeritage.com ซึ่งสมาชิกทุกคนของศาสนจักรสามารถเข้าไปใช้ได้ฟรี

ถึงแม้ศูนย์รวมประวัติครอบครัวคือบ้าน แต่ศาสนจักรจะดำเนินการจัดเตรียมศูนย์ประวัติครอบครัวต่อไปเพื่อให้ครอบครัวได้ค้นหาบรรพชนของตนด้วยกันและใช้อินเทอร์เน็ตได้ถ้าไม่มีที่บ้าน

สมาชิกที่มีค่าควรทุกคนของศาสนจักรที่อายุ 12 ปีขึ้นไปสามารถขอใบรับรองพระวิหารแบบจำกัดการใช้เพื่อรับพหุติศมาแทนคนตายหลังจากสัมภาษณ์กับผู้นำศาสนาหนึ่งคนหรือสองคน นี้รวมถึงผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่ทุกคนด้วยการมีใบรับรองที่เซ็นชื่อแล้วซึ่งท่านสามารถแสดงที่พระวิหารได้ทุกแห่งถือเป็นปีตัวอย่างหนึ่ง ใบรับรองมีความคุ้มครองอันศักดิ์สิทธิ์ติดมาด้วยเช่นกัน ดังที่ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ (1924–2016) ประธานโครัมมอัครสาวกสิบสองกล่าวว่

“ไม่มีงานใดคุ้มครองศาสนจักรนี้มากไปกว่างานพระวิหารและการสืบค้นประวัติครอบครัวซึ่งสนับสนุนงานนั้น ไม่มีงานใดขัดเกลาทางวิญญาณมากกว่างานนี้ ไม่มีงานใดที่ทำให้พลังเรามากเท่านี้ ไม่มีงานใดเรียกร้องมาตรฐานความชอบธรรมสูงไปกว่านี้

“งานที่เราทำในพระวิหารจะคุ้มกันเราด้วยโล่และเครื่องป้องกันทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม”⁴

พันธะรับผิดชอบต่อบรรพชนของเรา

ประวัติครอบครัวเป็นเรื่องของครอบครัว แต่ใช่ว่าสมาชิกทุกคนในครอบครัวเผชิญสถานการณ์เดียวกัน บรรพชนหลายคนของเราสิ้นชีวิตโดยไม่ได้แต่งงานหรือไม่มีบุตร บ้างก็หย่าร้าง และบางคนแต่งงานหลายครั้ง หลายคนมีลูกพิการหรือเสียชีวิตแต่เด็ก ทุกคนมีเรื่องราวทุกจิตวิญญาณ ทั้งคนเป็นและคนตาย ผู้สามารถรับผิดชอบการกระทำของตนได้ล้วนต้องการพรของศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์ในพระวิหาร และเราสามารถช่วยให้สมาชิกครอบครัวเราได้รับพรดังกล่าว ไม่สำคัญว่าท่านเป็นโสดหรือไม่ ไม่ว่าสามีหรือภรรยาท่านแข็งขันน้อย ไม่ว่าตัวท่านแข็งขันหรือแม้เป็นสมาชิกของศาสนจักรหรือไม่ ท่านสามารถช่วยเรื่องความรอดของจิตวิญญาณได้เช่นกัน ไม่มีงานใดสำคัญ มีสัมฤทธิ์ผล หรือทรงเกียรติมากกว่างานนี้อีกแล้ว

หัวหน้าของงานนี้คือพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ หลังจากสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเปิดประตูเรือนจำที่กักขังคนตาย

“พระองค์ทรงวางระเบียบกำลังคนของพระองค์และทรงกำหนดผู้ส่งสารทั้งหลาย, ห่อหุ้มด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ, และทรงมอบหมายให้พวกเขาออกไปนำความสว่างแห่งพระกิตติคุณไปให้คนเหล่านั้นที่อยู่

ในความมืด, แม้ให้วิญญาณทั้งปวงของมนุษย์ . . .

“และผู้ส่งสารที่เลือกแล้วเหล่านั้นออกไปประกาศศวันอันทรงโปรดของพระเจ้าและประกาศเสรีภาพแก่เชลยผู้ถูกมัดไว้, แม้แก่คนทั้งปวงผู้จะกลับใจจากบาปของพวกเขาและรับพระกิตติคุณ” (คพ. 138:30–31)

ข่าวสารของเราเรียบง่าย ทว่าลึกซึ้งไม่ต้องการทักษะปรีหรือหลักคำสอนซับซ้อน เกี่ยวข้องกับการมีใจที่ซอกซำและวิญญาณที่สำนึกผิด และคำมั่นสัญญาว่าจะติดตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

ในฐานะอัครสาวกของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าสัญญาว่าถ้าท่านมองเลยขีดจำกัดของเวลาและความเป็นมรรตัย ถ้าท่านช่วยคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ท่านจะมีความสนิทสนมและปีติมากขึ้นในครอบครัวท่าน และได้รับความคุ้มครองจากเบื้องบนที่มีให้แก่ผู้ซื่อสัตย์ในการรับใช้พระองค์

คำสัญญาของเอลียาห์ประกาศชัดเจนว่าเราแต่ละคนมีพันธะรับผิดชอบต่อคนหลายรุ่นที่อยู่ก่อนเราและคนหลายรุ่นที่ตามเรามา ขอให้บิดามารดา เยาวชน และเด็กๆ ทั้งหลายพบปีติและได้รับพรในทุกๆ ด้านของชีวิตเมื่อท่านเกิดสัมฤทธิ์ผลในพันธะรับผิดชอบที่ส่งจากสวรรค์ให้มีส่วนร่วมในงานศักดิ์สิทธิ์สำหรับคนตาย ■

จากคำปราศรัยเรื่อง “Our Father’s Plan Is about Families” ที่การประชุมใหญ่ประวัติครอบครัว RootsTech 2015 ในซอลท์เลคซิตี, ยูทาห์, วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2015 เข้าไปที่ RootsTech.org เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการประชุมใหญ่ RootsTech 2016

อ้างอิง

1. ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ *ครอบครัวของฉัน* ได้ที่ familysearch.org/campaign/myfamily
2. รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “ช่วงเวลาแห่งการเก็บเกี่ยวครั้งใหม่,” *เลียโฮนา*, พ.ศ. 1998, 39.
3. โปรแกรมเบาะแสบันทึกแสดง “ผลการค้นคว้าครอบครัวกลุ่มสิ่งที่ [FamilySearch] รวบรวมไว้เพื่อช่วยหาบรรพชนของท่าน” (familysearch.org/blog/en/give-research-boost-record-hints/)
4. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “พระวิหารศักดิ์สิทธิ์,” *เลียโฮนา*, ต.ค. 2010, 35.

หัวหน้าของงานนี้คือพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ หลังจากสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเปิดประตูเรือนจำที่กักขังคนตาย

เมื่อลูก ^๒ทาง ศาสนจักร

เราสามารถน้อมรับผลกระทบที่ทำให้ลูกๆ ของเราได้รับพรด้วยการมีสิทธิ์เสรี
แม้เมื่อพวกเขาใช้สิทธิ์เสรีนั้นบ่ายหน้าไปในทิศทางที่เราไม่เห็นด้วย

โดย โรบิน เซนเจอร์ เบเคอร์

หลายสัปดาห์ผ่านไปตั้งแต่ลูกสาวที่เป็นผู้ใหญ่ย้ายไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง และแต่ละวันอาทิตย์ที่เธอขาดโบสถ์ทำให้ดิฉันเป็นห่วงทุกครั้ง เธอจะกลับมาโบสถ์ไหม ดิฉันพยายามทำทุกอย่างที่คิดออกเพื่อให้เธออยู่ที่โบสถ์ อาทิจำก่าลังใจใช้เหตุผลสารพัด ขอร้อง ทำหน้าที่เป็นนาฬิกาปลุกให้เธอ สวดอ้อนวอน อดอาหาร แม้กระทั่งโทรหาอธิการของเธอ เพราะเราอยู่ห่างกัน 2,000 ไมล์ (3,220 กิโลเมตร) จึงยากที่ดิฉันจะไปโบสถ์กับเธอ แต่ก็ไม่วายลองทำดู!

ดิฉันนึกภาพตลอดเวลาว่าถ้าดิฉันปรับเปลี่ยนสถานการณ์ได้สักนิด ลูกสาวคงจะเปลี่ยนแนวโคจรทางวิญญาณของเธอ ดิฉันรู้สึกว่าจะต้องนำคนที่ถูกต้อง—ผู้เยียมสอนของเธอ อธิการของเธอ เพื่อนหรือสมาชิกครอบครัวสักคน—ไปไว้ในเส้นทางของเธอเพื่อพูดหรือทำสิ่งที่จะนำเธอกลับมา แต่ไม่ได้ผล ดิฉันกังวลจนเวียนศีรษะ จิตใจเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและความปวดร้าวที่ทอดทิ้งเธอในฐานะแม่

อีกหลายคนมีประสบการณ์คล้ายกับดิฉัน เมื่อลูกออกจากเส้นทางพระกิตติคุณ ยากมากที่พ่อแม่จะยังรับมือด้วยศรัทธา มารดาคนหนึ่งเสียใจมากกับการเลือกของลูกสาวถึงขนาดพูดว่าจะหายใจก็เจ็บ บิดาคคนหนึ่งบอกว่าเขารู้สึกว่าลูกไม่ยอมรับเขาและวิถีชีวิตของเขา มารดาที่ลูกยังเล็ก

กังวลว่าสักวันลูกเล็กๆ ของเธออาจจะมีคำถามมากมายจนออกจากศาสนจักร

เรารับมือกับความรู้สึกเจ็บปวดเหล่านี้ได้อย่างไรเมื่อสมาชิกครอบครัวเลือกทั้งศาสนจักร มีหลายอย่างที่เรทำได้

เรียนรู้จากคนที่เคยทุกข์ใจมาแล้ว

ครอบครัวที่ชอบธรรมที่สุดบางครอบครัวในพระคัมภีร์ทุกข์ใจมากกับลูกที่ดื้อรั้น ซาโรยาห์กับลีโฮมีลูกที่ละทิ้งคำสอนของบิดามารดา (ดู 1 นิไฟ 2:8–12) อาดัมกับเอวาก็เช่นกัน (ดู ปฐมกาล 4:8) แม้แต่บิดามารดาบนสวรรค์ของเราก็งโศกเศร้าเมื่อลูกทางวิญญาณหนึ่งในสามเลือกอีกเส้นทางหนึ่ง (ดู คพ. 29:36) แผนแห่งความสุขรวมสิทธิ์เสรีไว้ในนั้นด้วย และนั่นหมายความว่าแม้แต่สมาชิกของครอบครัวที่ชอบธรรมก็อาจเลือกปฏิเสธหลักธรรมพระกิตติคุณได้ เราสามารถรับการปลอบโยนจากเรื่องราวของครอบครัวเหล่านี้ในพระคัมภีร์ เราได้ความเข้าใจเรื่องสิทธิ์เสรีและความเห็นอกเห็นใจมากขึ้น ความเข้าใจดังกล่าวสามารถช่วยเราเยียวยาและก้าวไปข้างหน้า

จำไว้ว่าลูกของเราเป็นลูกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเช่นกัน

เมื่อลูกชายวัยรุ่นของเธอเริ่มสงสัยความเชื่อของเขา มารดาคนหนึ่งรู้สึกผิดมากและคิดว่าเธอล้มเหลว ขณะคิดว่าจะเป็นพ่อแม่ต่างจากนี้ได้อย่างไร เธอได้รับการกระตุ้น

เตือนอันเปี่ยมด้วยเมตตาว่า “เขา *ไม่ใช่* ลูกของเจ้าคนเดียว เรารักเขามากกว่าเจ้าด้วยซ้ำ และเราไม่รู้สักผิดเกี่ยวกับเขา หรือลูกคนอื่นของเราที่ออกนอกเส้นทาง” นับแต่นั้นเป็นต้นมา มารดาผู้นี้สามารถปล่อยวางความรู้สึกผิดและหันมาจดจ่อกับเรื่องที่ว่าลูกชายเธอเป็นลูกที่รักของพระเจ้า

จดจ่อกับความสำเร็จ

บางครั้งพ่อแม่ทุกขใจเพราะไม่เข้าใจคำสอนอย่างถ่องแท้ที่ว่า “ไม่มีความสำเร็จใดขัดขยความล้มเหลวในบ้านได้”¹ ความสำเร็จและความล้มเหลวระบุชัดได้ยาก ดังที่เอลเดอร์จอห์น เค. คาร์แม็คอดีตสมาชิกสาวกเจ็ดสิบเอธิยาว่า “เพราะข้อความนี้มุ่งหมายจะสร้างแรงบันดาลใจให้พ่อแม่เกี่ยวข้องกับหรือยังเกี่ยวข้องกับลูกๆ ของพวกเขาต่อไป จึงไม่ควรหมายความว่าพ่อแม่ที่ทุ่มเวลา ความพยายาม และการเสียสละในการเป็นบิดามารดา แต่ยังไม่ได้เก็บเกี่ยวรางวัลที่ตนปรารถนา ถือเป็นพ่อแม่ที่ล้มเหลว”² เราจำเป็นต้องชื่นชมคุณสมบัติอันดีของลูกๆ และช่วงเวลาแห่งความสุขที่เราได้ร่วมกัน เราควรยอมรับหลักธรรมที่ว่าสมาชิกครอบครัวเรามีสิทธิ์เสรี พวกเขาจะใช้สิทธิ์เสรีนั้นอย่างไรก็ได้

ปรับความคาดหวังของเรา

แม้เราหวังว่าสมาชิกครอบครัวจะเดินตามเส้นทางที่เราเลือก แต่พวกเขาต้องเลือกรับพรของพระกิตติคุณด้วยตนเอง เอลเดอร์คาร์แม็คแนะนำว่าแทนที่จะขัดขยความจริงนี้ พ่อแม่อาจต้อง “ปรับความคาดหวังปัจจุบันและวิธีการของพวกเขา โดยยอมรับสถานการณ์ที่เป็นอยู่แทนที่จะอยู่ในความสับสนวุ่นวายต่อไป”³

มารดาคนหนึ่งรู้สึกผิดหวังและเสียใจเมื่อทราบว่าลูกชายไม่ยอมเป็นผู้สอนศาสนา เธอยอมรับในท้ายที่สุดว่าเธอต้องเลิกคิดว่าลูกชายต้องไปเป็นผู้สอนศาสนาทั้งนี้เพื่อเธอจะมีความสุข “ดิฉันยอมรับได้ในที่สุดว่านี่ไม่เกี่ยวกับดิฉัน” เธอกล่าว “ชีวิตของลูกแต่ละคนเป็นชีวิต *ของพวกเขา* ดิฉันเป็นเพียงแม่ของพวกเขา ดิฉันไม่ได้เป็นเจ้าของพวกเขา”

มีความเข้าใจลึกซึ้ง

พ่อแม่จำนวนมากหาสิ่งปลอบใจและยังคงมีทัศนคติที่ต้องต่อการสวดอ้อนวอน การศึกษาพระคัมภีร์ และการเข้าร่วมการประชุมของศาสนจักร มารดาคนหนึ่งแบ่งปันว่าประสบการณ์กับการสวดอ้อนวอนสอนให้เธอจดจำว่าลูก

ของเขามีค่าต่อพระบิดาบนสวรรค์ ซึ่งช่วยบรรเทาความเจ็บปวดของเธอ การสวดอ้อนวอนทำให้เกิดความเข้าใจอันลึกซึ้งในสิ่งที่ต้องทำและพูด อีกทั้งช่วยให้เรารู้สึกสบายใจ

พระคัมภีร์เล่าเรื่องราวของคนที่ไม่ดีและสมาชิกครอบครัวรับมือกับอะไรบางอย่าง “นับเป็นเรื่องดีที่พระคัมภีร์ไม่ได้มีแต่เรื่องของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ไม่อย่างนั้นเราคงท้อเกินกว่าจะพยายาม!” พ่อแม่คนหนึ่งกล่าว เรื่องราวของแอลมาผู้บุตรยืนยันกับเราว่าพระองค์ทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนที่ขอบธรรมของบิดามารดา (ดู โมไซยาห์ 27:14) อุปมาเรื่องบุตรหายไประบเรารองปีที่เรารู้สึกเมื่อคนที่หายไปกลับมา (ลูกา 15:20-24)

การเข้าพระวิหารจะช่วยให้เรามีความเข้าใจลึกซึ้งเช่นกันซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการปัญหาครอบครัว “ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนที่มั่งคั่ง . . . สามารถแก้ไข . . . ปัญหาในพระนิเวศน์ของพระเจ้าได้ดีกว่าและเร็วกว่าที่อื่น” เอลเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ (1872-1952) แห่งโครัมมัสสาวกสิบสองกล่าว “ในช่วงเวลาไม่เคยคิดที่สุด วิถีแก้ไขปัญหาที่ก่อความ [ชีวิตเรา] จะมาเป็นการเปิดเผย . . . ในพระวิหารหรือไม่ก็นอกพระวิหาร”⁴ เมื่อพ่อแม่เข้าพระวิหาร จิตใจและความคิดของพวกเขาจะรับสันติสุขที่พวกเขาแสวงหาได้มากขึ้น

แสดงความรักต่อไป

ลีไฮกับซาโรยาห์รักเลมกับเลมิวเอลมากเท่าๆ กับรักแซม นีไฟ เจคอบ และโจเซฟอย่างไม่ต้องสงสัย แม้เราจะเข้ากับสมาชิกครอบครัวที่มีความเชื่อและวิถีชีวิตเหมือนเราได้ง่ายกว่า แต่ยังคงสำคัญยิ่งที่เราต้องแสดงความรักต่อคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นแบบนั้น

สตรีคนหนึ่งที่ยุติไปโบสถ์เมื่ออายุยังน้อยเล่าประสบการณ์ต่อไปนี้ว่าครอบครัวเธอยังคงรักเธออย่างไรในครอบครัวแอลดีเอสครอบครัวใหญ่ของเธอยกย่องงานเผยแผ่อย่างเห็นได้ชัด ภาพถ่ายของผู้สอนศาสนาทุกคนในครอบครัวประดับบนผนังห้องนั่งเล่นของคุณยาย นั่นเป็น “จุดศูนย์กลางจักรวาลของครอบครัวเรา” เธอกล่าว เธอรู้ว่าเธอจะไม่มีวันรับใช้งานเผยแผ่ และเธอรูสึกว่าไม่ว่าเธอจะทำความดีอะไรในโลก เธอจะไม่มีวันได้ทีบนผนังห้องของคุณยาย

เมื่ออายุ 30 เธอตัดสินใจเข้าประจำการในกองกำลังเพื่อสันติภาพของสหรัฐ เธอเดินทางไปมาดากัสการ์และอุทิศร่างกายทั้งหมดประจำการที่นั่น ประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้เธอรู้ว่าคุณยายได้รวมภาพถ่ายของเธอไว้บนผนังด้วย เมื่อ

เมื่อเรายังคงรักคนที่เรารักตามที่พวกเขาเป็นอยู่ในปัจจุบัน
เรายังสามารถหวังต่อไปได้ว่าพวกเขาจะหวนคืนสู่ชีวิตที่มีพระ
กิตติคุณเป็นศูนย์กลาง

ปลดประจำการในกองกำลังสันติภาพ คุณยายกับหลาน
สาวโอบกอดกันและหลังน้ำตา “การรับใช้คือการรับใช้”
คุณยายอธิบาย ไม่ว่าจะผืนหนังติดรูปผู้สอนศาสนาในบ้าน
หรือไม่ก็ตาม ยังมีอีกหลายวิธีที่เราสามารถแสดงให้เห็นสมาชิก
ครอบครัวเรา *ทุกคน* เห็นได้ว่าเรารักและเห็นคุณค่าของ
พวกเขา

หวังต่อไป

เมื่อเรายังคงรักคนที่เรารักตามที่พวกเขาเป็นอยู่ใน
ปัจจุบัน เรายังสามารถหวังต่อไปได้ว่าพวกเขาจะหวนคืนสู่
ชีวิตที่มีพระกิตติคุณเป็นศูนย์กลาง สมาชิกครอบครัวมัก
จะกลับมาหลังจากออกนอกทางไปได้ระยะหนึ่ง เเนกเช่น
บุตรที่หายไป พวกเขาตระหนักว่าชีวิตก่อนหน้านั้นของพวกเขา
น่าข่าวดำและหลักธรรมอันดีมาให้ พวกเขาน้อมรับ
คุณค่าเหล่านั้นอีกครั้ง อันที่จริง ศาสดาพยากรณ์สัญญาว่า
สมาชิกครอบครัวที่รับการผนึกกับพ่อแม่จะรู้สึกถึงแรงดึง
ของการอบรมเลี้ยงดูอย่างชอบธรรมของพวกเขาและสัก
วันจะกลับมา^๑ คำสัญญาเช่นนั้นทำให้เรามีความหวังอย่าง
มากสำหรับคนที่เรารัก

ยังคงเห็นภาพนิรันดร์

เราต้องจำไว้ว่าเราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับคนที่เรารัก
บิดาคนหนึ่งของลูกวัยรุ่นที่ดิ้อร์นแบ่งปันว่าเขาเรียนรู้มาว่า
ถึงแม้ลูกชายของเขาไม่ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมตอนนี้
แต่เขาไม่ควรที่กักกักว่าภัยจะเกิดขึ้นแน่นอน ประธานตีเตอร์

เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ ที่ปรึกษาที่สองในฝ่าย
ประธานสูงสุด แนะนำว่าบางครั้งเราเชื่อว่า
ตอนจบของเรื่องเขียนไว้แล้ว ทั้งที่ในความเป็น
จริง เราเพิ่งอยู่บทกลางๆ การนับเวลา
ของพระเจ้าเป็นเจ้าต่างจากเรามาก และเรา
ไม่รู้เรื่องราวของแต่ละคนจะจบลงอย่างไร
ถ้าเรารู้ว่าสุดท้ายแล้วสมาชิกครอบครัว
เราจะกลับมา นั่นจะเปลี่ยนวิธีที่เรากระทำ
ในเรื่องราวของเราวันนี้หรือไม่ ข้าพเจ้า
เชื่อว่าเราจะดำเนินชีวิตด้วยสันติสุข ความ
รัก และการยอมรับมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ขณะที่
เราพยายามทำให้เรื่องราวของเราออกมาดี

นั้นช่วยให้อาจคิดว่าเราเลือกได้ว่าเราจะเข้าใกล้คนที่เรารักด้วย
สันติสุขและความรักไม่ใช่ความโกรธหรือความกลัว ตามที่
เปาโลเขียน “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานใจที่ขลาดกลัว
แก่เรา แต่ประทานใจที่ประกอบด้วยฤทธานุภาพ ความรัก
และการบังคับตนเองแก่เรา” (2 ทิโมธี 1:7) ดังที่เฮลเดอร์
คาร์แม็คกระตุ้นเตือน “อย่ายอมแพ้ ถ้าดูเหมือนว่าท่านไม่
สามารถมีอิทธิพลต่อลูกชายหรือลูกสาวได้ อย่างน้อยท่าน
สามารถพยายามต่อไปและรักพวกเขาต่อไป . . . อย่ายอมให้
ความรู้สึกผิดและความสิ้นหวังทำให้เราท้อแท้หมดกำลังใจ
จงแสวงหาความช่วยเหลือทางวิญญาณและสันติสุข จงเข้ม
แข็งและกล้าหาญ ท่านจะมองเห็นทะเลอุปรุโปร่ง”^๗

ลูกสาวของดิฉันยังไม่กลับมาโบสถ์ แต่เป้าหมายของเรา
ชัดเจน เราทั้งคู่พยายามสนิทกัน เราพูดคุยกันบ่อยๆ และ
ดิฉันรู้ว่าการอบรมเลี้ยงดูเธอแบบวิสุทธิชนได้ช่วยให้เธอ
เป็นคนจิตใจดี มีวินัย และรู้จักคิด แม้ดิฉันจะไม่ได้เลือก
ให้เธอใช้เส้นทางที่เธอกำลังเดินอยู่ในปัจจุบัน แต่ดิฉัน
สำนึกคุณต่อบทเรียนที่เรากำลังเรียนรู้ระหว่างทาง ดิฉันได้
พบสันติสุขเมื่อยอมรับสภาพของเราในการเดินทางกลับ
บ้าน ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา

อ้างอิง

1. เดวิด โอ. แมคเคย์, ใน Conference Report, Apr. 1964, 5; อ้างอิงจาก
เจ อี. แม็คคัลลอค, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42.
2. จอห์น เค. คาร์แม็ค, “When Our Children Go Astray,” *Ensign*, Feb. 1997,
9.
3. จอห์น เค. คาร์แม็ค, “When Our Children Go Astray,” 9.
4. จอห์น เอ. วิตโซ, “Temple Worship,” *The Utah Genealogical and
Historical Magazine*, vol. 22 (1921), 63–64, อ้างอิงในเดวิด บี. เฮจท์,
“Temples and Work Therein,” *Ensign*, Nov. 1990, 61.
5. ดู “Hope for Parents of Wayward Children,” *Ensign*, Sept. 2002, 11.
6. ดู ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “เห็นจุดสิ้นสุดจากจุดเริ่มต้น,” *เสี้ยวไฮมา*,
พ.ค. 2006, 52.
7. จอห์น เค. คาร์แม็ค, “When Our Children Go Astray,” 10, 13.

ดำเนิน
การสนทนากลุ่ม
ให้เกิดประสิทธิผล

โดย คัสติน เวสต์
เซมินารีและสถาบัน

เมื่อท่านนำการสนทนาพระกิตติคุณ การคิดว่าตัวท่านเองเป็นผู้อำนวยความสะดวกของวงออคเตสตราอาจช่วยได้ คนที่ท่านกำลังสอนไม่ใช่ผู้ชมที่กำลังฟังคอนเสิร์ต พวกเขาอยู่ในวงออคเตสตรา กำลังเล่นเครื่องดนตรีของตนเพื่อสร้างสรรค์บทเพลง ผู้อำนวยเพลงทำให้นักดนตรีเล่นประสานกัน นำส่วนที่ดีที่สุดในแต่ละคนออกมา และช่วยยืบทอดเพลงของพวกเขากลายเป็นงานศิลปะที่สร้างแรงบันดาลใจ

การสนทนาพระกิตติคุณที่มีความหมายเทียบได้กับบทเพลงไพเราะ การสนทนาที่ดีส่งผลให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้งขึ้นในหลักคำสอนของพระกิตติคุณที่กำลังสนทนาและ

เกิดความปรารถนาจะประยุกต์ใช้ความจริงพระกิตติคุณอย่างแท้จริง

หลักการหลายประการต่อไปนี้จะปรับปรุงการสนทนาที่ท่านนำ

สอนคน ไม่ใช่บทเรียน คนที่ท่านสอนจะเต็มใจมีส่วนร่วมในการสนทนามากขึ้นเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าท่านสนใจพวกเขา มากกว่าสอนบทเรียนให้จบ ผู้เรียนต้องการรู้สึกว่าคุณเตรียมตัวมาเสริมและเพิ่มพูนศรัทธาของพวกเขาในพระเจ้า ไม่ใช่แค่แนะนำเสนอข้อเท็จจริง ผู้เรียนที่รู้สึกว่าคุณและสมาชิกชั้นเรียนคนอื่นๆ รักพวกเขาจะเต็มใจแบ่งปันข้อคิดและประสบการณ์มากขึ้น

เชื้อเชิญการไตร่ตรอง เวลาอยู่ด้วยกันเป็นโอกาสให้ท่านและคนที่ท่านสอนได้รับการเปิดเผย ไม่ใช่แค่โอกาสให้ท่านแบ่งปันสิ่งที่รู้ บทบาทหลักประการหนึ่งของครูคือกำกับการสนทนาให้ผู้เรียนมีโอกาสรู้สึกถึงพระวิญญูญาณและค้นพบความจริงด้วยตนเอง เมื่อการเปิดเผยหลังไหลมา ทุกคนได้รับการจรรโลงใจ—ทั้งครูและผู้เรียน—และชื่นชมยินดีด้วยกัน (ดู คพ. 50:22) ท่านจะรู้ได้ว่าการ

การสนทนาพระกิตติคุณที่มีความหมายเทียบได้กับการอำนวยความสะดวกที่ไพเราะ บทบาทหลักประการหนึ่งของครูคือกำกับการสนทนาให้ผู้เรียนมีโอกาสรู้สึกถึงพระวิญญูญาณและค้นพบความจริงด้วยตนเอง

ถึงครู: ฉันจะสอนทุกอย่างได้ครบหรือไม่

เนื้อหาบทเรียน บทต่างๆ ในพระคัมภีร์ ข้อคิดที่ท่านได้รับขณะศึกษา—ทุกสิ่งล้วนดีมาก แต่ชั่วโมงศึกษาของท่านมักจะไม่เท่ากับช่วงเวลาที่กำหนดให้สอน ภารกิจของท่านคืออย่าแบ่งปันทั้งหมดที่ท่านเรียนรู้ แต่กำกับเวลาชั้นเรียนในลักษณะที่ผู้เรียนค้นพบความจริงด้วยตนเอง—มากเท่าที่ท่านค้นพบในการเตรียมสอน จงสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนสิ่งที่ท่านต้องเน้น ขณะที่ท่านเน้นความจริงสองสามข้อ ท่านสามารถช่วยให้การสนทนาที่มีความหมายมากขึ้นซึ่งจะแทรกซึมเข้าไปในใจคนที่ท่านสอนลึกซึ้งขึ้น

สนทนาของท่านจรโรโลงใจเมื่อท่านกำลังเรียนรู้จากพระ
วิญญาณและสอนโดยพระวิญญาณ

เชื่อเชิญให้ทุกคนมีส่วนร่วม การมีส่วนร่วมไม่จำเป็น
ต้องหมายความว่าทุกคนต้องตอบคำถามออกเสียง บางคน
ชอบมีส่วนร่วมแค่ฟังหรือจดโน้ต หลายคนยินดีแบ่งปัน
ความคิดที่พวกเขาใช้เวลาไตร่ตรองและเตรียม ท่าน
อาจติดต่อคนที่ท่านสอนสองสามคนล่วงหน้าและขอให้
พวกเขาเตรียมมาแบ่งปันความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด
มีอีกหลายวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสนทนา
ตัวอย่างเช่น ท่านอาจทำดังนี้

- ขอให้พวกเขาไตร่ตรองว่าจะตอบคำถามอย่างไรก่อนที่
ท่านขอคำตอบ
- ขอให้พวกเขาเขียนคำตอบลงบนแผ่นกระดาษ
จากนั้นท่านอาจจะขอให้สองสามคนบอกคำตอบกับ
คนอื่นๆ
- เชิญเชิญให้พวกเขาตอบคำถามกับคนที่นั่งใกล้กันหรือ
ในกลุ่มเล็ก

บางครั้งท่านอาจจะมีสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มที่ควบคุม
การสนทนา ถ้าเป็นเช่นนั้น ท่านอาจจะพูดทำนองว่า “ขอ

ฟังจากคนที่ยังไม่ได้แบ่งปันบ้างนะครับ” ในบางกรณีอาจ
จำเป็นต้องพูดกับคนนี้เป็นการส่วนตัวเพื่อขอบคุณที่เขา
แบ่งปันและอธิบายความสำคัญของการกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วม
คนอื่นๆ ได้แบ่งปันบ้าง

อย่ากลัวความเงียบ ความเงียบอาจรู้สึกเหมือนทำให้การ
สนทนาหยุดนิ่ง แต่สำหรับผู้เรียนแล้ว ความเงียบเป็นเวลา
ไตร่ตรองที่มีค่า

ถามคำถามที่มีความหมาย ถามคำถามที่กระตุ้นให้
ผู้เรียนไตร่ตรองความหมายของข้อพระคัมภีร์และหลัก
ธรรมพระกิตติคุณ ขณะเตรียมบทเรียน ลองคิดคำถาม
ที่จะช่วยให้คนที่ท่านสอนเข้าใจและประยุกต์ใช้ความ
จริงที่พวกเขาเรียนรู้ คำถามที่ดีสองสามข้อจะส่งผลดีได้
มากมาย

ตั้งใจฟัง บ่อยครั้งที่ครูมักกังวลว่าจะพูดอะไรต่อไปจน
พวกเขาไม่ตั้งใจฟังความคิดเห็น ถ้าท่านตั้งใจฟังคนที่ท่าน
สอน พวกเขาจะรู้สึกว่าคุณมีค่าและอยากมีส่วนร่วมมากขึ้น
ประธานโธมัส เอส. มอนสันกล่าวว่า “[ทุกคน] มีเรื่องราวที่
จะบอก การฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญขณะที่เราสอนและ
ขณะที่เราเรียนรู้” (“แบบอย่างของครูผู้ยิ่งใหญ่,” *เสี้ยวไฮนา*,
ม.ย. 2007, 76)

**ผู้เรียนที่รู้สึกว่าคุณ
ครูและสมาชิก
ชั้นเรียนคน
อื่นๆ รักพวกเขา
จะเต็มใจแบ่ง
ปันข้อคิดและ
ประสบการณ์
มากขึ้น**

ถามคำถามติดตาม เมื่อผู้เรียนแบ่งปันข้อคิดและประสบการณ์ ท่านอาจรู้สึกว่าคุณเขามีให้แบ่งปันอีก ท่านอาจถามคำถามติดตามดังต่อไปนี้ นั่นสำคัญต่อท่านอย่างไร ท่านเคยเห็นพรนี้ในชีวิตท่านอย่างไร สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรสำหรับเราในปัจจุบัน ใครมีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง ใครมีความคิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้และอยากแบ่งปันบ้าง พระคัมภีร์ข้อใดอีกบ้างที่สอนความจริงนี้

ยอมรับคำตอบ เมื่อมีคนให้คำตอบ ท่านจำเป็นต้องยอมรับในวิธีใดวิธีหนึ่ง ท่านทำได้โดยแสดงความเห็นชอบคุณคำตอบนั้นหรือโดยถามคำถามติดตาม

รักษาลักษณะการสอนให้บริสุทธิ์ จำไว้ว่าเป้าหมายเบื้องต้นของการสอนพระกิตติคุณไม่ใช่แค่มีการสนทนาที่ดี แต่คือการเรียนรู้หลักคำสอนเพื่อให้ใจเราเปลี่ยนและเพื่อให้

เราเปลี่ยนใจเลื่อมใส ระหว่างการสนทนา ความรับผิดชอบส่วนหนึ่งของท่านคือ ต้องแน่ใจว่าท่านกำลังสอนหลักคำสอนที่แท้จริง

ถ้ามีคนแบ่งปันบางอย่างที่ผิดหลักคำสอน ท่านมีหน้าที่ต้องแถลงหลักคำสอนอย่างถูกต้อง ท่านอาจจะใช้คำตอบส่วนที่ถูกต้องเป็นฐาน แบ่งปันพระคัมภีร์หรือคำสอนจากการประชุมใหญ่สามัญ หรือแสดงประจักษ์พยานของท่าน

ท่านสามารถมีการสนทนาพระกิตติคุณที่ดีเยี่ยมได้โดยใช้แนวคิดเหล่านี้ ท่านจะไม่ใช้การสนทนาเพียงเพื่อให้เวลาผ่านไป ท่านสามารถนำการสนทนาให้มีประสิทธิภาพเพื่อผู้เรียนจะได้รับการเปิดเผยส่วนตัว พัฒนาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และเข้าใจพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ลึกซึ้งขึ้น ■

ถึงผู้เรียน: เสียงของท่านสำคัญ

การสนทนาที่ดีเกี่ยวกับพระกิตติคุณเป็นความรับผิดชอบที่ท่านมีร่วมกับครู ท่านอาจจะเคยสงสัยเกี่ยวกับสถานการณ์บางอย่างต่อไปนี้

ฉันมีบางอย่างต้องพูด แต่ครูไม่ขอให้แสดงความคิดเห็น ฉันควรขัดจังหวะหรือไม่

ท่านอาจรอจังหวะเหมาะให้ครูหันมามองและส่งสัญญาณว่าท่านยินดีช่วย ถ้าท่านรู้สึกได้รับการตั้งใจให้แบ่งปัน จงทำตามการกระตุ้นเตือนนั้นสุดความสามารถ

ฉันไม่แน่ใจว่าความคิดเห็นของฉันมีค่า ฉันควรจะยกมือหรือไม่

ท่านมีมุมมองและประสบการณ์ที่คนอื่นอาจไม่มี เมื่อท่านเตรียมมาเรียน ท่านมีข้อคิดส่วนตัวที่สามารถเป็นพรแก่ผู้เรียนคนอื่นๆ

เฮลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ (1928–2015) แห่งโครัมอัครสาวกสิบสองสอนไว้ว่าเมื่อเรายกมือระหว่างการสนทนาพระกิตติคุณเรา “แสดงให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เห็นว่า [เรา] เต็มใจเรียนรู้” ดังนั้นถ้าความคิดเห็นของท่านเหมาะกับหัวข้อนั้นและเวลาเอื้ออำนวย

ท่านสามารถแบ่งปันได้ เฮลเดอร์สก็อตต์อธิบายว่า “การมีส่วนร่วมช่วยให้แต่ละคน *ประสบ* การนำทางจากพระวิญญาณ” (“To Learn and to Teach More Effectively” [Brigham Young University Education Week devotional, Aug. 21, 2007], 5, speeches.byu.edu)

ฉันไม่กล้าพูดต่อหน้าคนหมู่มาก ฉันจะทำอย่างไร

เมื่อท่านพยายามเอาชนะความกลัว ท่านอาจจะเริ่มทีละน้อย พยายามอาสาอ่านพระคัมภีร์หรืออ่านข้อความอ้างอิง จากนั้นให้มองหาโอกาสตอบคำถามหรือแบ่งปันข้อคิด เมื่อท่านแสดงให้เห็นว่าท่านเต็มใจมีส่วนร่วม ท่านจะได้รับพรให้กล้าพูดและมีค่าที่จะพูดเมื่อเรา “อ้าปาก [ของเรา]” เราพบว่าพระองค์จะทรง “เติมให้เต็ม” (คพ. 33:10)

ถ้าท่านแสดงความคิดเห็นได้ง่ายแล้ว ท่านอาจต้องถามตัวท่านเองว่ามีวิธีให้ท่านกระตุ้นเพื่อนนักเรียนคนหนึ่งให้แสดงความคิดเห็นหรือไม่ แทนที่จะแบ่งปันความคิดของท่านอีกครั้ง

การแต่งงานใหม่

การผจญภัยในความอดทนและความรัก

ครอบครัวผสมเรียกเรื่องความอดทนมาก เป็นสองเท่า แต่ก่อให้เกิดความรักมากเป็นสองเท่าได้เช่นกัน

โดย ไฮดี เอลจาร์โบ มอร์เรลส์ แอนเดอร์เซ็น

การหย่าร้างเป็นเรื่องที่ดิฉันไม่เคยคิดจนกระทั่งเกิดขึ้นกับดิฉันจริงๆ ดิฉันรู้สึกอับอายเพราะความหมายที่ไม่ดีของคำนี้มานานทุกครั้งที่มีคนถามเรื่องสถานภาพ

สมรสของดิฉัน “ดิฉันหย่าค่ะ” ดิฉันแทบจะไม่พูดออกเสียง—ประหนึ่งดิฉันกำลังพูดไม่ได้ แต่นั่นคือสถานการณ์ในชีวิตดิฉัน และดิฉันแทบจะปรับตัวรับไม่ได้ เพื่อนๆ จะพูดว่า “คุณจะพบคนนั้น” แต่ดิฉันไม่สนใจและไม่ปรารถนาจะแต่งงานใหม่ ลูกสี่คนของดิฉันทำให้ดิฉันยุ่งพอแล้ว

จนกระทั่งวันหนึ่ง ดิฉันพบอาร์นฟินน์โดยไม่คาดคิด หรือไม่มีแผนสำหรับอนาคต และยังคงความประหลาดใจแก่ดิฉัน เราสื่อสารกันได้ดีดิฉันดิฉันชอบอยู่กับเขามากขึ้นเรื่อยๆ

เขาฉลาด ดูดี และร่าเริง เมื่อเขาขอแต่งงาน ดิฉันไม่ทราบ
ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร แต่รู้ว่าอยากมีอนาคตกับเขา เราใช้
เวลา “รีดรอยยับ” ตามที่อาร์นฟินน์เรียก และแต่งงานกันใน
พระวิหารสตอกโฮล์ม สวีเดนในฤดูใบไม้ร่วงปี 1997

การแต่งงานใหม่เมื่ออายุเกือบ 40 ไม่เหมือนการแต่งงาน
ครั้งแรก การตกหลุมรักเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นที่ดื่มด่ำ

ตัวจะทำ ดิฉันอายุ 19 ปีเมื่อแต่งงานครั้งแรก กิจวัตรและ
ประเพณีถูกหล่อหลอมเรื่อยมา ดิฉันกับอาร์นฟินน์พบว่า
เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกันและถึงกับเห็นด้วยถ้าจะมีมากกว่า
หนึ่งความเห็น นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนหนึ่งถูก
และอีกคนหนึ่งผิด ความคิดเห็นหล่อหลอมจากสิ่งต่างๆ
มากมายในชีวิต ความเคารพและการฟังกลายเป็นคำสำคัญ
ของการเข้าใจอีกฝ่าย

เราพยายามเข้าใจวิธีผสมผสาน
ชีวิตเราเข้าด้วยกัน—อยู่ที่ไหน
จัดการกับเศรษฐกิจครอบครัวอย่างไร
และยอมรับประเพณีวันหยุดวันใด มี
รอยยับอีกสองสามรอยให้รีดระหว่าง
ทาง แต่เมื่อคืนก็ย้อนกลับไป บางอย่าง
ค่อนข้างหยาบหยาบ ความปรองดอง
และความรักที่บ้านเป็นเป้าหมายที่
เราเล็งอยู่

การมีแม่อีกคนเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
ในครอบครัวเรานับว่ายากเป็น
พิเศษสำหรับดิฉัน อดีตภรรยาของ
อาร์นฟินน์เป็นแม่ที่ยอดเยี่ยมและ
เป็นห่วงสวัสดิภาพของลูกๆ เธอ พวก
เราวางแผนวันหยุดภาคเรียนและวัน
สุดสัปดาห์กับเธอ และบางครั้งดิฉัน
รู้สึกว่ามีโอกาสพูดในชีวิตตนเอง

แต่การเปลี่ยนแปลงน่าจะเป็นเรื่อง
ท้าทายสำหรับอาร์นฟินน์มากกว่า เขา
ย้ายเข้ามาในบ้านพร้อมลูกสี่คน สอง
คนเป็นวัยรุ่น—ลูกที่มีนิสัยเยาะเย้ย
ปิ้งปิ้งมากกว่าเคย และถูกเลี้ยงดูต่าง

ออกไปเล็กน้อยจากที่เขาชอบมากกว่า

เส้นทางต่างกัน คำตอบเหมือนกัน

แต่แล้วค่าวันหนึ่งซึ่งเลยเวลาที่ความคิดของดิฉันหยุด
ทำงานแล้ว อาร์นฟินน์ทำให้ดิฉันทำแบบทดสอบไอคิว เขา
นั่งด้านหนึ่งของโต๊ะอาหารและเริ่มตั้งสมการและใช้สูตร
คณิตศาสตร์ตอบโจทย์ ดิฉันนั่งฟังตรงข้ามกำลังวาดรูป
เพื่อแก้โจทย์ที่ให้มา เราทำเสร็จและเปรียบเทียบคำตอบ
ของเรา เพียงเพื่อจะพบว่าเราได้คำตอบเหมือนกัน ตอน

เหมือนเดิม และความตื่นเต้นของความสัมพันธ์ใหม่คล้าย
กัน แต่ตอนนี้เรามีคู่สมรสที่เคยแต่งงานแล้ว สุนัขที่ไม่
เชื่อฟัง นกร้องเสียงดัง และลูกเก้าคน อายุ 3 ขวบถึง 17 ปี
โชคดีที่ความหวานชื่นในรักใหม่ของเรามีมากพอจะทำให้
เราผ่านพ้นวันท้าทายข้างหน้าได้

กุญแจสู่ความเข้าใจ

“ดูเหมือนเรามักจะมีความเห็นไม่ตรงกันหลายเรื่อง” วัน
หนึ่งอาร์นฟินน์พูดขึ้นมา นิสัยติดตัวสี่สิบปีและทำอย่าง

นั่นเองที่ดิฉันรู้ว่าแบบทดสอบคล้ายกับชีวิตที่เราอยู่ด้วยกัน

ขอดิฉันอธิบาย เขาทำวิธีหนึ่ง ส่วนดิฉันทำอีกวิธีหนึ่ง แต่เรามีเป้าหมายเดียวกัน แม้วิธีทำจะต่างกัน การบรรลุเป้าหมายนั้นเหมือนแบบทดสอบไอคิว ขณะที่เขาแก้สมการส่วนดิฉันวาดรูป เราก็ยังได้คำตอบเดียวกัน

ดิฉันรู้ว่าดิฉันจะไม่มีวันทำงานเป็นทนายแบบเขา และดิฉันมั่นใจมากกว่าเขาจะพบว่าสายงานของดิฉันในฐานะนักเขียนและจิตรกรสีน้ำของดิฉันยากพอกัน เคล็ดลับคือมองเขาน่ารักเมื่อเขาทำต่างจากดิฉันแทนที่จะรำคาญเขา ความต่างสามารถเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่น่าตื่นเต้นได้ถ้าเรายอมให้เป็นเช่นนั้น วันหนึ่งดิฉันบอกอาร์นฟินว่า “ถ้าคุณสอนบางอย่างให้ฉันได้และฉันสอนบางอย่างให้คุณได้ สักวันทุกอย่างจะดีสำหรับเรา” เราทั้งคู่ต้องเป็นคนสอนได้ และนั่นเป็นกระบวนการต่อเนื่อง การชมเชยกลายเป็นคำสำคัญ

ถ้าพ่อกับแม่เป็นคนสองแบบต่างกัน ท่านแน่ใจได้เลยว่าลูกสองกลุ่มจะแตกต่างกันคนละขั้วเช่นกัน เราพบแขนเสื้อและหันมาแก้ปัญหาประจำวันของนิสัยการกิน รสนิยมการแต่งกาย เวลานอน และเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ต่างกัน ซึ่งยังมีอีกหลายอย่าง เราแสดงกรรมสิทธิ์มานานว่านี่

“ลูกของนั้น” นี้ “ลูกของคุณ” และมักไม่คิดว่าการนำทุกคนมาอยู่รวมกันทันทีเป็นเรื่องดี

ลูกคนโตบอกดิฉันว่าอีกไม่นานเธอจะออกจากบ้านและเธออยากให้ดิฉันมีความสุข ลูกสาวอีกสองคนดูเหมือนไม่ชอบกันเลย ลูกชายคนหนึ่งยกห้องนอนให้น้องชายต่างมารดาเมื่อเขากลับมาบ้านสัปดาห์วันสัปดาห์แล้วตัวเองไปนอนบนโซฟา เขาไม่เคยบ่นเรื่องนั้น ดิฉันรู้สึกขอบคุณ

มีที่ว่างสำหรับคนที่เรารัก

มีที่ว่างสำหรับคนที่เรารักเสมอ เราจัดห้องรับแขกติดกับห้องนั่งเล่นใหม่ให้เป็นที่พักของพ่อแม่ และให้ลูกๆ ขึ้นไปนอนชั้นบน โทรทัศน์สองเครื่องและห้องนอนสองห้องกลายเป็นสิ่งจำเป็นแต่ไม่ใช่สิ่งฟุ่มเฟือย ปีละสองสามวันสำหรับพ่อแม่ที่แต่งงานใหม่เป็นการลงทุนที่จำเป็นสำหรับอนาคตของครอบครัวเรา

เราวางแผนวันหยุดสุดสัปดาห์และกิจกรรมอื่นล่วงหน้า อาหาร เกม และกิจกรรมต้องเหมาะกับลูกส่วนใหญ่ ลูกห้าคนของอาร์นฟินอาศัยอยู่กับคุณแม่ของพวกเขา ในวันธรรมดา ดิฉันต้องการเคารพความต้องการของเธอและทำให้แน่ใจว่าเด็กๆ มีความสุขกับการมาพบปะพูด

คุยกับคุณพ่อของพวกเขา นั่นหมายความว่าบางครั้งดิฉันต้องไม่ปรึกษาพูดเรื่องกลัดกลุ้มเล็กๆ น้อยๆ แต่เน้นเรื่องสำคัญกว่าเพื่อให้พวกเขาอยู่กันอย่างมีความสุข ดิฉันใช้ความอดทนและความรัก—แล้วใช้ความอดทนมากขึ้น นอกเหนือจากอารมณ์นั้นอีกหนึ่งกระบวนการ

เช้าวันอาทิตย์ที่วุ่นวายเป็นการ

กำลังเป่าลูกโป่งกับหลานสามคนของเรา ลูกของเราโตเป็นผู้ใหญ่และย้ายออกไปแล้ว แต่พวกเขารู้ว่าเรายินดีให้พวกเขามาเยี่ยมเยียนเสมอ

ประเพณีอย่างหนึ่งของเราคือไปพระ
วิหารสตอกโฮล์ม สวีเดนทุกฤดูร้อน
กับลูกๆ หลายคนเท่าที่จะทำได้ ปีที่
แล้วเราขับรถ 10 ชั่วโมงให้คุณแม่
วัย 90 ของอาร์นฟินน์ไปกับเราด้วย
และรับการสนึกกับพ่อแม่ของเธอ

ทดลองค่อนข้างใหญ่ เราพยายาม
สร้างบรรยากาศด้วยเสียงเพลง
คลาสสิกเพราะๆ ขณะคอยดูลูก
คนแล้วคนเล่าเข้าออกห้องน้ำ
สองห้องก่อนสิ้นกระดิ่งผูกคอ
ว้าวเพื่อบอกว่าได้เวลาอาหารเช้า
แสนอร้อยแล้ว การให้ทุกคนออก
จากประตูแล้วขึ้นรถมินิแวนไปโบสถ์ให้ทันเวลาเป็นการ
ทดลองอย่างหนึ่งในการรักษาวิญญาณของสมาชิกทุกวัน
อาทิตย์ เมื่อกลับถึงบ้านและรับประทานอาหารเย็นแล้ว เรา
สงบพอที่จะเล่นเกมด้วยกัน

มีภูมิปัญญามากในโปรแกรมและบทเรียนต่างๆ
ที่ศาสนจักรสอนเรา การสวดอ้อนวอนเป็นครอบครัว
การสังสรรค์ในครอบครัว และการสนทนาหลักธรรมพระ
กิตติคุณคุ้มกับเวลาและความพยายาม พระกิตติคุณทำให้
เราเกิดปีติและช่วยให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้นว่าครอบครัว
สำคัญและมีค่าเพียงใด

เราได้สร้างประเพณีใหม่หลายอย่างแต่ยังคงรักษาบาง
อย่างจากชีวิตก่อนหน้านี้เอาไว้ ทุกฤดูร้อนเราพาลูกๆ หลาย
คนเท่าที่จะทำได้ไปพระวิหารสตอกโฮล์ม สวีเดน เราพัก
บริเวณค่ายพักแรมทางใต้ของพระวิหาร นั่นกลายเป็น
ประเพณีที่เราชื่นชอบและแม่แต่ลูกที่แต่งงานแล้วก็ได้นำ
ไปใช้กับครอบครัวของพวกเขา

ตอนนี้เมื่อลูกของเรามาขอคำแนะนำเรื่องการออกเดท
และการแต่งงาน ดิฉันบอกพวกเขาว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ถ้าคน
หนึ่งชอบวิ่งออกกำลังกายและอีกคนหนึ่งชอบบัลเล่ต์ สิ่ง
สำคัญที่สุดคือมีความกระตือรือร้นเหมือนกันสำหรับการ
รับใช้พระเจ้าช่วยให้รอดและมีความตั้งใจว่าจะพยายามบรรลุ
เป้าหมายการเป็นครอบครัววันวัน

ความอดทนสองเท่า พรสองเท่า

เมื่อดิฉันพบคู่ชายหญิงที่มีโอกาสแต่งงานครั้งที่สอง
ดิฉันยินดีกับพวกเขา ดีใจที่พวกเขามีหุ้นส่วนและเพื่อน

ที่ดีที่สุดอยู่ด้วย แต่ดิฉันจำได้เช่นกันว่าสองสามปีแรกของ
การนำสองครอบครัวมาอยู่ด้วยกันไม่ใช่เวลาที่มีความสุข
เสมอไป เราต้องเสียสละบางอย่าง และบางวันเราสงสัยว่า
เหตุใดต้องทำขนาดนั้น

ปัจจุบัน ลูกสาวของเราที่ไม่ชอบกันเลยสมัยเป็น
วัยรุ่นต่างเป็นคุณแม่แล้วทั้งคู่และชอบเปรียบเทียบ
ประสบการณ์ขณะรับประทานอาหารเย็นเป็นครอบครัว
แม่ถึงกับใช้เวลาช่วงวันหยุดด้วยกันที่บ้านไม้หลังเล็กๆ ของ
ครอบครัว พวกเขาส่งจดหมายให้กำลังใจน้องชายที่กำลัง
รับใช้งานเผยแผ่ และลูกบางคนของเราเยี่ยมเยียนกันเมื่อ
พวกเขาอยู่ต่างแดน พวกเขาสนุกเสมอกับการรับประทานอาหาร
มื้อใหญ่ในวันหยุดด้วยกันและชื่นชมยินดีเมื่อ
ประกาศว่าจะมีหลานสาวหรือหลานชายคนใหม่

ตอนนี้ที่บ้านมีดิฉันกับอาร์นฟินน์เท่านั้น เรามีสุนัข
ร่าเริงรักสนุกหนึ่งตัวกับนกตัวเล็กๆ ตัวใหม่หนึ่งตัว ลูกๆ
มาอยู่ในห้องนอนของพวกเขาบ่อยๆ ระหว่างกำลังศึกษา
และสร้างครอบครัวใหม่ พวกเขารู้ว่าเรายินดีต้อนรับพวกเขา
เสมอ เราจะเลี้ยงอาหารและชอบเมื่อพวกเขาแวะมา

การนำสองครอบครัวมาอยู่ด้วยกันเรียกร้องความรักและ
ความอดทนมากเป็นสองเท่า มีอาหารต้องทำมากและมี
เสื้อผ้าให้ซักหลายกอง แต่นั่นคุ้มค่า เรารักครอบครัวใหญ่
ของเรา พรของการมีคนมากเป็นสองเท่าให้รักยิ่งใหญ่มากเป็น
สองเท่าเช่นกัน

และครอบครัวเราเติบโตต่อไป มีเด็กน้อยน่ารักรุ่นใหม่
และพวกเขาเป็นหลานของเราทั้งหมด! ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในนอร์เวย์

เธออ่านประจักษ์พยานของดิฉัน

ขณะที่กำลังรับโทรศัพท์ ดิฉันได้ยินน้ำเสียงตื่นเต้นของผู้สอนศาสนาเต็มเวลาคนหนึ่งบอกดิฉันเรื่องจะมี baptisma ในอีกไม่กี่วัน แน่แน่นอนว่า baptisma เป็นเหตุให้ผู้สอนศาสนาตื่นเต้นเสมอ แต่ดิฉันไม่คุ้นชื่อสตรีที่จะรับ baptisma แต่แอดเดอริค นั้นยืนกรานให้ดิฉันไปร่วม baptisma เพราะมีเรื่องประหลาดใจรอดิฉันอยู่ เขาไม่ยอมบอกมากกว่านั้น

ในวัน baptisma ดิฉันมาถึงโบสถ์ก่อนเวลาเพื่อดูว่าอะไรคือเรื่องประหลาดใจ แต่ดิฉันไม่รู้จักสตรีสาว—อลิซ—ที่จะรับ baptisma และเธอไม่แสดงออกว่ารู้จักดิฉัน

หลังจากการ baptisma ที่เปี่ยมด้วยพระวิญญูญาณ อลิซถือพระคัมภีร์มอรมอน

มอขณะแสดงประจักษ์พยานถึงความจริงของพระคัมภีร์เล่มนั้นและแสดงความขอบคุณคำสอนในนั้น โดยเฉพาะพยานถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในประจักษ์พยานของเธอ เธอเล่าว่าได้หนังสือเล่มนี้มาอย่างไร เธอทำงานที่แผงขายของในศูนย์การค้าแห่งหนึ่งวันหนึ่งผู้หญิงคนหนึ่งผ่านมาและมอบหนังสือเล่มนั้นให้เจ้านายเธอ เจ้านายไม่สนใจและวางไว้บนชั้น

ต่อมาไม่นาน เมื่อจะเลิกธุรกิจแผงขายของ เจ้านายบอกให้อลิซเอาหนังสือเล่มนั้นไปทิ้ง แต่อลิซอยากรู้ เธอตรวจดูหนังสือเล่มนั้นครู่หนึ่งและถามว่าเธอขอได้ไหม

อลิซนำพระคัมภีร์มอรมอนกลับบ้าน อ่านจบภายในไม่กี่สัปดาห์ และ

เชื่อมั่นในความจริงของหนังสือเล่มนั้น แต่เธอไม่รู้ว่าจะทำอะไรหลายเดือนต่อมาเธอได้งานใหม่ที่นั่นเธอทำงานกับวิสุทธิชนยุคสุดท้ายคนหนึ่ง เธอถามเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอนและศาสนจักร เขากับภรรยาจึงเชิญเธอไปพบกับผู้สอนศาสนา

สตรีผู้นี้กล่าวต่อจากนั้นว่าเธอชอบอ่านประจักษ์พยานที่เขียนไว้ด้านหน้าพระคัมภีร์มอรมอนของเธอ ประจักษ์พยานดังกล่าวเป็นของดิฉัน ดิฉันใส่ไว้ที่นั่นก่อนมอบให้เจ้านายของอลิซที่แผงขายของ

แอดเดอริคยิ้มด้วยความดีใจ นี่เป็นเรื่องประหลาดใจที่ดีที่สุดเท่าที่ดิฉันเคยประสบในชีวิต! หลังจากพิธี baptisma ซิสเตอร์คนใหม่ในพระภักติคุณตรงเข้ามาออกอดดิฉัน

ดิฉันชอบการเป็นพยานใน baptisma ของอลิซและได้ฟังประจักษ์พยานที่นอบน้อมของเธอ ซึ่งได้มาจากการอ่านพระคัมภีร์มอรมอนและสวดอ้อนวอนตามที่โมโรไนแนะนำ “หากท่านจะทูลถามด้วยใจจริง ด้วยเจตนาแท้จริง โดยมีศรัทธาในพระคริสต์, พระองค์จะทรงแสดงความจริงของเรื่องให้ประจักษ์แก่ท่าน” (โมโรไน 10:4)

ดิฉันยังคงเปี่ยมด้วยความสำนึกคุณอย่างสุดซึ้งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของยอมให้ดิฉันมีส่วนเล็กๆ ในการช่วยให้ลูกคนหนึ่งของพระองค์ได้รับพรแห่งพระภักติคุณของพระเยซูคริสต์ ■

เฟธ วัดสัน, รัฐยูทาห์
สหรัฐอเมริกา

เมื่อจะเลิกธุรกิจแผงขายของ เจ้านายบอกให้อลิซเอาหนังสือเล่มนั้นไปทิ้ง แต่อลิซอยากรู้และขอเก็บไว้เอง

ดิฉันปวดร้าวใจ
ในเรื่องที่ว่า
ดิฉันจะสามารถช่วย
ลูกๆ จ่ายค่างาน
เผยแพร่ของพวกเขา
ได้อย่างไร

จงเลี้ยงลูกชายให้มีค่าควร

หลายปีก่อน เมื่อดิฉันเป็นแม่ตัวคนเดียวที่มีภาระต้องดูแลช่วยเหลือลูกสี่คน ของขวัญที่เอื้อเฟื้อจากคุณแม่และพี่ชายช่วยให้ดิฉันได้กลับไปเรียนมหาวิทยาลัย ระหว่างขบถไปเรียน ดิฉันมักจะนึกถึงความหวังและความฝันของดิฉันสำหรับลูกๆ ดิฉันเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสศาสนจักร ความปรารถนาสูงสุดของดิฉันคือให้พวกเขามีโอกาสสอนพระกิตติคุณและมีความสุขอย่างที่ดิฉันรู้สึก

เช้าวันหนึ่ง ขณะดิฉันขับรถไปโรงเรียน ดิฉันคิดถึงลูกชายคนโตสองคนที่อายุห่างกัน 22 เดือน ถ้าพวกเขาได้รับใช้ คนโตจะจบงานเผยแพร่พอดี ขณะที่น้องชายเริ่มงานเผยแผ่ของเขา ดิฉันปวดร้าวใจกับเรื่องนี้และสงสัยว่าจะสามารถช่วยพวกเขาจ่ายค่างานเผยแผ่ได้อย่างไร ดิฉันไม่แน่ใจว่าจะหาทุนส่งคนแรกได้หรือไม่ ยังไม่ต้องพูดถึงคนที่สอง

ความสับสนดังกล่าวเกิดขึ้นติดต่อกันสี่วันขณะที่ดิฉันสวดอ้อนวอนขอคำตอบ วันที่ห้าคำตอบก็มาถึง

“จงเลี้ยงลูกชายให้มีค่าควร เงินหาง่ายลูกชายที่มีค่าควรหาไม่ง่าย”

สันติสุขท่วมทับใจดิฉัน คำตอบห่างไกลจากความกังวลเรื่องเงินจนดิฉันตกใจ งานของดิฉันคือเลี้ยงลูกให้มีค่าควร ดิฉันสามารถจัดสรรครุฑในครอบครัว ไปโบสถ์ พาลูกไปเรียนเซมินารี และช่วยลูกชายเรื่องกิจกรรมเยาวชนชาย ดิฉันสามารถทำให้การสวดอ้อนวอน การอดอาหาร และการอ่านพระคัมภีร์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตครอบครัวเรา ดิฉันรู้ว่าถ้าดิฉันทำส่วนของตน ลูกๆ จะมีโอกาสรับใช้งานเผยแผ่

นอกจากกิจวัตรของเราแล้ว เรามีผู้สอนประจำบ้านที่ยอดเยี่ยมผู้รักครอบครัวเรา เขากับภรรยามาอย่างซื่อสัตย์ทุกเดือน เขาสอนบทเรียนให้ลูกๆ ของดิฉัน ให้พรพวกเขา และเข้าร่วมกิจกรรมมิถุนายนของพวกเขา เพื่อนๆ พาลูกชายดิฉันไปร่วมการประชุมฐานะปุโรหิตสวดและการเข้าค่ายพักแรม มีสมาชิกสวดที่เปิดโอกาสให้พวกเขาทำงานหารายได้ เพื่อนบ้านที่เป็นเหมือนพ่อแม่อีกคนหนึ่ง และครู

ในโรงเรียนที่สอนวินัยและความเสมอต้นเสมอปลายผ่านวิชาการ ดนตรี และกีฬา

เมื่อลูกชายคนโตอายุ 19 ปี เรามีทุนสำหรับงานเผยแผ่ของเขา กลับกลายเป็นว่าเรามีเงินทุนให้ลูกทั้งสี่คนรับใช้ด้วย พวกเขาได้รับใช้ในเม็กซิโก บราซิล ในเซาท์แคโรไลนา และเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา สองคนเล็กรับใช้พร้อมกัน!

ประสบการณ์นั้นทำให้ดิฉันนึกถึงพระดำรัสของพระเจ้าในอิสยาห์ “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” (อิสยาห์ 55:8)

คำสวดอ้อนวอนได้รับคำตอบเมื่อเราทำตามคำแนะนำที่ได้รับ และพรตามมาเสมอ ดิฉันทราบว่า การรับใช้ที่ลูกๆ ถวายแด่พระเจ้าเปลี่ยนชีวิตพวกเขาและชีวิตคนที่พวกเขาสอน การรับใช้ของพวกเขาเป็นพรแก่บ้านเราและจะเป็นเช่นนั้นต่อไปหลายรุ่น ■

แจนเนส จอห์นสัน, รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

บัพติศมาสองคนเท่านั้นหรือ

ขณะรับใช้เป็นประธานคณะเผยแผ่แก่วิทยาเขต กัวเตมาลาชาติ เราได้รับผู้สอนศาสนาเต็มเวลาคนใหม่หลายคน ขณะแนะนำตัวกับผู้สอนศาสนาเหล่านี้ ผมเล่าเรื่องการเปลี่ยนใจเลื่อมใสและบัพติศมาของ ผมให้พวกเขาฟัง

ผมเล่าว่าเอลเดอร์เดวิด ทรี กับเอลเดอร์เวนนีย์ แมทธิวส์สอนพระกิตติคุณให้ผมเมื่อผมอายุเก้าขวบ และอยู่ในเมืองเกลนไคฟ์ รัฐมอนแทนา สหรัฐอเมริกา ผู้สอนศาสนาสองคนกับสมาชิกสาขาเกลนไคฟ์คนหนึ่งขับรถพาผมไปเมืองวิลลิสตัน รัฐนอร์ทดาโคตา สหรัฐอเมริกาในวันที่

หนาวเย็นของฤดูหนาวปี 1957 เพื่อให้ผมได้รับบัพติศมาในอ่างของอาคารประชุมที่นั่น

หลังจากเล่าเรื่องนี้และกำลังสัมภาษณ์ผู้สอนศาสนาสองคน คนหนึ่งในนั้นคือเอลเดอร์เบนจามิน พิกซ์ตัน บอกผมว่าเดวิด ทรีเป็นคุณตาของเขา ช่วงเป็นเรื่องประหลาดใจที่ดีเหลือเกิน! เอลเดอร์ทรีให้บัพติศมาเด็กชายอายุเก้าขวบในเมืองเกลนไคฟ์ รัฐมอนแทนา และเกือบ 50 ปีต่อมาเด็กชายคนนั้นได้รับเรียกเป็นประธาน

คณะเผยแผ่ของหลานชายของเขา เมื่อพ่อแม่และปู่ย่าตายายของเอลเดอร์พิกซ์ตันมารับเขาเมื่อจบ

จากงานเผยแผ่ ผมดีใจที่ได้พบเดวิดทรีอีกครั้ง ระหว่างพูดคุยกัน ผมหยิบพระคัมภีร์มอรมอนให้เขาดู—มีข่าวสารและคำสัญญาที่เขาเขียนไว้在那นั่น—เล่มที่เขาให้ผมวันรับบัพติศมา

คุณแม่ของเอลเดอร์พิกซ์ตันบอกผมว่าคุณพ่อของเธอไม่ค่อยได้พูดถึงงานเผยแผ่ของเขามากนัก เขาารู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จไม่มากเพราะเขาให้บัพติศมาเพียงสองคนคือ แม่ตัวคนเดียวกับลูกชายวัยเก้าขวบ

ผมบอกเขาด้วยความขอบคุณว่าเพราะความพยายามของเขาในที่สุดคนที่เหลือในครอบครัวผมก็เข้าร่วมศาสนจักรและผมกับน้องชาย ตาม

ผู้สอนศาสนาสองคนกับสมาชิกคนหนึ่งของสาขาขับรถพาผมไปรัฐนอร์ทดาโคตา สหรัฐอเมริกาในวันที่หนาวเย็นของฤดูหนาวเพื่อให้ผมได้รับบัพติศมาในอ่างของอาคารประชุมที่นั่น

การสวดอ้อนวอนด้วยเจตนาแท้จริง

ด้วยลูกชายเก้าคนของเราได้รับใช้ งานเผยแผ่เต็มเวลา ผมบอกว่าการรับใช้เป็นผู้สอนศาสนาของเขา คนนับไม่ถ้วนจึงได้รับการสอนพระกิตติคุณและเข้าร่วมศาสนจักร

ผู้ดำรงฐานะบุโรहितที่ดี มีค่าควรและอุทิศตนจำนวนมากดูแลผมในช่วงที่ผมเป็นเด็กและเป็นวัยรุ่น เริ่มตั้งแต่เอลเดอร์ทรีกับเอลเดอร์แมททิวส์คู่ของเขา ผมจะสำนึกคุณตลอดไปที่พวกเขาสอนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่ผมและนำผมเข้ามาในอาณาจักรของพระเจ้า ที่ซึ่งพระองค์ประทานพรผมเหลือคณานับ ■

โธมัส อาร์. โคลแมน, แคนซัส สหรัฐอเมริกา

ในปี 1960 ผมพบเยาวชนชายคนหนึ่งทำงานเลี้ยง เขาบอกผมว่าพระเยซูคริสต์เสด็จเยือนอเมริกาหลังจากพื้นดินพระชนม์ ผมพบว่าความคิดนั้นน่าหลงใหลและต้องการรู้มากขึ้น ผมจึงเริ่มค้นคว้าในห้องสมุดและสอบถามตามนิกายต่างๆ ในเมืองซานมีเกล เอสซ์ลวาดอร์

ผมค้นหาเกือบสามปีแต่ไม่พบอะไรเลย เมื่อผมบอกผู้นำศาสนาว่าผมได้ยืมว่าพระคริสต์เสด็จมาอเมริกา พวกเขาบอกผมว่าผมถูกหลอก เพราะการค้นคว้าของผมไม่ได้ข้อมูลอะไรเลย ผมจึงเชื่อว่าพวกเขาพูดถูก

วันหนึ่ง ผู้สอนศาสนาสองคนจากศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมาบ้านผมและบอกว่าพวกเขามีข่าวสารสำคัญสำหรับครอบครัวผม ผมถามทันทีว่า “คุณรู้ไหมว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาอเมริกาหรือเปล่า”

คนหนึ่งตอบว่า “เราเป็นพยานเรื่องนั้น”

ขณะนั้นผมรู้สึกตื่นเต้นมากในใจ และในความคิด ผมถามเขาว่า “คุณรู้ได้อย่างไร”

เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกจากกระเป๋า และพูดว่า “เรารู้ว่าพระคริสต์เสด็จมาที่นี่เพราะหนังสือเล่มนี้ได้รับพระคัมภีร์มอรมอน”

สิ่งที่ผู้สอนศาสนาสอนผมระหว่างการสนทนาครั้งแรกทำให้ผมไม่สบายใจ และสงสัยเรื่องราวเกี่ยวกับนิมิตที่ศาสตาดพยากรณ์โจเซฟเห็นพระบิดาและพระบุตร

อย่างไรก็ดี พระคัมภีร์มอรมอนทำให้ผมอยากรู้ และผู้สอนศาสนาสอน

ผมต่อไป บ่ายวันหนึ่งพวกเขาถามผมว่า “คุณเคยสวดอ้อนวอนให้รู้ว่าสิ่งที่เราสอนคุณเป็นความจริงไหม”

ผมบอกพวกเขาว่าผมสวดอ้อนวอนแล้วแต่ยังไม่ได้รับคำตอบ

“คุณต้องสวดอ้อนวอนด้วยเจตนาแท้จริง” พวกเขาพูด

ผมอ่านพระคัมภีร์มอรมอนมาหลายคืน ผมอ่านแล้วและเชื่อเรื่องการปรากฏของพระคริสต์ต่อชาวนีไฟ แต่ผมยังยอมรับนิมิตของโจเซฟสมิธไม่ได้ ผมยุ่งยากใจมาก

คืนหนึ่งผมคุกเข่าตามลำพังและเปิดใจให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ผมบอกพระองค์ว่าผมจำเป็นต้องรู้ว่าพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อโจเซฟสมิธจริงหรือ ถ้าจริง ผมสัญญากับพระองค์ว่าจะรับบัพติศมาเข้ามาในศาสนจักรและรับใช้พระองค์ตลอดชีวิต

เมื่อผมตื่นขึ้นตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง คำตอบมาถึงผมผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ สมอผมปลอดภัย โปร่งและใจผมเปี่ยมด้วยความสงบสุข นับจากนั้นเป็นต้นมา ผมไม่สงสัยอีกเลยว่าโจเซฟ สมิธเป็นศาสตาดพยากรณ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์มอรมอนเป็นพยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่งของพระเยซูคริสต์ และพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าช่วยให้ออดและพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา ผมรู้ว่าพระคริสต์เสด็จมาอเมริกาหลังจากพื้นดินพระชนม์ จิตวิญญาณผมเบิกบานในความรู้ที่แน่นอนว่าอัครทูตนี้ที่อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์สอนผม ■

คาร์ลอส เรเน โรเมโร, เอสซ์ลวาดอร์

พระคัมภีร์มอรมอนสอน อะไรเราได้บ้างเกี่ยวกับ **ความสุข**

โดย แองค์ อาร์. สมิธ
อาจารย์สอนศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์

ดีไฮสอนเจคอบบุตรชายว่า
“มนุษย์เป็นอยู่, เพื่อพวกเขาจะมี
ปิติ” (2 นีไฟ 2:25)

เราทุกคนอยากมีความสุข เรา
มักโหยหาความเบิกบาน สันติสุข
และความพอใจที่เราเห็นในสมาชิก
ครอบครัวและมีมิตรสหายผู้ซึ่งชีวิต
พวกเขาดูเหมือนจะเปี่ยมด้วยความ
สุข ทุกคนเคยรู้สึกไม่มีความสุขใน
ชีวิตมาบ้างแล้ว บางคนถึงกับสงสัยว่า
“ฉันจะมีความสุขบ้างไหม”

ประธานเฮนรี่ บี. อายริงก์ ที่
ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด
กล่าวว่า “พระเจ้าทรงฟังข่าวสารของ
พระองค์ใน [พระคัมภีร์มอรมอน] ไว้
ให้ท่าน นีไฟ มอรมอน และโมโรไนรู้
เรื่องนี้ และคนที่รวบรวมได้นำมาไว้ใน
ข่าวสารให้ท่าน”¹ เพราะพระเจ้าทรง
ปรารถนาให้บุตรธิดาทุกคนของ

พระองค์มีความสุขในชีวิตนี้ พระองค์
จึงทรงฝังหลักธรรมนิตินทร์แห่งความ
สุขไว้ในพระคัมภีร์มอรมอน ถึงแม้
ท่านจะพบหลักธรรมนี้ได้ตลอดเล่ม
แต่เฉพาะสองบทนี้—2 นีไฟ 5 และ
4 นีไฟ 1—มีแนวทางชัดเจนที่จะนำ
เราให้มีความสุขเพิ่มขึ้นถ้าเราเต็มใจ
ดำเนินชีวิตตามนั้น

2 นีไฟ 5

ไม่นานหลังจากลีไฮถึงแก่กรรม
พระเจ้าทรงเตือนนีไฟว่าเสมนกับ
เลมิวเอลหาทางจะปลิดชีวิตท่าน
พระเจ้ารับสั่งให้นีไฟพาคนที่จะไป
ด้วยหลบหนีเข้าไปในแดนทुरกันดาร
แม้จะมีความยากลำบากแน่นอนกับ
การอพยพครั้งนี้ และต้องสถาปนา
ชุมชนใหม่แต่ใน 2 นีไฟ 5:27 นีไฟ
อธิบายว่า “เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
เรามีชีวิตอยู่ตามทางแห่งความสุข”
บทนี้วางรูปแบบของความสุขที่เราทำ
ตามได้ในชีวิตเราเอง

**หลักธรรมเจ็ดข้อที่เรา
คัดมาจากพระคัมภีร์
มอรมอนสองบทสอน
เราว่าอะไรทำให้เรามี
ความสุขอย่างแท้จริง**

ทำให้ความสัมพันธ์ดีขึ้นเรื่อยๆ

นีไฟบอกเราว่าคนที่หนีไปในแดน
ทुरกันดารกับท่านคือคนที่ “เชื่อใน
คำเตือนและการเปิดเผยของพระเจ้า
ผู้เป็นเจ้าของ” (ข้อ 6) แหล่งสำคัญของ
ความสุขคือแวดวงสังคมของเรา
สำคัญที่เราต้องใช้เวลากับคนอื่น

ที่เชื่อเหมือนเราและคนที่อยู่ด้วย แล้วเราดีขึ้น นอกจากจะใช้เวลากับสมาชิกครอบครัวแล้ว เราสามารถมีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนๆ ผู้เสริมสร้างศรัทธาของเราด้วย การปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์เหล่านั้นมีผลอย่างยิ่งต่อความสุขของเรา คริสเตียน คาร์เตอร์ นักสังคมวิทยาที่มหาวิทยาลัยแห่งแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์เขียนว่า “ปริมาณและคุณภาพการเชื่อมสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลหนึ่ง—มิตรภาพ ความสัมพันธ์กับสมาชิกครอบครัว ความสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน ฯลฯ—เกี่ยวข้องใกล้เคียงกับความผาสุกและความสุขส่วนตัวซึ่งแทบจะถือได้ว่าทั้งสองหัตถ์เทียมกันในทางปฏิบัติ”²

ความรู้สึกระส่ำผลสำเร็จที่มักมาคู่กับความขยันขันแข็งจะทำให้เกิดความสุข

ทำให้การกระทำสอดคล้องกับความเชื่อ

ใน ข้อ 10 นี้ไฟเขียนว่าผู้คนของท่านรักษา “พระบัญญัติของพระเจ้า” การเชื่อฟังพระบัญญัติเป็นส่วนสำคัญของการมีชีวิตที่เป็นสุข กษัตริย์เบ็นจามินกระตุ้นให้ผู้คนของท่าน “พิจารณาถึงสภาพอันเป็นพรและเป็นสุขของคนที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า” (โมไซยาห์ 2:41)

เราจะมีความสุขได้ยากเมื่อเราเชื่อในพระบัญญัติของพระเจ้าแต่ไม่ดำเนินชีวิตตาม การเชื่อฟังทำให้เกิดสันติสุขในใจและสันติสุขในมโนธรรม มีคนกล่าวว่ามีหัตถ์เทียมกันสองหัตถ์ คานธีผู้นำทางศาสนาและการเมืองของอินเดียเขียนไว้ว่า “ความสุขคือเมื่อสิ่งที่ท่านคิด สิ่งที่ท่านพูด และสิ่งที่ท่านทำสอดคล้องกัน” เมื่อความเชื่อและการกระทำของเราสวนทางกัน การกลับใจเป็นกุญแจช่วยสร้างความปรองดองอีกครั้งในชีวิตเรา

ทำงานยากให้สำเร็จ

ใน 2 นี้ไฟ 5 ข้อ 11 และ 15 นี้ไฟเขียนว่าผู้คนของท่านเพาะปลูกและเก็บเกี่ยวพืชผล เลี้ยงสัตว์ สร้างอาคาร และทำงานกับแร่หลายชนิด ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ทำให้ผู้คนของข้าพเจ้ามีอุตสาหกรรม, และทำงานด้วยมือตน” (ข้อ 17) จากข้อเหล่านี้ เราเห็นชัดเจนว่าการทำงานเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการได้รับความสุข ทุกๆ วันให้เรามีโอกาสทำงานในบ้าน รอบบ้าน ในชุมชน หรือในงานอาชีพของเรา ประธานโรมัส เอส. มอนสันกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าทรงปล่อยโลกรไว้โดยไม่ตกแต่งเพื่อให้นักบุญทำงานด้วยฝีมือของตนเองบนนั้น พระองค์ทรงปล่อยให้กระแสไฟฟ้าอยู่ในเมฆ ให้น้ำมันอยู่ในดิน พระองค์ทรงปล่อยแม่น้ำไว้ไม่ให้ทรงโค่น และทรงปล่อยเมืองไว้ไม่ให้ทรงสร้าง พระเจ้าเป็นเจ้าทรงให้นักบุญเผชิญความท้าทายเรื่องวัตถุติด ไม่ใช่ความสะดวกสบายของสิ่งสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงปล่อยภาพไว้ไม่ลงสี ทรงปล่อยเพลงไว้ไม่ขับร้อง ทรงปล่อยปัญหา

ไว้ไม่แก้ไข เพื่อให้มนุษย์รู้จักปีติและความรุ่งโรจน์ของการสร้าง”³ พุดให้เข้าใจง่ายคือ ความเบิกบานใจของการสร้างสรรค์และความรู้สึกประสบผลสำเร็จที่มีมากคู่กับความขยันขันแข็งจะทำให้เกิดความสุข

เน้นเรื่องพระวิหาร

นีไฟบอกเราเช่นกันว่าท่านกับผู้คนของท่านใช้เวลาสร้างพระวิหาร (ข้อ 16) ขณะพวกท่านสร้างชุมชนใหม่พรพระวิหารและความสุขแยกจากกันไม่ออก พระวิหารสอนเราเรื่องแผนแห่งความรอดและเตือนเราว่าเหตุใดเราจึงอยู่บนแผ่นดินโลก เราเรียนรู้ว่าเราเป็นลูกของพระบิดาบนสวรรค์ ผู้ทรงรักเราและชีวิตเรามีจุดประสงค์อันสำคัญยิ่งในแผนของพระองค์ในพระวิหารเรารู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น เรารู้สึกถึงพระสิริของพระองค์ เดชานุภาพ และความเห็นชอบของพระองค์ ถึงแม้เราจะเข้าพระวิหารเป็นประจำไม่ได้ แต่การมีใบรับรอง

พระวิหารที่เป็นปัจจุบันและการมีภาพพระวิหารในบ้านสามารถเตือนเราให้นึกถึงประสบการณ์พระวิหารที่เราเคยมีและความจริงที่เราได้เรียนรู้ในนั้น

4 นีไฟ 1

ใน 4 นีไฟมอรมอนนักประวัติศาสตร์และศาสดาพยากรณ์บอกเราว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้คนหลังจากพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จเยือนผู้คนของนีไฟ เมื่อท่านพุดถึงผู้คนเหล่านี้ ท่านบันทึกว่า “ไม่มีผู้คนใดมีความสุขยิ่งกว่านี้ได้ในบรรดาผู้คนที่บังพวที่พระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าสร้างขึ้นมา” (4 นีไฟ 1:16)

แบ่งปันสิ่งที่เรามี

ใน ข้อ 3 มอรมอนเขียนว่าผู้คนเหล่านี้มี “สิ่งของทั้งหมดเพื่อใช้ร่วมกันในบรรดาพวกเขา” และ “ไม่มีคนรวยและคนจน” เมื่อเราแสวงหาความสุขในชีวิตเราทุกวันนี้ สำคัญที่เราต้องฝึก

แบ่งปันสิ่งที่เรามีกับผู้อื่น

งานวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าเวลาที่เรารับใช้และเงินที่เราใช้กับผู้อื่นมีผลโดยตรงต่อความสุขของเรา⁴ ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกที่กษัตริย์เบนจามินบอกผู้คนของท่านว่า “ข้าพเจ้าอยากให้ท่านมอบทรัพย์สินของท่านแก่คนจน, ทุกคนตามทรัพย์สินที่ท่านมี, เป็นต้นว่าเลี้ยงอาหารคนหิวโหย, ให้เสื้อผ้าคนเปลือยเปล่า, เยี่ยมคนเจ็บป่วยและให้ความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาทุกข์คนเหล่านั้น, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก, ตามความต้องการของพวกเขา” (โมไซยาห์ 4:26) เรามีโอกาสมากมายให้ช่วยคนตกทุกข์ได้ยากผ่านการรับใช้ เงินบริจาคอดอาหาร และเงินทุนอื่นๆ ที่ศาสนจักรบริหารจัดการ

เอลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ แห่งโคเวรัมมัครสาวกสิบสองกล่าว ดังนี้ “ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาความยากจนเป็นเรื่องท้าทายที่หนัก

หนาสาหัสและแพร่หลายที่สุดเรื่อง
หนึ่งของมนุษยชาติ การสูญเสียที่เห็น
ได้ชัดเนื่องจากความยากจนมักเป็น
เรื่องทางกาย แต่ความเสียหายทาง
วิญญาณและทางอารมณ์ที่เกิดจาก
ความยากจนอาจทำให้ทรุดหนักลง
ไปอีก ในกรณีใดก็ตาม พระผู้ไถ่ที่ยิ่ง
ใหญ่ไม่เคยทรงขอร้องอย่างไม่ลดละ
ขนาดนี้ให้เราร่วมมือกับพระองค์ใน
การยกภาระนี้ออกจากผู้คน”⁵ เมื่อ
เราสละเวลา ความพยายาม และ
ทรัพย์สินเงินทองช่วยคนอื่นมากขึ้น
เราจะพบว่าเรามีความสุขเพิ่มขึ้น
เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

มอรมอนบอกเราว่าคนเหล่านี้
“แต่งงาน, และยกให้แต่งงานกัน”
(4 นีไฟ 1:11) การแต่งงานและการ
เลี้ยงดูบุตร (ดู ข้อ 10) จะเป็นบ่อเกิด
อันสำคัญยิ่งของความสุขสำหรับคน
ที่มีโอกาสเหล่านี้ ประธานเจมส์ อี.
เฟาส์ท์ (1920–2007) ที่ปรึกษาที่สอง
ในฝ่ายประธานสูงสุดกล่าวว่า “ความ

สุขในชีวิตแต่งงานและการเป็นบิดา
มารดาจะมากกว่าความสุขแบบอื่น
เป็นพันเท่า”⁶

แต่เราไม่จำเป็นต้องแต่งงานหรือ
มีบุตรของเราเองจึงจะมีสัมพันธภาพ
กับสมาชิกครอบครัวอันนำมาซึ่ง
ความสุข ผู้ใหญ่โสด เยาวชน และ
เด็กสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในพรเหล่านี้
ได้เช่นกัน เพื่อจะมีความสุขใน
ชีวิตครอบครัว เราต้องพยายามมอบ
มิตรภาพ ความเข้าใจ และความรัก
ให้สมาชิกแต่ละคนในครอบครัวเรา
ครอบครัวสามารถให้ความปลอดภัย
ทางอารมณ์และทางกายตลอดจน
ความรู้สึกร่วมเป็นส่วนหนึ่งได้ ซึ่งจำเป็น
ต่อการประสบความสุข

เป็นผู้สร้างสันติ

ใน 4 นีไฟมอรมอนบอกเราสี่ครั้งว่า
ผู้คนเหล่านี้ “ไม่มีความขัดแย้ง” ใน
บรรดาพวกเขา (ดู ข้อ 2, 13, 15, และ
18) “เพราะความรักของพระผู้เป็น
เจ้าซึ่งสถิตอยู่ในใจผู้คน” (ข้อ 15)

ความขัดแย้งและความสุขอยู่คนละขั้ว
—อย่างหนึ่งพาออกห่างจากอีกอย่าง
หนึ่ง พระผู้ช่วยให้รอดทรงเตือนชาว
นีไฟเรื่องอันตรายของความขัดแย้ง
เมื่อพระองค์ตรัสว่า “คนที่มีวิญญาณ
ของความขัดแย้งย่อมไม่เป็นของเรา,
แต่เป็นของมาร, ผู้เป็นบิดาแห่งความ
ขัดแย้ง” (3 นีไฟ 11:29) เราต้องแน่ใจ
ว่าเราใช้ความพยายามมากที่สุดจะไม่ทำ
หรือพูดสิ่งใดอันก่อให้เกิดวิญญาณ
ของความขัดแย้งในที่ทำงาน โรงเรียน
และบ้านของเรา แต่เราต้องทำสุด
ความสามารถเพื่อหล่อเลี้ยงความรัก
ของพระผู้เป็นเจ้าในใจเรา

ความขัดแย้งมักเกิดจากความไม่
อดทน ด้วยความช่วยเหลือจากพระ
วิญญาณ เราสามารถเปลี่ยนธรรมชาติ
นิสัยของเราและอดทนมากขึ้นได้
ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุก์ทอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด
กล่าวว่า “การไม่อดทน . . . เป็นอาการ
ของความเห็นแก่ตัว เป็นลักษณะของ

การหมกมุ่นอยู่กับตนเอง เกิดจากสภาพที่แพร่หลายไปทั่วเรียกว่าโรค ‘เอาตนเองเป็นที่ตั้ง’ ซึ่งทำให้ผู้คนเชื่อว่าโลกหมุนรอบตัวเองและคนอื่นเป็นเพียงตัวประกอบในโรงละครโรงใหญ่ของความเป็นมรรตัยซึ่งตนเองรับบทนำ”⁷

มีวิธีที่ดีกว่า ประธานกอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์ (1910–2008) เชื่อเชิญให้เรา “บ่มเพาะศิลปะของการให้คำตอบที่อ่อนโยน นั่นจะเป็นพรแก่บ้านของท่าน จะเป็นพรแก่ชีวิตท่าน”⁸

คำเชื้อเชิญให้แสวงหาความสุข

พระคัมภีร์มอรมอนประกอบด้วยหลักธรรมแห่งความสุข เราพูดครอบคลุมเพียงส่วนเดียวของสิ่งที่พบในสองบทนี้ เราจะพบอะไรได้บ้างในส่วนที่เหลือของหนังสือนี้ คงจะดีถ้าเราเริ่มต้นคว่ำพระคัมภีร์มอรมอนด้วยตนเองเพื่อให้ได้แนวทางเพิ่มเติมสู่ชีวิตที่มีความสุขมากขึ้น ประธานเอสรา แทฟท์ เบ็นสัน (1899–1994) สัญญากับวิสุทธิชนว่า “ทันทีที่ท่านเริ่มศึกษาพระคัมภีร์มอรมอนอย่างจริงจัง . . . ท่านจะพบชีวิตที่มีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ”⁹ พระเจ้าได้ประทานเครื่องมืออันเหลือเชื่อนี้แก่เรา เราสามารถฝึกใช้เครื่องมือดังกล่าวให้เป็นพรแก่ชีวิตเราและชีวิตคนที่เรารัก ■

อ้างอิง

1. เฮนรี่ บี. อายริงก์, “The Book of Mormon Will Change Your Life,” *Liahona*, Feb. 2004, 15.
2. คริสติน คาร์เตอร์, “Happiness Is Being Socially Connected,” Oct. 31, 2008,

จงเริ่มต้นคว่ำพระคัมภีร์มอรมอนด้วยตนเองเพื่อให้ได้แนวทางสู่ความสุขมากขึ้น

greatergood.berkeley.edu.

3. โทมัส เอส. มอนสัน, “In Quest of the Abundant Life,” *Ensign*, Mar. 1988, 2.
4. ดูตัวอย่างใน Dunn et al., “Spending Money on Others Promotes Happiness,” *Science*, vol. 319 (2008), 1687–1688; Netta Weinstein and Richard M. Ryan, “When helping helps: Autonomous motivation for prosocial behavior and its influence on well-being for the helper and recipient,” *Journal of Personality and Social Psychology*, vol. 98 (2010),

- 222–24; และ Aknin et al., “Prosocial spending and well-being: Cross-cultural evidence for a psychological universal,” *Journal of Personality and Social Psychology*, vol. 104 (2013), 635–52.
5. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, “เราทั้งหลายไม่ได้เป็นขอทานหรือ?” *เสี้ยวไชนา*, พ.ย. 2014, 40.
6. เจมส์ อี. เฟาสท์, “The Enriching of Marriage,” *Ensign*, Nov. 1977, 11.
7. ดีเทอร์ เอฟ. ลูคาร์ทอร์ฟ, “จงอดทนต่อไป,” *เสี้ยวไชนา*, พ.ค. 2010, 71.
8. กอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์, “Cornerstones of a Happy Home” (address given at a satellite broadcast for husbands and wives, Jan. 29, 1984), 8.
9. เอสรา แทฟท์ เบ็นสัน, “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 7.

เหตุใด การจบ การศึกษาสถาบัน จึงสำคัญ

ท่านสามารถยกระดับการ
เรียนรู้พระกิตติคุณของท่าน
เมื่อท่านเรียนหลักสูตรสำคัญ
ชั้นพื้นฐานใหม่ของชั้นเรียน
สถาบันทั้งสี่ชั้นเรียน

โดย แมทธิว พอร์เตอร์ วิลคอกซ์
เซมินารีและสถาบัน

“สิ่งที่เราต้องการเวลานี้คืออนุชน
คนหนุ่มสาวเยี่ยมยอดใน
ประวัติศาสตร์ของศาสนจักร”
เอ็ดเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ดแห่ง
โควรัมอัครสาวกสิบสองกล่าวกับคน
หนุ่มสาวในการประชุมใหญ่เดือน
เมษายน 2015 “คนหนุ่มสาวควร
ลงทะเบียนเรียนสถาบันศาสนา ชั้น
เรียน . . . สถาบันจะสร้างสมดุลให้
ชีวิตท่านและเพิ่มเติมการศึกษาทาง
โลกของท่านโดยเปิดอีกโอกาสหนึ่งให้
ท่านได้ใช้เวลาศึกษาพระคัมภีร์และ
คำสอนของศาสดาพยากรณ์และอัคร-
สาวก”¹

เพื่อให้คนหนุ่มสาวเข้าใจพระ
กิตติคุณลึกซึ้งขึ้น เสริมสร้างประจักษ์
พยานและคำมั่นสัญญาต่อพระเยซู
คริสต์ และพบการนำทางส่วนตัว
สำหรับชีวิตพวกเขา โปรแกรมสถาบัน
จึงได้เน้นว่าต้องยกระดับการเรียนรู้
ของคนหนุ่มสาวทุกคน การยกระดับ
ดังกล่าวสะท้อนอยู่ในสามด้านหลักๆ
ได้แก่ การจัดหลักสูตรสำคัญชั้นพื้น
ฐานใหม่สี่หลักสูตร การให้ความสำคัญ
มากขึ้นกับการเรียนสถาบันให้จบ และ
การเชื่อเชื่อยกนักศึกษาคณะทุกคนให้แข็ง
ขันมากขึ้นในการเรียนรู้ทางวิญญาณ

โดยการทำงานมอบหมายการอ่าน
และแบบประเมินการเรียนรู้ให้เสร็จ
สมบูรณ์

ชั้นเรียนหลักสูตรสำคัญชั้นพื้นฐานใหม่ สี่หลักสูตรมีอะไรบ้าง

ถึงแม้ชั้นเรียนเช่น พันธสัญญา
เดิม พันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์
มอรมอน พระคัมภีร์หลักคำสอนและ
พันธสัญญาจะยังมี
อยู่ แต่เวลานี้ชั้นเรียน
หลักสูตรสำคัญชั้น
พื้นฐานสี่ชั้นเรียนจะ
เป็นศูนย์กลางของงาน
หลักสูตรสถาบัน ชั้น
เรียนเหล่านี้ได้แก่

- (1) พระเยซู
คริสต์และพระ
กิตติคุณอันเป็น
นิจ (2) รากฐาน
ของการฟื้นฟู
- (3) ครอบครัวนินดรี
และ (4) คำสอนและ
หลักคำสอนของพระ
คัมภีร์มอรมอน ตาม
นัยของชื่อ ชั้นเรียน
หลักสูตรสำคัญชั้นพื้น

ฐานเหล่านี้เกี่ยวข้องกับหลักคำสอน
พื้นฐาน ประวัติศาสตร์ และคำสอน
ของพระกิตติคุณตามที่พบในพระ
คัมภีร์ตลอดจนถ้อยคำของศาสดา
พยากรณ์ที่มีชีวิต

“[ชั้นเรียนหลักสูตรสำคัญชั้นพื้น
ฐานเหล่านี้] อาจนำไปสู่การศึกษาพระ
คัมภีร์ที่ลึกซึ้งมากกว่าหลักสูตรแบบ

ชั้นเรียนหลักสูตรสำคัญ
ชั้นพื้นฐานจะมีประมาณ
30 ภาษา

ฉันต้องทำอะไรจึงจะสำเร็จการศึกษา

เรากำลังขอให้ท่านเริ่มให้ความสำคัญกับการสำเร็จการศึกษา สถาบันและทำให้เป็นส่วนหนึ่งของรากฐานพระกิตติคุณของท่าน ด้วยเหตุนี้ ท่านจะเพิ่มพูนความรู้และทำให้การเปลี่ยนใจเลื่อมใสที่เพิ่มขึ้นเมื่อท่านได้ 14 หน่วยกิตตามที่กำหนด* เพื่อให้ได้หน่วยกิตเหล่านี้ ท่านต้องทำดังนี้

- เข้าชั้นเรียนหลักสูตรสำคัญชั้นพื้นฐานสองเครดิตทุกชั้นเรียนที่ระบุไว้ด้านล่าง
 1. พระเยซูคริสต์และพระกิตติคุณอันเป็นนิจ
 2. รากฐานของการฟื้นฟู
 3. ครอบครัวนิรันดร์
 4. คำสอนและหลักคำสอนของพระคัมภีร์มอรมอน
- ได้อีกหกหน่วยกิตจากการเรียนในชั้นเรียนอื่นที่ท่านเลือก
- นอกจากนี้ ท่านจะต้องรับการลงนามรับรองจากอธิการหรือประธานสาขาของท่านด้วย

* เพื่อให้ได้หน่วยกิตสำหรับชั้นเรียน ท่านต้องเข้าเรียนอย่างน้อย 75 เปอร์เซ็นต์ของวิชานั้น อ่านงานมอบหมาย จบ และทำแบบประเมินการเรียน หลักสูตรครบถ้วน

สำรวจกว้างๆ ในอดีต” เบนท์ แอล. ท็อบ คณบดีคณะศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์กล่าว แซด เว็บ์ ผู้บริหารเซมินารีและสถาบันศาสนาเพิ่มเติมว่า “พระคัมภีร์ได้รับการถักทอเข้าด้วยกัน และเมื่อพวกเขาเติบโตไปด้วยกัน ย่อมมีข้อคิด ความเข้าใจ และความเข้มแข็งที่มาจากการศึกษาตามมาตรฐานทั้งหมด”²

เยาวชนหญิงคนหนึ่งเห็นด้วยกับความคิดเห็นดังกล่าว “ดิฉันสงสัยว่าดิฉันจะเรียนรู้ได้มากแค่ไหนเกี่ยวกับการฟื้นฟูที่ดิฉันยังไม่รู้ แต่ดิฉันพบว่าตนเองกำลังทำการเชื่อมโยงอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน หลักสูตรมีหัวข้อเช่น การแต่งงานหลายคน ฐานะปุโรหิตสำหรับชายที่มีค่าควรทุกคน และการสังหารหมู่ที่แมนัเทนมีโดวส์ การสนทนาในชั้นเรียนเหล่านี้ให้ข้อมูลที่หยังรักในศรัทธาไม่ใช่ความสงสัย อีกทั้งยังเชื่อมโยงการฟื้นฟูกับเหตุการณ์ปัจจุบันด้วย ทำให้ดิฉันรู้ว่าดิฉันเป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูจริงๆ ไม่ใช่เฉพาะศาสนาดพยากรณ์โจเซฟ สมิท ประธานบริคัม ยังก์ และผู้บุกเบิกคนอื่นๆ เท่านั้น แต่ดิฉันด้วย!”

เหตุใดฉันจึงควรตั้งเป้าหมายเรียนสถาบันให้จบ

ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนบางคนพูดถึงเกี่ยวกับการเรียนสถาบันให้จบ

“ฉันตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเรียนสถาบันให้จบ และถึงแม้ต้องเสียสละมากมาย แต่ผลตอบแทนที่ได้คือความเข้าใจ ความรู้ และประจักษ์พยานที่เข้มแข็งขึ้น”

“หลังจากเรียนจบฉันรู้สึกเข้มแข็งขึ้นและพร้อมรับประสบการณ์ใหม่ ฉันจะกระตุ้นให้คนอื่นๆ เรียนจบด้วย”

“การเรียนให้จบเป็นความสำเร็จทางวิญญาณที่ทำให้ฉันหลุดพ้นสู่เป้าหมายของความรอดนิรันดร์ต่อไป”

เมื่อท่านยกระดับการเรียนรู้ของท่านโดยตั้งใจเรียนให้จบ ท่านจะรู้วิธีจัดลำดับความสำคัญของการศึกษา พระกิตติคุณและยกระดับความรอบรู้พระกิตติคุณของท่าน ท่านจะเห็นความจริงเหล่านี้ถักทอเป็นพรหมผืนใหญ่ของประจักษ์พยาน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การเรียนสถาบันให้จบเกี่ยวข้องอย่างจริงๆ กับการทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้นทางวิญญาณ ■

อ้างอิง

1. เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, “คนหนุ่มสาวรุ่นเยียมยอด,” *เสียดิสนา*, พ.ศ. 2015, 68.
2. ใน Marianne Holman Prescott, “Four New Classes Added to Curriculum for Church Schools,” *Church News*, Nov. 11, 2014.

คิดใหญ่

“อย่าให้ผู้อื่นทำให้ท่านเชื่อว่าท่านถูกจำกัดในสิ่งที่ท่านทำได้
จงเชื่อในตนเองแล้วดำเนินชีวิตจนถึงระดับความเป็นไปได้ของท่าน”

ประธานโรนัลด์ เอส. มอนสัน (ดู “มีชีวิตที่พร้อม,” *เลียโฮนา*, ม.ค. 2012, 5)

ศรัทธาของท่าน จะเติบโต ไม่ใช่โดยบังเอิญ แต่ โดยการเลือก

เฮลเดอร์นี่ล แอล. แอนเดอร์เซ็น
โคเวิร์กซิงค์สวาทลิปสอง
การประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2015

บทเรียนวันอาทิตย์

หัวข้อของเดือนนี้
แผนแห่งความรอด

โดย ซารา เอ็น. ฮอลส์

เมื่อดิฉันอายุ 17 ปี คุณแม่ทราบว่าคุณเป็นมะเร็งเต้านม ครอบครัวดิฉันตกใจมาก และทำให้ดิฉันคุกเข่าสวด อ้อนวอนอย่างจดจ่อ ดิฉัน ร้องไห้เกือบหนึ่งชั่วโมง ทูลถามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่าเหตุใด พระองค์ทรงปล่อยให้เรื่องนี้ เกิดขึ้นและพระองค์จะทรง รักษาคุณแม่ของดิฉันให้หาย หรือไม่ ดิฉันเริ่มสบายใจขึ้นใน อีกสองสามวันต่อมาเมื่อสมาชิก วอร์ดของเรา ญาติๆ มิตรสหาย และ เพื่อนบ้านทราบข่าว พวกเขารีบมา ช่วยเรา พวกเขานำอาหารมาให้ แสดง น้ำใจด้วยคำพูดและการกระทำ แสดง ความหวังโยและความเห็นอกเห็นใจ ความรักที่เรารู้สึกจากพวกเขาลึกซึ้งยิ่ง แต่ถึงแม้จะได้รับความช่วยเหลือมาก ขนาดนั้น ดิฉันก็ยังรู้สึกซึมเศร้ามาก ดิฉันไม่สนใจว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนเอง ดิฉันหยุดทำสิ่งที่ชอบ ดิฉันเกลียดครั้นและ ไม่สนใจงานบ้าน งานโรงเรียน และการเรียก ที่โบสถ์ ดิฉันมองสถานการณ์ของตนและ ความรับผิดชอบที่เพิ่มเข้ามาว่าเป็นภาระใหญ่ หลวง ดิฉันรู้สึกว่าดิฉันทำเองได้ทุกอย่างและ ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใคร

ห้องพักฟื้นของดิฉัน

คุณแม่ของดิฉันคือคนที่ป่วย แต่ดิฉันต้องรักษาเช่นกัน

ซาตานทำงานหนักเป็นพิเศษกับดิฉัน เขาบอกว่าดิฉันควรรู้สึกเป็นภาระ เขาบอกว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไม่ยอมให้ดิฉันมีความสุข และดิฉันไม่ใช่คนพิเศษ น่าเศร้าที่ดิฉันเชื่อเขาอยู่พักหนึ่ง ดิฉันมองไม่เห็นด้านสว่างของเหตุการณ์นั้น ดิฉันไม่ได้มองตนเองเป็นธิดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ความสับสนทำให้ดิฉันมีเดบอด และมองไม่เห็นพรมากมายของดิฉัน ดิฉันไม่ส่องกระจกด้วยซ้ำ ดิฉันรู้สึกเจ็บปวดและปวดใจ

ขอบคุณเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่ใช้เวลาช่วยดิฉันมาก และพี่ๆ น้องๆ ที่คอยให้กำลังใจ ดิฉันเปิดใจมากขึ้นกับพ่อแม่ พวกเขาหันเปิดใจกับดิฉันมากขึ้นเช่นกัน แต่ดิฉันยังทุกข์ใจ

คุณแม่มักจะปลอบดิฉันเมื่อดิฉันรู้สึกแย่ เมื่อดิฉันรู้สึกเหมือนสิ้นหวัง ดิฉันมีคนที่คอยช่วยเหลือและช่วยดิฉันออกจากความสิ้นหวัง คุณแม่จะกลับบ้านในระหว่างการรักษา รีดเสื้อผ้าให้เรา เตรียมอาหาร ปลอบโยนเราและให้คำแนะนำ ดิฉันแปลกใจที่ท่านอดทนต่อการทดลองได้ขนาดนั้นและไม่คำนึงถึงแต่ตนเอง

วันหนึ่งเมื่อดิฉันพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับภาวะซึมเศร้าของดิฉัน ท่านบอกดิฉันว่าเพียงเพราะดิฉันร้องไห้และยอมรับว่าดิฉันต้องการความช่วยเหลือ นั่นไม่ได้ทำให้ดิฉันอ่อนแอ ท่านกำลังดูแลดิฉันทั้งที่ดิฉันควรดูแลท่าน

หลังจากการผ่าตัดครั้งหนึ่งในหลายๆ ครั้งของคุณแม่ ท่านอยู่ในห้องพักฟื้น เวลานั้นดิฉันอดคิดไม่ได้ว่าดิฉันเองก็ต้องอยู่ห้องพักฟื้น ดิฉันไม่ทราบจะเริ่มขั้นตอนการรักษาตรงไหน แต่ดิฉันต้องทำบางอย่าง

ด้วยเหตุนี้ดิฉันจึงเริ่มฟื้นฟูพรสวรรค์และความสามารถของดิฉันพร้อมๆ กับพัฒนาพรสวรรค์ใหม่ ดิฉันทำอาหารและซักรีดเสื้อผ้า ดิฉันเดินคิดมากขึ้น ดิฉันร้องเพลงคนเดียว ดิฉันเป่าคลาริเน็ตและเล่นเปียโนมากขึ้น และเริ่มเล่นเก็งขึง ดิฉันอ่านหนังสือมากขึ้น ดิฉันเริ่มฟังเพลง

จรรโลงใจมากขึ้น ดิฉันทำให้ตนเองแวดล้อมไปด้วยคำแนะนำจากผู้นำศาสนาจักรและแหล่งมีค่าอื่นๆ ดิฉันใกล้ชิดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมากขึ้นผ่านการสวดอ้อนวอนส่วนตัว การอดอาหาร และการศึกษาพระคัมภีร์

แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนสิ้นดีสุขอยู่กับดิฉันชั่วประเดี๋ยว ดิฉันอยากอยู่สงบๆ บ้างบางวันแต่ทำได้ยาก และกลับรู้สึกเศร้าแทน อารมณ์แปรปรวนมากขึ้นเรื่อยๆ ดูเหมือนการเดินทางหาสันติสุขเพิ่งเริ่มต้น

หลังจากนั้นดิฉันไปพระวิหารกับชั้นเรียนเยาวชนหญิงเพื่อรับบัพติศมาแทนคนตาย ดิฉันนึกถึงปัญหาของตนเองขณะอยู่ในพระวิหารและขณะเปิดพระคัมภีร์อ่านผ่านๆ ดิฉันพบว่าตนเองกำลังอ่านเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในอิสยาห์ 53:4 “แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป”

ไม่กี่นาทีต่อมา ความสับสนที่ทำให้ดิฉันมีเดบอดและเป็นสาเหตุให้เกิดความเจ็บปวดมากได้อันตรธานไปสิ้น พระเจ้าทรงทำลายความมืดและความสิ้นหวังของใจดิฉัน และประทานสันติสุขของพระวิญญาณเข้ามาแทน ดิฉันมีความเข้าใจชัดเจนและความสุขที่ไม่เคยรู้สึกมานาน ดิฉันเห็นพรมากมายที่ได้รับและทุกคนทำเพื่อดิฉันและครอบครัว และเพื่อนๆ มาก ดิฉันเห็นตนเองเป็นธิดาที่สวยงามอย่างแท้จริงของพระเจ้า

ที่นั่นในพระวิหารดิฉันพบห้องพักฟื้นของดิฉัน เมื่อหวนนึกถึงประสบการณ์นี้ ดิฉันตระหนักว่าเวลานี้ดิฉันมีความเห็นอกเห็นใจและความเมตตาส่งสารมากขึ้น ต่อคนที่โชคดีน้อยกว่า ดิฉันรู้ว่าจะพักฟื้นที่ไหน ปีที่ยากที่สุดของชีวิตดิฉันกลายเป็นปีที่ดีที่สุดของชีวิตดิฉัน ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ต้องการอาชีพที่ดี
ครอบครัว และ
ประจักษ์พยานหรือไม่
ท่านสามารถเลือกเส้น
ทางสู่ความสำเร็จได้
แล้ววันนี้!

อนาคตของท่าน ยอดเยี่ยมตามแผน

เวลานี้การเลือกทำให้ความฝันสำหรับอนาคตของท่าน เป็นจริงดูเหมือนจะเป็นเรื่องท้าทาย แต่การตัดสินใจที่ดีในช่วงวัยรุ่นจะทำให้ประสบความสำเร็จ วิธีนี้เป็นไปตามคำแนะนำจากศาสตราจารย์ “ความประพฤติและการเลือกของเราในแต่ละวันควรสอดคล้องกับเป้าหมายของเรา” (เฮลเดอร์ควอนทิน แอล. คุก, “เลือกอย่างฉลาด,” *เลียวไฮนา*, พ.ย. 2014, 49)

เรื่องเล่าที่ต่อเนื่องต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่าเป้าหมายส่วนตัวของท่านคืออะไร ท่านสามารถประสบความสำเร็จในอนาคตผ่านการเตรียมอย่างตั้งใจในวันนี้

วาดภาพประกอบซูเปอร์ฮีโร่: คลินท์ เทย์เลอร์

คลินท์เติบโตในรัฐยูทาห์และปัจจุบันทำงานเป็นศิลปินสตอรี่บอร์ดที่นิคเคิลโอดีเอ็นเอสทูดีโอในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

คุณภูมิใจกับความสำเร็จอะไรบ้าง

ผมเคยเป็นผู้อำนวยการที่ Warner Brothers Animation และเคยทำงานให้ Disney, Warner Bros., DreamWorks Studios, Marvel Comics, and Sony Pictures Entertainment ผมเคยทำภาพการ์ตูนตั้งแต่เรื่อง *Teenage Mutant Ninja Turtles* และ *X-Men* ไปจนถึง *Dora the Explorer*

คุณเก่งเรื่องพวกนี้ได้ได้อย่างไร

สมัยเป็นเด็ก ผมชอบวาดรูปสิ่งที่ผมสนใจ ผมใช้เวลาหลายชั่วโมงวาดรูปทหารหรือยอดมนุษย์ไม่กี่สัตว์หรืออะไรก็ได้ที่ผมสนใจในวันนั้น ยิ่งฝึก ผมยิ่งเก่ง ผมพบว่าพรสวรรค์ของผมเพิ่มขึ้นผ่านความขยันหมั่นเพียร การสังเกต และความมานะบากบั่น ผมรู้สึกว่าเป็นพระเจ้า

ประทานของขวัญที่พิเศษมากให้ผม และผมต้องเก่งเรื่องนั้น

งานเผยแพร่เตรียมคุณให้พร้อมรับความสำเร็จด้านอาชีพอย่างไร

งานเผยแพร่ในเกาหลีสำคัญมากเพราะนั่นช่วยให้ผมเรียนรู้เรื่องศรัทธา วินัยในตนเอง และความมุ่งมั่นสู่ความดีเลิศ ผมกลับจากงานเผยแพร่ด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นมากขึ้น ผมได้ทำงานยากบางอย่างและทำสำเร็จ แน่ใจว่านั่นช่วยให้ผมเรียนเก่งขึ้นที่มหาวิทยาลัย

การศึกษาของคุณมีบทบาทอะไรในความสำเร็จของคุณ

หลังจบงานเผยแพร่ ผมเรียนการเขียนภาพและการวาดเส้นที่คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยแห่งยูทาห์ จากนั้นจึงใช้เวลาหนึ่งเทอมเดินทาง

คลินท์

ไปฝรั่งเศสเพื่อศึกษาศิลปะ
วัฒนธรรมในยุโรป ซึ่งเปิดตา
และความคิดผมให้รักงานศิลปะ
มากขึ้น

เพราะประสบการณ์เหล่านี้ ผมจึงมีแฟ้มผลงานศิลปะ
ของผมเองที่ครอบคลุมกว้างพอสมควร ทันทีที่เรียนจบ
มหาวิทยาลัย ชายคนหนึ่งมองหาศิลปินทำงานให้ *Spider-
Man and His Amazing Friends* ของมาร์เวลและเขารับผม
ไปทำงานด้วย

เป็นผู้เชี่ยวชาญคอมพิวเตอร์: โลอะนา ชิเฟอร์เน็ต

โลอะนาเติบโตในโรมาเนียและเรียนเอกรระบบ
สารสนเทศที่มหาวิทยาลัยบริคม ยังก์

**คุณทำอะไรสมัยเป็นเยาวชนที่เตรียมคุณให้พร้อม
สำหรับงานนี้**

ไม่มีช่วงใดที่ดิฉันตื่นขึ้นมาปุ๊บก็เก่งเรื่องโปรแกรมหรือ
การออกแบบ ซึ่งเป็นงานที่ดิฉันทำเยอะมากในปัจจุบัน
ดิฉันรู้ว่าต้องทำงานที่ท้ออยู่เพราะมีการตัดสินใจเล็กลง
น้อยๆ มากมายระหว่างทาง

ดิฉันไม่กลัวที่ต้องเรียนวิชายากๆ ดิฉันใช้เวลาค้นคว้า
หลายแขนงและผู้คนในแขนงเหล่านั้น ดิฉันเข้าไปพบ
อาจารย์และขอคำแนะนำจากพวกท่านด้วย พวกท่านรู้ข้อดี
ข้อเสียของงานและสามารถช่วยให้คำแนะนำบางอย่างได้

วิชาใดเป็นประโยชน์มากที่สุด

ในประสบการณ์ของดิฉัน วิชาที่เป็นประโยชน์มากที่สุด
ในมัธยมปลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยาลัย คือวิชา
เกี่ยวกับเทคโนโลยี การฝึกภาษาต่างประเทศ (สำหรับดิฉัน
คือภาษาอังกฤษ) มีประโยชน์เช่นกันเพราะสอนให้ดิฉัน
เข้าใจและเคารพผู้อื่นรวมทั้งวัฒนธรรมอื่นมากขึ้น ภาษา
ต่างประเทศอาจไม่ได้ใช้โดยตรงในงานอาชีพ แต่นายจ้าง
ชอบเห็นว่าคุณมีมุมมองกว้างไกล

คุณกลัวอะไรบ้าง

สมัยที่อายุน้อยกว่านี้ ดิฉันกลัวว่าจะไม่มีวันเจอสิ่งที่
ดิฉันชอบทำ เมื่อพบบางอย่างแล้ว ดิฉันก็กลัวที่ตนเอง
ไม่มีอะไรนำไปสู่ความสำเร็จ

เป็นเรื่องธรรมดาที่จะรู้สึกกลัวเมื่อคุณพยายามคิดว่าคุณ
ชอบอะไร แต่อย่าปล่อยให้ความรู้สึกนั้นทำให้คุณนั่งเฉย

คุณเอาชนะความกลัวอย่างไร

สิ่งที่ดีที่สุดที่ช่วยดิฉันคือออกไปร่วมกิจกรรมที่มีความ

หมาย เช่นทำโปรแกรมกวาดวิชาออนไลน์และเข้าร่วม
สโมสรต่างๆ นั่นทำให้เกิดความชัดเจน ความรู้ และ
ความเชื่อมั่น กลุ่มเพื่อนหรือสโมสรที่สมาชิกมีความสนใจ
เหมือนคุณสามารถเป็นแหล่งช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพ โลก
เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมีสิ่งใหม่ให้เรียนรู้เสมอ แต่ถ้า
ท่านมีระบบสนับสนุนที่แข็งแกร่งและมีทักษะหลายด้าน
การตามให้ทันโลกเป็นเรื่องสนุก

พัฒนาความรักพระกิตติคุณ: เจสส์ แม็คคลีนี

เจสส์ หญิงสาวจากอังกฤษพูดถึงความพยายามเข้มแข็ง
ในพระกิตติคุณสมัยเธอเป็นวัยรุ่น

คุณทำอย่างไรให้ประจักษ์พยานเข้มแข็ง

สมัยเป็นวัยรุ่นดิฉันศึกษาพระคัมภีร์เพราะผู้นำแนะนำ
ให้ทำเช่นนั้น เมื่อศึกษาด้วยศรัทธา โดยหวังให้ประจักษ์
พยานเติบโต มันเติบโตจริงๆ

ตอนนี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว ดิฉันพบว่าความปรารถนาจะ
เรียนรู้และเติบโตในพระกิตติคุณมาจากวิธีที่ดิฉันใช้พระ
กิตติคุณให้มีผลต่อผู้อื่น ดิฉันรู้ว่าทุกอย่างที่ดิฉันเรียนรู้
สามารถช่วยคนอื่นๆ ได้เช่นเดียวกับช่วยตัวเอง

คุณตั้งเป้าหมายที่จะช่วยคุณใหม่

เมื่ออยู่ในเซมินารี ดิฉันตั้งเป้าหมายว่าจะอ่านพระคัมภีร์
ทุกวัน แต่เมื่อการศึกษาพระคัมภีร์ทุกวันกลายเป็นนิสัย
แรงจูงใจก็เปลี่ยน ดิฉันเริ่มอ่านไม่เพียงเพื่อให้บรรลุเป้า
หมายเท่านั้นแต่เพราะดิฉันรักพระคัมภีร์และอยากทำให้
ประจักษ์พยานของดิฉันเข้มแข็ง รางวัลนั้นจับต้องไม่ได้
แต่เป็นสิ่งที่ดิฉันเก็บรักษาไว้ได้ตลอดไป

ความรักพระกิตติคุณช่วยคุณในชีวิตอย่างไร

การพัฒนาความรักเรื่องการเรียนพระกิตติคุณ
ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับการได้ความรู้

เท่านั้น แต่เกี่ยวกับการเข้าใจและประยุกต์ใช้หลักธรรมพระกิตติคุณเช่นกัน เมื่อดิฉันบ่มเพาะนิสัยของการถามคำถามและหาคำตอบจากพระคัมภีร์ ดิฉันได้รับประจักษ์พยานและเชื่อมั่นในการแบ่งปันสิ่งที่เรียนรู้กับคนอื่น ๆ

การทำงานหนักและความขยันหมั่นเพียรสำคัญเพียงใด

การได้รับความรู้ในด้านต่างๆ ของชีวิตใช้เวลาและความพยายาม แต่สำหรับดิฉัน การเรียนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่ต้องทำงานหนัก คุณต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์เพื่อให้ได้ประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระองค์

เลี้ยงลูกเล็ก: ฮาน ลิน

ฮาน ลินเกิดและเติบโตในไต้หวัน เขากับภรรยารับการผนี้กในพระวิหารลาเอีย ฮาวาย และเวลานี้พวกเขาอาศัยอยู่ในรัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกากับลูกสองคน

อะไรคือนิยามของบิดาที่ดี

บิดาที่ดีไม่ใช่คนดีพร้อม แต่เขาเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนพอจะรับคำแนะนำจากผู้อื่นและพยายามปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ บิดาที่ดีให้ครอบครัวและความต้องการของครอบครัวมาก่อน เขาเต็มใจเสียสละเวลา ประโยชน์ส่วนตัว และทุกอย่างเพื่อทำให้ครอบครัวดีขึ้น เขาพยายาม

หาวิธีช่วยให้สมาชิกครอบครัวแต่ละคนเติบโตและเป็นเหมือนพระคริสต์

คุณทำอะไรสมัยเป็นเยาวชนที่เตรียมคุณให้พร้อมเป็นอย่างไรเป็นอยู่ทุกวันนี้

ผมทำสุดความสามารถเพื่อรักษาพระบัญญัติทั้งหมดและทำการตัดสินใจที่ดี การไปเซมินารีช่วยมากด้วย นั่นเป็นคำมั่นสัญญาที่สำคัญเพราะผมต้องตื่นตั้งแต่ตีห้า แต่ผมคิดว่าการมีเพื่อนที่มีเป้าหมายเหมือนผมช่วยได้เพราะเราหนุนกัน ผมคิดว่ากิจกรรมทั้งหมดที่ผมทำสมัยเป็นเยาวชนและกลุ่มเพื่อนที่ดีในศาสนจักรช่วยเราได้มาก

คุณต้องเอาชนะข่าวสารอะไรบ้างจากสังคมเพื่อเป็นบิดาที่ดี

โลกบอกผู้คนที่พวกเขาควรสนุกมากขึ้นและมีความรับผิดชอบน้อยลง แต่การทำงานหนักจำเป็นต่อการประสบความสำเร็จในสิ่งที่คุณทำ การเป็นบิดาที่ดีเรียกร้องทุกอย่างที่คุณจะให้ได้ การเติบโตไปสู่ความดีพร้อมเป็นกระบวนการชั่วชีวิต—ผมเติบโตพร้อมกับครอบครัวของผม

คุณจะถูกอะไรกับลูกวัยรุ่นของคุณและลูกวัยรุ่นของคนอื่นๆ

ทุกคนต้องการเพื่อน ดังนั้นจงคบเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนกับคนที่ “ทำงานอย่างทุ่มเทในอุดมการณ์ดี” (คพ. 58:27) เรียนรู้จากเพื่อนที่ดีเหล่านี้ คุณจะได้รับอิทธิพลจากแบบ

อย่างของพวกเขา มีความปรารถนาจะเป็นเหมือนพวกเขาและปรับปรุงตนเอง

ทำสุดความสามารถทุกอย่างที่คุณอยากทำ—อย่างอ้อมแรงแเมื่อนึกย้อนกลับไปคุณจะไม่เสียใจเลยที่ทำอย่างนั้น ■

เจสซี่

ฮาน

โดย เฮ็คเตอร์ ซี
ซอง (แชม)วอง
แห่งสวากเจ็ดสิบ

ช่วยเหลือผ่าน พระวิญญูญาณบริสุทธิ์

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถช่วยท่าน
เรื่องโรงเรียน ครอบครัว และงานเช่น
เดียวกับเรื่องสำคัญทางวิญญูญาณ

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์
ทรงช่วยเราได้
ในชีวิตทุกด้าน
ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งนี้ในทางปฏิบัติ
เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักศึกษาที่มหา-
วิทยาลัยบริคัมยังก์—ฮาวาย
ตอนนั้นข้าพเจ้า
ทำงานและเรียน
เต็มเวลาตาม
ตารางเรียน
ข้าพเจ้าก็บ
รรยากาศมี

ลูกน้อยต้องดูแลด้วย เนื่องจากต้องทำ
ทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าจึงมีเวลาศึกษาไม่
มาก ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนทุกวันเพื่อ
ขอความเป็นเพื่อนจากพระวิญญูญาณ
บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าต้องการการนำทาง
เพื่อช่วยให้ข้าพเจ้าใช้เวลาได้ดีที่สุด
ข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลือ
เพื่อเข้าใจและจดจำเนื้อหาที่ต้องใช้
ระหว่างสอบ

ความช่วยเหลือจากสวรรค์สำหรับการสอบปลายภาคที่โรงเรียน

วันหนึ่งระหว่างเรียน อาจารย์กำลัง
เขียนสมการขึ้นสูงบนกระดานเพื่อ
อธิบายประเด็นหนึ่ง สมการที่ซับซ้อน
เหล่านั้นไม่เกี่ยวกับวิชานั้น แต่
เขาต้องการพูดเรื่องสมการสั้นๆ ไม่
กี่นาทีหลังจากนั้นอาจารย์ก็ลบ
กระดาน

วิชาต่อไปคือวิทยาการ
คอมพิวเตอร์ และเรามีสอบ
วันนั้น สมการบนกระดาน
ในวิชาที่ก่อนหน้านี้อยู่ใน

สองวิธีอยู่อย่างปรองดอง

กับพระบิดาบนสวรรค์ทุกอย่างเป็นเรื่องทางวิญญาณ—ทุกด้านของชีวิตเรา พระองค์ทรงทราบว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเราและทรงต้องการสอนเราและนำทางเราตลอดชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะอยู่อย่างปรองดองกับการนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อรับการนำทางดังกล่าว ข้าพเจ้าพบว่าสองวิธีต่อไปนี้จะช่วยข้าพเจ้าอยู่อย่างปรองดองกับพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. อ่านพระคัมภีร์มอรมอน

ทุกวัน เมื่อข้าพเจ้าอายุยังน้อย ประธานศาสนจักร เอ-สรา แพพท์ เป็นสัน (1899–1994) สอนความสำคัญของการอ่านพระคัมภีร์มอรมอนทุกวัน ข้าพเจ้าเริ่มทำ และเท่าที่จำได้ข้าพเจ้าทำนับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุก ๆ วันข้าพเจ้าจะหาช่วงเวลาเงียบ ๆ อ่านและไตร่ตรอง ขณะที่อ่าน หลายครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนสิ่งใหม่ๆ แก่ข้าพเจ้า

2. หลีกเลี้ยงสิ่งล่อใจทางโลก

เยาวชนทั้งหลายท่านมีพรสวรรค์หลายด้าน ท่านเขียนเพลงและสามารถเข้าใจเรื่องทางวิญญาณได้อย่างน่าทึ่ง แต่โลกพยายามมากเพื่อล่อใจท่าน ถ้าท่านยอมเอาใจใส่และไม่ยอมให้สิ่งล่อใจเข้ามา ท่านจะได้รับการนำทางที่ท่านต้องการจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อสอบ! แปลกมากๆ ตรงที่เราไม่เคยเรียนสมการเหล่านั้นมาก่อนในวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ของเรา ข้าพเจ้าจำที่เรียนจากอีกวิชาได้หมด และสามารถตอบโจทย์ได้

เมื่ออาจารย์วิทยาการคอมพิวเตอร์ให้คะแนนสอบ เขามั่นใจมากกว่าไม่มีใครตอบโจทย์ข้อนั้นถูก ด้วยเหตุนี้จึงกาผิดให้นักเรียนทุกคนโดยอัตโนมัติ แต่เมื่อข้าพเจ้าได้กระดาษข้อสอบคืน ข้าพเจ้านำไปให้เขาดูว่าคำตอบที่ข้าพเจ้าเขียนบนกระดาษนั้นถูกต้องนั้นดีมาก

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยข้าพเจ้าใช้ทุกโอกาสในการศึกษาที่วิทยาลัยให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ข้าพเจ้าได้เกรดสูงและได้ทุนมาช่วยจ่ายค่าเรียน

การนำทางตลอดชีวิต

เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ เพื่อนๆ หลายคนของข้าพเจ้าวางแผนจะเรียนต่อปริญญาโท ข้าพเจ้ารักการเรียนและต้องการเรียนเหมือนเพื่อน แต่พระวิญญาณรับสั่งชัดเจนว่าภารกิจของข้าพเจ้าในฮาวายเสร็จสิ้นแล้ว ได้เวลาต้องกลับบ้านที่ฮอว์กแลนด์แล้ว

ข้าพเจ้ากับภรรยาทำตามการกระตุ้นเตือน ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงได้รับการชี้แนะไม่ให้เรียนต่อ แต่บางครั้งเราทำตามพระวิญญาณ

โดยไม่ทราบรายละเอียดทั้งหมด ถึงแม้ข้าพเจ้ากับภรรยาไม่ทราบจะคาดหวังอะไรขณะหางานและอพาร์ทเมนต์ แต่เราได้รับพรและไม่นานก็พบความสำเร็จ

เวลานี้เมื่อนึกย้อนกลับไป ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเหตุใดพระวิญญาณจึงแรงกล้ามากในการกระตุ้นเราให้กลับฮอว์กแลนด์ การที่ข้าพเจ้ากับครอบครัวเข้มแข็งในศาสนจักรท่ามกลางสมาชิกที่นั่นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก ข้าพเจ้ารับใช้เป้นอภิการ เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธานสแตต และเป็นประธานสแตตก่อนได้รับเรียกเป็นสาวกเจ็ดสิบภาค

หลังเกษียณจากงานอาชีพ ข้าพเจ้าก็ได้ปริญญาโท ประสบการณ์ทั้งหมดนั้นช่วยเตรียมข้าพเจ้าสำหรับการเรียกปัจจุบัน

ข้าพเจ้าเป็นพยานต่อท่านว่าการแสวงหาและทำตามการนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นวิธีที่ดีที่สุดเสมอในการวางแผนและดำเนินชีวิต ท่านได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วเมื่อท่านได้รับการยืนยันเป็นสมาชิกของศาสนจักร ถ้าท่านจะใช้ของประทานดังกล่าว นั่นจะช่วยท่านมากในทุกอย่างที่ท่านทำ ■

“เพื่อนบางคนของฉันคิดว่าการไปโบสถ์เป็นการเสียเวลา ฉันจะช่วยให้พวกเขาเห็นได้อย่างไรว่าการไปโบสถ์เป็นพรอย่างยิ่ง”

การเปรียบเทียบอาจจะช่วยเพื่อนๆ ของท่านได้ ท่านอธิบายได้ว่าเช่นเดียวกับร่างกายต้องกิน ดื่มนอนหลับ และสมองท่านต้องเรียนรู้ วิญญาณท่านต้องได้อาหารเช่นกัน การเข้าร่วมประชุมที่โบสถ์ช่วยท่านป้อนอาหารให้วิญญาณท่าน

ท่านทำสิ่งนี้โดยเรียนพระกิตติคุณ รับศีลระลึก ต่อคำสัญญาศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านทำไว้กับพระบิดาบนสวรรค์ การไคร่ครวญเรื่องนั้นและให้คำมั่นอีกครั้งจะช่วยให้ท่านได้รับพรที่สัญญาไว้ว่าจะ “มีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับ [ท่าน] ตลอดเวลา” (คพ. 20:77) การมีพระวิญญาณอยู่ด้วยทำให้ศรัทธาของท่านเข้มแข็ง และช่วยทำให้ท่านเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น

ท่านสามารถพูดถึงพรที่ท่านได้รับกับเพื่อนๆ ด้วย ท่านอาจจะบอกพวกเขาเกี่ยวกับสันติสุขที่ท่านรู้สึกที่โบสถ์ แบ่งปันสิ่งที่เป็นประโยชน์ซึ่งท่านเรียนรู้ที่โบสถ์ เล่าเกี่ยวกับโอกาสที่ท่านเคยรับใช้ หรือเป็นพยานว่าการไปโบสถ์ช่วยทำให้วันสะบาโตเป็นวันปีติยินดี (ดู อีสยาห์ 58:13-14)

บางทีวิธีที่ได้ผลที่สุดในการช่วยเพื่อนคือชวนพวกเขามา ดูให้เห็นกับตา เมื่อพวกเขาเข้าร่วมการประชุมศีลระลึกและการประชุมอื่นๆ กับท่าน พวกเขาจะสามารถรู้สึกถึงอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรียนรู้พระกิตติคุณ และเห็นพรของพระกิตติคุณในชีวิตสมาชิก

ให้พระวิญญาณทรงนำทาง

คุณอาจจะแสดงประจักษ์พยานเกี่ยวกับการไปโบสถ์

คุณอาจจะอธิบายว่านั่นทำให้คุณรู้สึกดีเพียงใดและสิ่งที่คุณเรียนรู้พิเศษเพียงใด เมื่อคุณแสดงประจักษ์พยานพระวิญญาณจะทรงช่วยให้คุณรู้ว่า จะพูดอะไร และเพื่อนจะรู้ว่าสิ่งที่คุณพูดเป็นความจริง ยิ่งพวกเขาเชื่อมั่นเท่าไร พวกเขาจะยิ่งสนใจมากขึ้นเท่านั้น คุณสามารถชวนพวกเขามาโบสถ์กับคุณได้

แม็คเคย์ เอ็ม, อายุ 13 ปี ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ชวนพวกเขามาโบสถ์

เป็นเรื่องยากกับการมีเพื่อนที่คิดว่าการไปโบสถ์เป็นการเสียเวลา ถึงแม้เราจะรู้สึกมีความสุขขณะช่วยให้พวกเขาเข้าใจพระบิดาในสวรรค์ทรงมีอะไรเตรียมไว้ให้พวกเขาแต่ละคนก็ตาม เราช่วยพวกเขาได้โดยชวนพวกเขามาโบสถ์เพื่อให้พวกเขา รู้สึกถึงปีติจากการอยู่ในอาคารประชุมที่อุทิศแล้วและจากการมีศรัทธาว่าพวกเขาสามารถรู้สึกถึงพระบิดาบนสวรรค์ และรับรู้ถึงพรที่เราได้รับจากการไปโบสถ์

ออสการ์ วาย., อายุ 19 ปี โมนาโกส เวเนซุเอลา

จดจ่อกับศีลระลึก

การมาโบสถ์สำคัญ เพราะเป็นสถานที่ซึ่งเราสามารถต่อพันธสัญญาับพิตีมาและ

พันธสัญญาทั้งหมดของเราผ่านศีลระลึก พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระ-

วิญญาณของพระองค์จะสถิตกับเราเสมอถ้าเราได้รับส่วนศีลระลึกอย่างมีค่าควรและทำให้พันธสัญญาฝ่ายเราเกิดสัมฤทธิ์ผล ความคุ้มครอง การนำทาง และการปลอบโยนที่เราได้รับจากพระวิญญาณจำเป็นสำหรับชีวิตแต่ละวันของเรา ไม่มีวิถีใดที่เราสามารถรับพรพิเศษเหล่านี้ได้นอกจากการมาที่โบสถ์และรับส่วนศีลระลึก

ไดอานา อาร์. อายุ 16 ปี ออริกอน สหรัฐอเมริกา

จกกล้า

คุณสามารถช่วยให้อาจารย์ของเราเข้าใจได้โดยพูดคุยกับพวกเขา เชื่อเชิญให้พระคัมภีร์ หรือแม่

กระทั่งเชิญผู้สอนศาสนาไปที่บ้านของพวกเขา อย่าอาย จงมีความสุขเพราะพวกเขาอาจจะเข้าร่วมศาสนจักร

เดวิด เอช., อายุ 12 ขวบ นิวเม็กซิโก สหรัฐอเมริกา

ทำส่วนของคุณ

การไปโบสถ์ไม่ใช่เป็นการเสียเวลา ถ้าคุณมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและพยายามเรียนรู้และเข้าใจสิ่งที่คนกำลังพูดหรือสอน คุณสามารถรู้สึกถึงพระวิญญาณ และบางครั้งคุณจะได้พบคนใหม่ๆ

อีธาน เอช., อายุ 15 ปี ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ให้แสงของคุณส่อง

ในฐานะสมาชิกของศาสนจักร เราส่องสว่างด้วยสิ่งที่เราเรียนรู้ในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ การเป็นแบบอย่างที่ดีและ

แสดงให้เห็นเพื่อนๆ เห็นว่าคุณมีความสุขกับพรที่คุณได้รับผ่านการไปโบสถ์สามารถสอนพวกเขาได้ว่าการไปโบสถ์คุ้มค่า

โจอันนา อาร์. อายุ 20 ปี ซูริกาเทลเซอร์ ฟิลิปปีนส์

มองให้ถึงนิรันดร

เพราะรู้ว่าศาสนจักรเป็นอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก เราจึงไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์เพื่อก้าวหน้าสู่ความดีพร้อมและสู่อาณาจักรซีเลสเชียล การไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ทำให้เราใกล้ชิดพระบิดาสวรรค์มากขึ้น โดยการต่อพันธสัญญาของเรา (รับศีลระลึก) และเราประเมินตนเองเพื่อดูว่าเราเป็นอย่างไรทางวิญญาณ

เอสเธอร์ เอ็ม. อายุ 17 ปี จังหวัดกาโชโอเรียนทอล สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก

วันปิติยินดี

“วอร์ดและสาขาต่างๆ ของศาสนจักรจัดให้มีการชุมนุมกันทุกสัปดาห์เพื่อพักผ่อนและต่อพันธสัญญา เวลาและสถานที่ซึ่งเราละโลกไว้เบื้องหลัง—วันสะบาโต ซึ่งเป็นวันที่ ‘เจ้าจะปิติยินดีในพระยาห์เวห์’ [อิสยาห์ 58:14] เพื่อมีประสบการณ์ในการรักษาทางวิญญาณซึ่งเกิดจากศีลระลึก และเพื่อรับสัญญาที่ต่อใหม่ว่าพระวิญญาณขององค์จะทรงสถิตกับเรา”

เอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน แห่งโครัมมัคร์สวากสิบสอง, “เหตุใดจึงต้องมีศาสนจักร,” เลียโฮนา, พ.ย. 2015, 109

คำถามครั้งต่อไป

“ฉันจะแบ่งเวลาให้กับกิจกรรมเยาวชนประจำสัปดาห์ การสังสรรค์ในครอบครัว การศึกษาพระคัมภีร์เป็นครอบครัวและส่วนตัวอย่างไรในเมื่อการบ้านและการไปโรงเรียนใช้เวลาามาก”

ส่งคำตอบของท่านและภาพความละเอียดสูงตามความประสงค์ของท่านมาก่อน 1 มีนาคม 2016 ที่ liahona.lds.org ทางอีเมล liahona@ldschurch.org หรือส่งทางไปรษณีย์ (ดูที่อยู่ในหน้า 3)

ระบุข้อมูลและคำอนุญาตต่อไปนี้ไว้ในอีเมลหรือจดหมายของท่านด้วย: (1) ชื่อนามสกุล (2) วันเดือนปีเกิด (3) วอร์ดหรือสาขา (4) สตรีหรือท้องถิ่น (5) คำอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรของท่าน และถ้าท่านอายุต่ำกว่า 18 ปีต้องมีคำอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ปกครองให้พิมพ์คำตอบและรูปถ่าย (ส่งทางอีเมลได้)

อาจมีการแก้ไขความยาวหรือความชัดเจนของคำตอบที่ส่งมา

โดย เฮลเตอร์
ดัลลิน เอช. โอ๊คส์
แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสอง

วิธี พบปิติ

พ็นองชายหญิงทั้งเยาว์วัยและสูงวัยทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คุณทุกท่าน
จำไว้ว่าความชั่วร้ายไม่เคยเป็นความสุขเลย และบาปนำไปสู่
ความเศร้าหมอง เยาวชนทั้งหลาย อย่าแสวงหาความสุขในสิ่งสวยงาม
แต่ฉาบฉวยของโลก เราจะมีสุขอันยั่งยืนจากการทำสิ่งผิดไม่ได้ มีบาง
คนพูดว่า “ท่านไม่มีวันได้มากพอในสิ่งที่ท่านไม่จำเป็นต้องได้ เพราะสิ่งที่
ท่านไม่จำเป็นต้องได้จะไม่ทำให้ท่านพอใจ”

ผู้เยาว์วัยและผู้สูงวัยทั้งหลาย **จงเมินหน้าและใจของท่านให้
พ้นไปจากข่าวสารหลอกลวงของสื่อ** ไม่มีความสุขในเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์หรือยาเสพติด มีแต่การเป็นทาส ไม่มีความสุขในความรุนแรง
มีแต่ความเจ็บปวดและความเศร้าโศก ไม่มีความสุขในความสัมพันธ์ทาง
เพศและความสนิทสนมทางกายนอกพันธะของการสมรส มีแต่ความเสื่อม
เสียและแรงกระตุ้นที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างทางไปสู่ความตายทางวิญญาณ

ไม่มีความสุขอันยั่งยืนในสิ่งที่เราครอบครอง **ความสุขและปิติมา
จากสิ่งที่บุคคลนั้น เป็น** ไม่ใช่จากสิ่งที่เขา เป็นเจ้าของ หรือ ดูเหมือน
จะเป็น เยาวชนทั้งหลาย **จงยึดมาตรฐานของท่าน ศึกษาและใช้
หนังสือที่ช่วยให้อวดชื่อว่า เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน**

ความชอบธรรมส่งเสริมความชอบธรรม คนรุ่นต่อๆ มาจะรู้สึก
ถึงผลของแบบอย่างที่ชอบธรรม การเป็นบิดามารดาที่ดีสร้างเยาวชนผู้
จะเป็นบิดามารดาที่ดี พวกเราจำนวนมากเข้มแข็งเพราะแบบอย่างอันน่า
ยกย่องของบรรพชนผู้บุกเบิกของเราในหลายประเทศนั้นใด การเลือกที่ชอบ
ธรรมและการเสียสละในสมัยของเราสามารถเป็นพรแก่ครอบครัวเรา มิตร
สหาย และประเทศชาติได้ตลอดไปนั่นนั้

ข้าพเจ้าเป็นพยานต่อท่านถึงสุขอันยั่งยืนและปิติสูงสุดของคนที่
แสดงศรัทธาในพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ข้าพเจ้า
ขอให้แต่ละท่าน **แสวงหาปิติ** ที่มาจากการรักษาพระบัญญัติของ
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและใช้อิทธิพลในทางชอบธรรม เพื่อประโยชน์ของ
คนที่เรารัก ■

จากคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 1991

ท่านประยุกต์ใช้สิ่งนี้อย่างไร

ปีที่แล้วที่โรงเรียนผมตัดสินใจว่า
จะพยายามสร้างสัมพันธ์กับเพื่อน
บางคนมากขึ้น แต่ตอนนี้ผมรู้ว่า
ว่าผมเริ่มหมกมุ่นทางโลก แยก
ตัวจากครอบครัวและเพื่อนจริงๆ
ของผม เรื่องนี้ทำให้เกิดความ
ปวดร้าวใจอย่างมากโดยไม่จำเป็น
ซึ่งผมหลีกเลี่ยงได้ ปีนี้ผมมุ่งให้
ความสำคัญกับโบสถ์มากขึ้น ผม
ได้พบความสุขและปิติอันแท้จริง
เป็นผลจากการที่ผมพยายาม
พัฒนาคุณลักษณะเหมือนพระ
คริสต์และจิตกุศล ผมรู้ว่าพรนี้
ให้ทุกคนถ้าพวกเขาจะแสวงหา
อย่างขยันหมั่นเพียร

อีเฟรม เจมส์ โอ. อายุ
17 ปี ออสเตเรีย

ประสบการณ์เผยแผ่ศาสนา ที่ดิฉันเกือบพลาด

สำหรับเป้าหมายความก้าวหน้า ส่วนบุคคลของดิฉัน ดิฉัน เริ่มสวดอ้อนวอนขอให้มี ประสบการณ์เผยแผ่ศาสนา ดิฉัน พยายามคิดว่าเพื่อนคนไหนน่าจะยอม เข้าร่วมศาสนจักรมากที่สุด

หลายเดือนผ่านไป และดิฉันคิดว่าคงไม่มีประสบการณ์ที่ตั้งใจ—จนกระทั่งดิฉันพบเบรندا เธอมาเรียนที่ โรงเรียนของเราปีแรก

ช่วงปีนั้น เรากลายเป็นเพื่อนร่วม ชั้นที่สนิทกัน แต่ดิฉันไม่ได้ชวนเธอ ไปโบสถ์จนกระทั่งเพื่อนคนหนึ่งของเราชวนเบรنداไปโบสถ์ของเธอ ดิฉันคิดว่า “ไม่อยากจะเชื่อเลย! ฉันควรจะคิดเรื่องนี้นานแล้ว”

สัปดาห์ต่อมาเบรنداบอกว่าเธอ ชอบไปโบสถ์ของเธอเพื่อนเราและอยาก ไปอีก ดิฉันคิดว่า “ดิฉันแพ้แล้ว” นั่น ไม่ใช่การแข่งขัน แต่ดิฉันต้องการนำ พระกิตติคุณมาให้ลูกๆ ของพระบิดา บนสวรรค์

เวลานั้นอาคารประชุมของเราอยู่ ระหว่างบูรณะและมีกำหนดอุทิศ ซ้ำในอีกไม่กี่เดือน อธิการแจกบัตร เชิญสำหรับโอเพ่นเฮาส์และการอุทิศ ดิฉันชวนเพื่อนทุกคนที่อยู่ใกล้อาคาร ประชุม คนเดียวที่รับปากจะมาคือ เบรندا ดิฉันตื่นเต้น

สองสามวันก่อนโอเพ่นเฮาส์ เบรنداบอกว่าเธออาจจะไปไม่ได้เพราะ คุณแม่ไม่อยากจะให้ไป ดิฉันผิดหวัง

แต่เข้าใจและบอกเธอว่าจะมีอีกหลาย โอกาสให้เรียนรู้เกี่ยวกับศาสนจักร

อย่างไรก็ดี ที่โอเพ่นเฮาส์ ดิฉัน ประหลาดใจเมื่อเห็นเบรنداที่นั่น เธอพูดกับคุณแม่ของเธอและท่าน ยอมให้เธอมา ดิฉันแนะนำเธอให้รู้จัก ผู้สอนศาสนา เราไปดูแต่ละห้องใน อาคารประชุมและฟังคำอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับองค์การต่างๆ ของศาสนจักร สุดท้าย เราไปที่ห้องวัฒนธรรมและ หยิบจุลสารเกี่ยวกับการฟื้นฟู ประวัติ ครอบครว การแต่งงานนิกัณฑ์ และ หัวข้ออื่นๆ ของพระกิตติคุณ เบรندا พูดว่า “ฉันเชื่อเรื่องนี้!”

วันอาทิตย์เธอมาโบสถ์ วันจันทร์ เธอเข้าร่วมโครงการบำเพ็ญประโยชน์ ร่วมมือร่วมใจของมอรมอน

เมล็ดที่ถูกหว่านในใจเบรندا เติบโตตามวันที่ผ่านไป เธอเริ่มเปลี่ยน นิสัยให้สอดคล้องกับพระบัญญัติและ ไม่นานก็รับบัพติศมา

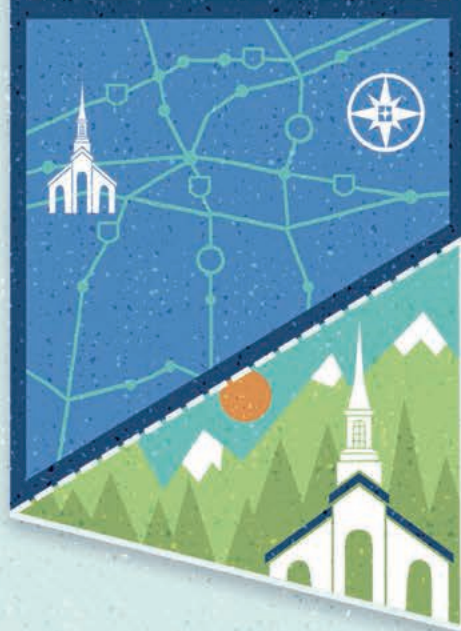
สามสี่ปีต่อมา ตอนนั้นเธอยังคงบอก ดิฉันว่าเธอมีความสุขเพียงใดที่ได้ พบพระกิตติคุณที่แท้จริงและเธอ ซาบซึ้งใจมากที่ดิฉันช่วยให้เธอพบ

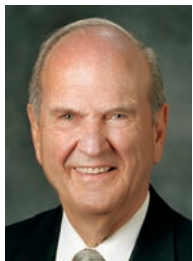
หลายครั้งการพูดคุยกับผู้อื่นเกี่ยวกับ พระกิตติคุณเป็นเรื่องยาก แต่ถ้า เราสวดอ้อนวอน ศึกษาพระคัมภีร์ ฟังพระวิญญาณบริสุทธี และยินดี พุดคุยกับบางคน พระเจ้าจะทรงช่วย เรา ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเซร์ซีปี บราซิล

โดย แอนน์ ลาเลสคา
ดิฉันต้องการแบ่ง
ปันพระกิตติคุณ
แต่เพื่อนคนไหน
จะสนใจ

โดย ประธาน
รัสเซลส์ เอ็ม. เนลสัน
ประธานโควรัม
อัครสาวกสิบสอง

ฉันจะทำให้ วันอาทิตย์ เป็นวันพิเศษได้อย่างไร

พระเจ้าประทานวัน
พิเศษนี้ให้เราได้
พักผ่อนจากการ
ทำงานและใกล้ชิด
พระองค์มากขึ้น

เราจะมีความสุข
ได้มากขึ้นถ้าเรา
ไปโบสถ์และรับศีล-
ระลึกในวันอาทิตย์

วันอาทิตย์เป็นวัน
สำคัญยิ่งที่ท่านใช้
เวลากับครอบครัว

จงทำให้วันอาทิตย์
เป็นวันปีติยินดีโดยรับ
ใช้ผู้อื่น โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคนที่เจ็บ
ป่วยหรือเดี๋ยวตาย

สิ่งที่ท่านเลือกทำ
ในวันของพระองค์
แสดงให้เห็นว่า
ท่านรักพระเจ้า

จาก “สะบาโตคือวันปีติยินดี,”
เลียมโฮนา, พ.ศ. 2015, 129-132

หากฉันฟังด้วยใจ

(แบบง่าย)

สงบ ♩ = 88-104

คำร้องและทำนอง โดย แซลลีย์ ดีฟอร์ด

G C D G Em D

1. หาก ฉัน เป็น เด็ก น้อย ใน เวลา ที่ พระ เย ชู ทรง มา อยู่
ได้ ยิน ษา - ส - ดา พ - ยา กรณ์ ที่ มี ชี วิต กล่าว พระ
สัมผัส พระ วิญ ญาณ ศักดิ์ สิทธิ์ เมื่อ ฟัง ความ จริง ความ ดี ใน

G C D G Em Am B

บน แผ่น ดิน โลก ฉัน จะ เดิน ร่วม ทาง เพื่อ ฟัง พระ คำ ครั้น
คำ รัส พระ คริสต์ หาก พระ องค์ ทรง อยู่ ที่ นี้ วัน นี้ ษา -
ยาม ท่าน สอน ฉัน ทรง ปลอบ โยน ฉัน ยาม ต้อง การ ทรง เป็น พ -

Em B7 G Cm G Em

ฉัน อ่าน พระ คัม ภีร์ จึง ได้ ยิน พระ คำ แห่ง สัน ติ
ส - ดา สอน ฉัน คำ เน้น ชี วิ ชอบ ธรรม และ สัน ติ หาก ฉัน ฟัง ด้วย ใจ
ยาน ถึง พระ คริสต์ เต็ม จิต วิญ ญาณ เปี่ยม สัน ด้วย สัน ติ

Am D7 | 1, 2. G Am D G Am7 D

ฉัน ได้ ยิน เสียง พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด 2. ฉัน
3. ฉัน

3. G Am D C Cm G

พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด

แบ่งปันมาตรฐาน

โดย ฮิลารี วัตคินส์ เลมอน

สวัสดีครับ!
ผมชื่อไอแซค

ผมอาศัยอยู่ในเมืองเจนีวา สวิตเซอร์แลนด์
เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ผมอยากเป็นนักบรรพชีวิน
วิทยา หรือสัตวแพทย์ ผมชอบวิ่งเล่น
กับสุนัขของผมชื่อแฮปปี

ผมกับพี่ชายและน้องสาวเป็นสมาชิกของ
ศาสนจักรเพียงสามคนที่โรงเรียน เรามี
เพื่อนนำคบเยอะมาก แต่เพื่อนบางคนมี
มาตรฐานต่างจากเรา ผมตัดสินใจแล้วว่า
จะยืนหยัดในสิ่งที่ผมเชื่อเสมอแม้ไม่ใช่สิ่งที่
คนนิยมทำกัน

“ไม่” ตุ่มชา
ซาเย็นเป็นที่นิยมมากในสวิตเซอร์แลนด์
ในงานวันเกิดของผม เพื่อนคนหนึ่งถาม
หาซาเย็น ผมบอกว่าเราไม่มี เขาถามว่า
ทำไม ผมอธิบายอย่างดีว่าครอบครัวผม
ไม่ดื่มซา

ภาพถ่ายโดย แฟรงค์ เฮลมิช

รับใช้น้องสาว

เมย์ล่าน้องสาวผมเป็นโรคสมองพิการ เธอใช้
เก้าอี้เข็นและบางครั้งต้องมีคนช่วยเธอลุกนั่ง
หรือพาไปรอบๆ บ้าน ผมชอบช่วยเธอ หลังเลิก
เรียน ผมกับซามูเอลพี่ชายจะพาเธอออกจาก
โรงเรียนกลับบ้านพร้อมคุณพ่อของเรา

ผู้สอนศาสนาที่กล้าหาญ

น้องสาวของผมไม่กลัวที่จะพูดเกี่ยวกับ
สิ่งที่เธอเชื่อ เมย์ลาวางแผนแล้วว่าจะ
รับบัพติศมาและอยากชวนเพื่อนๆ มา!

งานดี

ผมขอร้องเพื่อนๆ ไม่ให้
ใช้คำหยาบเมื่ออยู่กับผม
แต่บางคนยังทำอยู่ เด็ก
ผู้ชายคนหนึ่งทำให้ผมให้
พูดคำหยาบ ผมบอกว่า
“ไม่ ผมจะไม่พูด”
เขาประหลาดใจ แต่เขา
พยายามไม่ให้ผมเข้า
กลุ่มกับเขาอีก

เพื่อนที่มีน้ำใจ

ซามูเอลพี่ชายผมเป็นแบบอย่างที่ดี ครั้งหนึ่งเด็กใหม่ชื่อแม็กซ์
มาโรงเรียน เขาพูดภาษาเกาหลีกับภาษาอังกฤษ แต่ไม่พูดภาษา
ฝรั่งเศส ซามูเอลช่วยให้แม็กซ์รู้สึกถึงการต้อนรับและช่วยเขา
ฝึกภาษาฝรั่งเศส เดี่ยวนี้พวกเขาเล่นด้วยกันหลังเลิกเรียน
และแม็กซ์มักกิจกรรมของศาสนจักรกับเราครั้งหนึ่ง

เคล็ดลับการยืนอย่าง ภาคภูมิใจของไอแซค

เชื่อฟังพ่อแม่และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ไปร่วมกิจกรรมที่โบสถ์
ไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์และรับศีลระลึก
เคารพผู้อื่น ■

สมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยาน

โดย ลีโอนาร์โด รอดริเกซ
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“และบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเอง . . .
เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแสดง
เรื่องเหล่านี้ให้ประจักษ์แก่ข้าพเจ้าโดย
พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์”
(แอลมา 5:46)

ซาบรินามองขณะคุณแม่เดิน
ไปที่ประตูกับเพื่อนบ้าน

“ขอบคุณสำหรับหนังสือเล่มนี้นะ
ครับ” ผู้เป็นพอบอก เขาถือพระ
คัมภีร์มอรมอนเล่มหนึ่ง

“คุณแม่คะ ทำไมคุณแม่พูด
เรื่องศาสนจักรกับทุกคนละคะ”
ซาบรินาถามหลังจากนั้นขณะที่ทั้ง
สองช่วยกันเช็ดจาน

“นั่นเพราะประจักษ์พยาน
ของแม่เกี่ยวกับศาสนจักรเป็น
เหมือนสมบัติล้ำค่า” คุณแม่บอก
“ประจักษ์พยานทำให้แม่มีความสุข
และแม่อยากแบ่งปันกับคน
อื่นๆ เพื่อให้พวกเขามี
ความสุขด้วย!”

ซาบรินานึกภาพ
สร้อยคอระยิบ

สมบัติล้ำค่าแบบ
ใตงอกเงยเมื่อ
คุณแบ่งปัน

ระยิบของคุณแม่ในกล่องอัญมณี
“เหมือนสมบัติล้ำค่านี้หมายความว่า
อย่างไรคะ”

“ประจักษ์พยานมีค่ามาก” คุณ
แม่บอก “เป็นของประทานจาก
พระบิดาบนสวรรค์ที่ช่วยให้เรารู้ว่า
อะไรจริง”

“คุณแม่ได้มาอย่างไรคะ”

ซาบรินาอยากรู้

คุณแม่ยื่นจานสะอาดแวววาวให้
ซาบรินาเช็ด “แม่ได้มาที่ละน้อย
จ๊ะ เมื่อแม่สวดอ้อนวอนหรืออ่าน
พระคัมภีร์ แม่รู้สึกสงบและอบอุ่น
ใจ เหมือนแม่กำลังเพิ่มสมบัติ
ล้ำค่าให้ประจักษ์พยานของแม่”

ซาบรินาพยักหน้าช้าๆ เธอ จะ
มีสมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยาน
ได้ไหม

“บัดนี้ถึงเวลาแล้ว และวันนี้คือวันที่เราจะเรียนรู้... ด้วยตนเองว่าพระกิตติคุณนั้นจริง”

เอ็ดเดอร์เครก ซี. คริสเตียนเซ็น แห่งฝ่ายประธานไคร้มสาวกเจ็ดสิบ, “ข้าพเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง,” เลียโฮนา, พ.ศ. 2014, 52

ในวันอาทิตย์ ครูปฐมวัยของซาบรินาเล่าเรื่องพระเยซูคริสต์ ซาบรินาตั้งใจฟัง ซิสเตอร์โลเปซบอกว่าพระเยซูทรงเชื่อเชษฐาเล็ก ๆ ให้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงอวยพรและสอนพวกเขา เมื่อซาบรินานึกถึงพระเยซู เธอเริ่มรู้สึกอบอุ่นในใจ

ซาบรินารีบไปหาแม่หลังเลิกปฐมวัย “คุณแม่ทายสิคะว่าอะไร” เธอเล่าให้คุณแม่ฟังเกี่ยวกับความรู้สึกอบอุ่น

“ดีจัง” คุณแม่พูด “ความรู้สึกนั้นคือเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสใจเราและทำให้เรารู้ว่าพระกิตติคุณเป็นความจริง”

ซาบรินายิ้มให้คุณแม่ “เกิดขึ้นแบบนั้นเลยคะ! ทำให้หนูมีความสุขในใจ” พระวิญญาณบริสุทธิ์เจียบบามากจนซาบรินารู้ว่าเธอคงไม่ทันสังเกตพระองค์ถ้าเธอไม่มีความคารวะ

คุณแม่กอดเธอแน่น “ตอนนี้ลูกกำลังได้รับสมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยานของลูกเอง” ซาบรินากอดคุณแม่ เธอต้องการแบ่งสมบัติล้ำค่านี้ให้ทุกคน—เหมือนที่คุณแม่ทำ! แต่เธอจะทำได้อย่างไร

คืนนั้นซาบรินาพบบัตรเผยแพร่ที่มีรูปพระเยซูอยู่ด้านหน้า เธอสอดไว้ในเป้

วันรุ่งขึ้นเมื่อถึงเวลาพัก ซาบรินานึกถึงบัตรใบนั้น เธอตั้งออก

จากกระเป๋าและไปหาเพื่อนชื่อคาร์ลา “คาร์ลา นี่ให้เธอ” ซาบรินาบอก คาร์ลาถือบัตรใบนั้นแน่น

“ขอบใจจัง! ฉันชอบรูปพระเยซู” ซาบรินาให้คาร์ลาดูชื่อเว็บไซต์หลังบัตร “เธอสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนจักรของพระเยซูได้ที่นั่นนะ”

“ศาสนจักรอะไรเหรอ” คาร์ลาถาม “ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย” ซาบรินาตอบ “การไปโบสถ์และเรียนเรื่องพระเยซูทำให้ฉันมีความสุข”

คาร์ลาเก็บบัตรใส่กระเป๋า “ฉันจะเอาบัตรใบนี้ไปให้แม่ดู” สองสามสัปดาห์ต่อมา คาร์ลา

วิ่งมาหาซาบรินาก่อนเรียน “ฉันมีบางอย่างจะบอกเธอ!” เธอก้าวเธอมีรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า

ซาบรินาตื่นเต้น เธอจะบอกอะไร คาร์ลายิ้ม “ครอบครัวของฉันไปโบสถ์ของเธอมาแล้ว! และเหมือนที่เธอบอก—ฉันรู้สึกมีความสุขที่นั่น”

“ฉันรู้ว่าเธอคงรู้สึกถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์!” ซาบรินาบอก

“และฉันคิดว่าเราจะรับบัพติศมาเร็วๆ นี้!”

ซาบรินากระโดดกอดคาร์ลา ตอนนั้นพวกเธอมีสมบัติล้ำค่าของประจักษ์พยานเหมือนกันแล้ว! ■ ผู้เขียนอาศัยอยู่ในอามาโซนัส บราซิล

พระคัมภีร์จากโลกเก่าและโลกใหม่

เมื่อนี้ไฟกับครอบครัวเดินทางจากเยรูซาเล็ม (“โลกเก่า”) ไปแผ่นดินที่สัญญาไว้ (“โลกใหม่”) พวกเขาพาพระคัมภีร์ไปด้วย พระคัมภีร์เหล่านี้เรียกว่าแผ่นจารึกทองเหลืองในโลกเก่า พระคัมภีร์เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ไบเบิล

ในแผ่นดินที่สัญญาไว้ นี้ไฟจดสิ่งที่บิดาท่านสอน สิ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัว สิ่งที่ท่านเรียนรู้จากพระบิดาบนสวรรค์ และสิ่งที่ท่านเรียนรู้จากแผ่นจารึกทองเหลือง สิ่งนี้ไฟเขียนกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์มอรมอน ■

โลกใหม่

โมเสส

ศาสดาพยากรณ์ใน แผ่นดินต่างๆ

อ่านพระคัมภีร์เหล่านี้และจับคู่กับ
ศาสดาพยากรณ์บนแผนที่

- 1. อพยพ 19:20
- 2. 2 พงศ์กษัตริย์ 20:14
- 3. 1 นีไฟ 2:1-2
- 4. 1 นีไฟ 18:22
- 5. โมไซยาห์ 18:7
- 6. ถ้อยคำของมอรมอน 1:9
- 7. มอรมอน 8:1, 4

นีไฟ

โลกเก่า

อิสยาห์

อิสยาห์

น. : 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

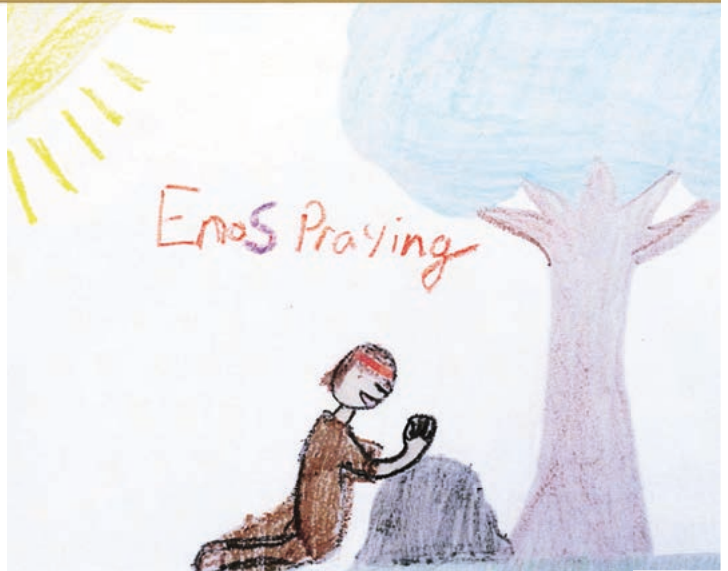
อีโนส สวดอ้อนวอนเป็นประจำ

อีโนสสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เขากังวลใจ เขาสวดอ้อนวอนให้คนอื่นๆ ด้วย เขาสวดอ้อนวอนให้แม้กระทั่งศัตรูของเขา! เดือนนี้ท่านจะเป็นเหมือนอีโนสได้อย่างไร

ในช่วงพักร้อนของครอบครัว เราพลัดหลงกับคุณพ่อและน้องชาย ตอนนั้นใกล้ค่ำแล้ว คนที่เหลือในครอบครัวไม่ทราบจะทำอย่างไรดี ผมบอกพวกเขาว่า เราควรสวดอ้อนวอน เรากล่าวคำสวดอ้อนวอน แล้วก็เริ่มเดินไปร้านอื่น เรามองตามถนนและเห็นคุณพ่อกับน้องชายของผม! ผมมีความสุข ผมรู้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงรักเราและทรงช่วยให้เราพบคุณพ่อ

โอลลีเวอร์ พี. อายุ 8 ขวบ เขาเปาลู บราซิล

“อีโนสกำลังสวดอ้อนวอน” โดย อาแมนดา เอฟ. อายุ 11 ขวบ แอริโซนา สหรัฐอเมริกา

ตัด พับ และเก็บบัตรคำทำแผ่นนี้ไว้!

ฉันสวดอ้อนวอนได้

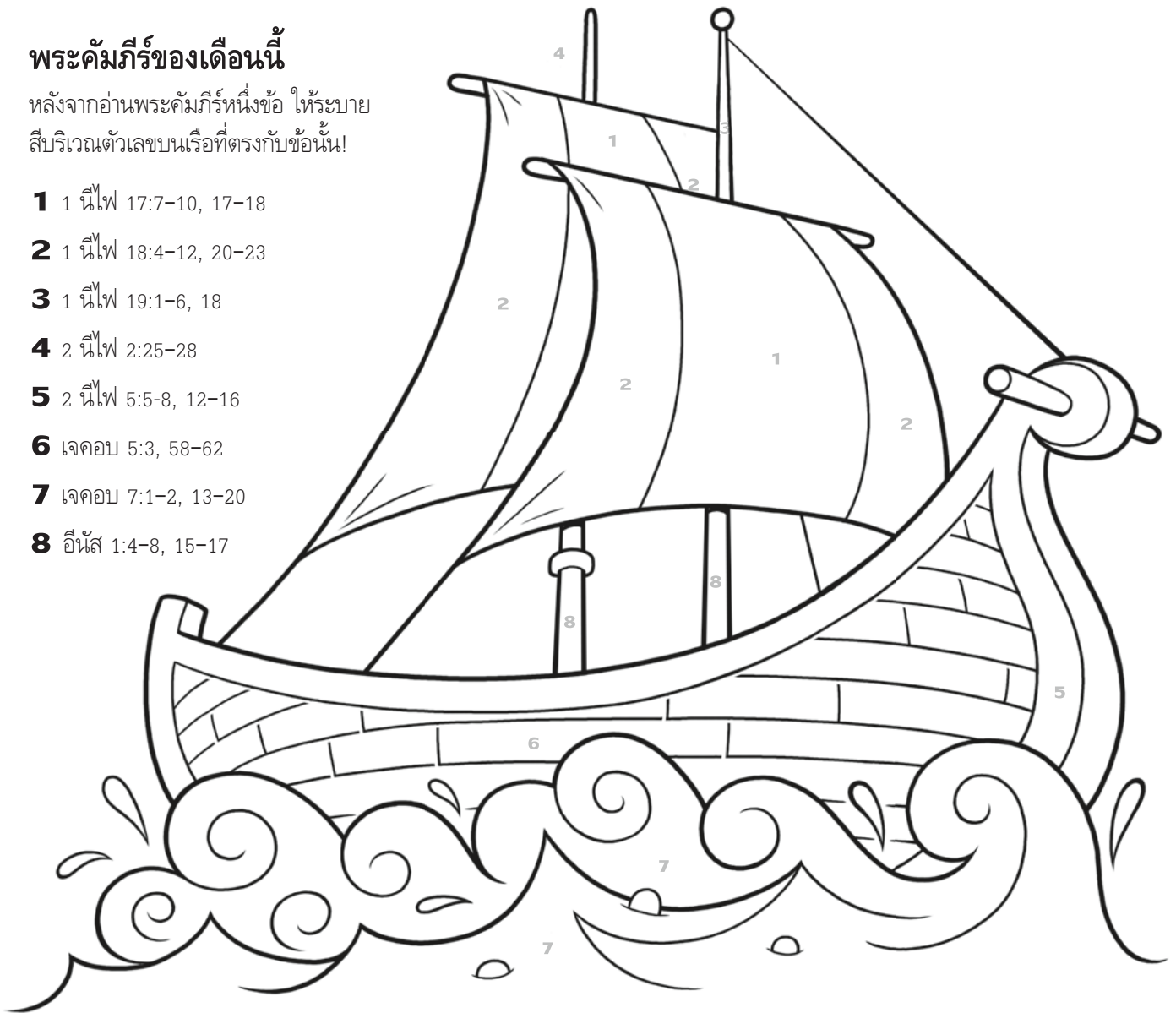
- ท่องจำ อีโนส 1:4
- เขียนในบันทึกส่วนตัวของท่านเกี่ยวกับเวลาที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของท่าน
- ดูการ์ตูนเรื่องราวพระคัมภีร์มอรมอน บทที่ 11 ที่ scripturestories.lds.org
- ฉันทำทนายตนเองให้...

อีโนส

พระคัมภีร์ของเดือนนี้

หลังจากอ่านพระคัมภีร์หนึ่งข้อ ให้ระบายสีบริเวณตัวเลขบนเรือที่ตรงกับข้อนั้น!

- 1** 1 นีไฟ 17:7-10, 17-18
- 2** 1 นีไฟ 18:4-12, 20-23
- 3** 1 นีไฟ 19:1-6, 18
- 4** 2 นีไฟ 2:25-28
- 5** 2 นีไฟ 5:5-8, 12-16
- 6** เจคอบ 5:3, 58-62
- 7** เจคอบ 7:1-2, 13-20
- 8** อีโนส 1:4-8, 15-17

การเดินทางเรือไปแผ่นดินที่สัญญาไว้

นีไฟต่อเรือให้ครอบครัวได้เดินทางไปแผ่นดินที่สัญญาไว้ อ่านเรื่องการเดินทางของพวกเขาในหน้า 76-78 ในแผ่นดินที่สัญญาไว้ เราเรียกคนชอบธรรมว่าชาวนีไฟ เราเรียกคนชั่วร้ายว่าชาวเลมัน ในบทเหล่านี้ เราเรียนรู้จากเจคอบน้องชายของนีไฟ และอีนัสบุตรชายของเจคอบ มองหาคำทำให้อ่านในฉบับหน้า ■

ส่วนหนึ่งจากภาพ นีไฟและลีไฮท์กับการต่อเรือ โดย เจอรัลดี ฮอมนีย์สัน, ภาพประกอบโดย เซเรด เบตส์แตรนด์

ครอบครัวของนีไฟ ข้ามมหาสมุทร

ครอบครัวของนีไฟเดินทางอยู่ในแดนทิวกันดารแปดปีในที่สุดพวกเขาก็มาถึงสถานที่สวยงามแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ทะเลและมีผลไม้กับน้ำผึ้งมากมายให้รับประทาน ทุกคนมีความสุขมาก!

แต่การเดินทางของพวกเขายังไม่สิ้นสุด พระบิดาบนสวรรค์ทรงบอกให้นีไฟต่อเรือ พระองค์ทรงแสดงให้นีไฟเห็นว่าเรือจะมีลักษณะอย่างไร พระองค์ทรงสัญญาว่าเรือจะพาพวกเขาไปแผ่นดินใหม่ที่ดีมาก

นีไฟทำเครื่องมือก่อน จากนั้นจึงเริ่มต่อเรือ
 เล่มันกับเลมิวเอลพี่ชายของนีไฟร่ำบ่น
 พวกเขาไม่เชื่อว่านีไฟจะต่อเรือได้

นีไฟรู้ว่า
 ครอบครัวของพวกเขา
 สามารถวางใจ
 พระบิดาบนสวรรค์

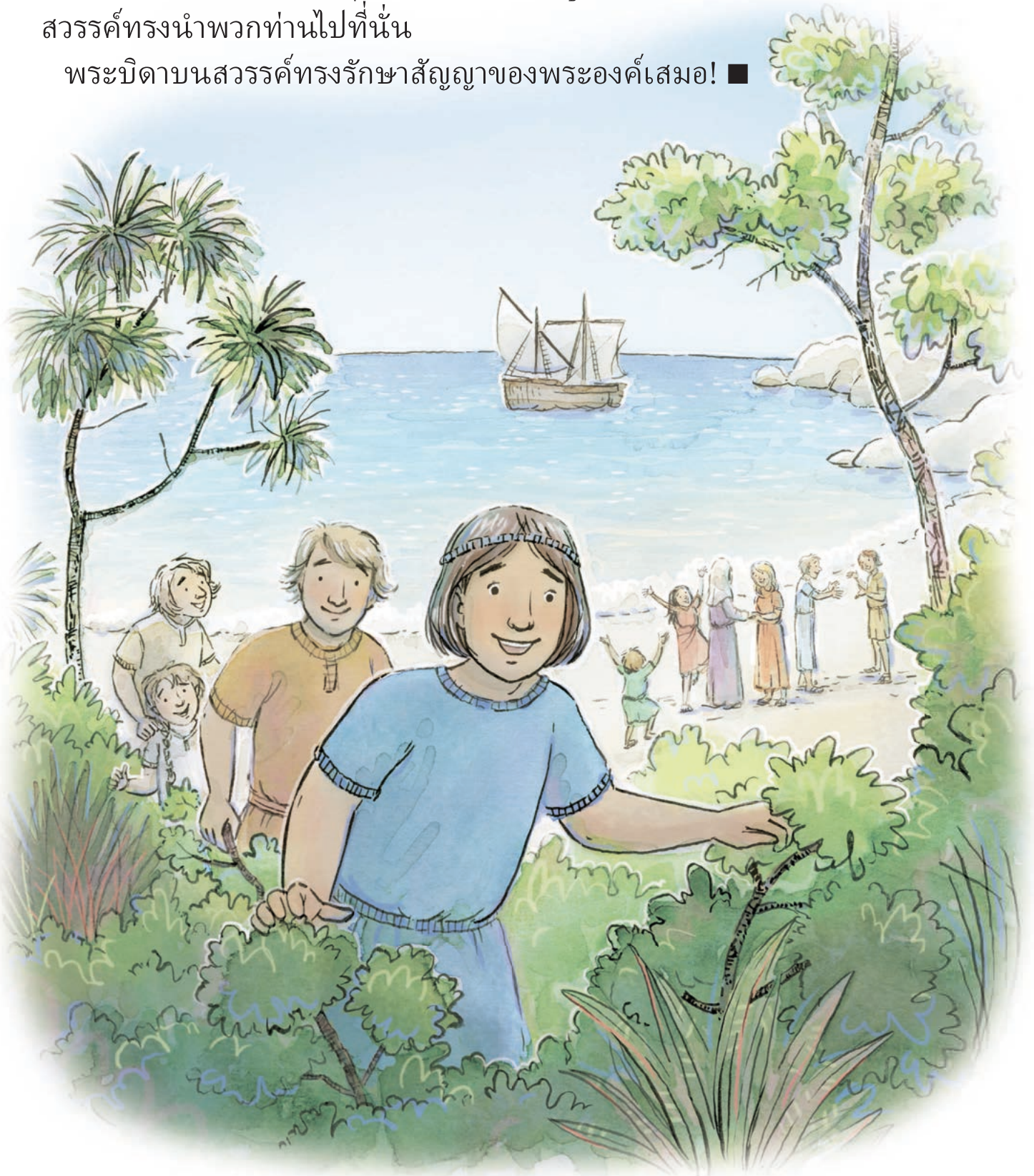

เมื่อต่อเรือเสร็จ ครอบครัวของนีไฟเริ่มเดินทาง
 ข้ามมหาสมุทร วันหนึ่งเล่มันกับเลมิวเอล
 โกรธนีไฟและมัดท่าน เกิดพายุลูกใหญ่
 พัดเรือถอยหลัง พี่ๆ กลับใจ และ
 นีไฟนำเรือเดินทางอย่าง
 ปลอดภัย

ในที่สุดครอบครัวของนีไฟก็มาถึงฝั่งของแผ่นดินใหม่
นีไฟกับครอบครัวมีความสุขเพราะพวกเขาทราบว่าพระบิดาบน
สวรรค์ทรงนำพวกเขาไปที่นั่น

พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักษาสัญญาของพระองค์เสมอ! ■

ครอบครัวของเราพิเศษ

โดย ประธาน
ฮาเวิร์ด คับเบิลยู. ฮันเตอร์
(1907-1995)
ประธานศาสนจักร
คนที่สิบสี่

ความยิ่งใหญ่ ที่แท้จริง

เราไม่ต้องมองไปไกลจึงจะเห็น
วีรบุรุษที่ถูกลืมและไม่มีใครสังเกตเห็น
ในชีวิตประจำวัน

เพราะเราได้ยินได้ฟังนิยามความ
ยิ่งใหญ่ของโลกมาตลอด จึงพอ
เข้าใจได้ว่าเราอาจจะกำลังเปรียบ
เทียบระหว่างสิ่งที่เราเป็นกับสิ่งที่คน
อื่นเป็น หรือดูเหมือนจะเป็น และ
ระหว่างสิ่งที่เรามีกับสิ่งที่คนอื่นมี . . .
เรามักจะยอมให้การเปรียบเทียบที่
ไม่ถูกต้องและไม่ยุติธรรมมาทำลาย
ความสุขของเราทั้งที่การเปรียบเทียบ
เหล่านั้นทำให้เรารู้สึกว่าตนไม่บรรลุ
ผลสำเร็จ หรือไม่ดีพอ หรือไม่ประสบ
ความสำเร็จ บางครั้งเพราะความรู้สึก
เหล่านี้ เราจึงถูกชักนำให้ทำผิดพลาด
และหมกมุ่นอยู่กับความล้มเหลวของ
เราขณะมองข้ามชีวิตด้านอื่นที่อาจมี
องค์ประกอบของความยิ่งใหญ่ที่แท้
จริง . . .

. . . โดยแท้แล้ว ความยิ่งใหญ่ที่แท้
จริงรวมถึงสิ่งที่ต้องทำเพื่อเป็นบิดา
ที่ดีหรือมารดาที่ดี แต่กล่าวโดยทั่วไป
คือการกระทำเล็กๆ น้อยๆ หลายพัน
อย่างของการรับใช้และการเสียสละ
ที่ประกอบเป็นการสละชีวิตหรือพลี

ชีพเพื่อผู้อื่นและเพื่อพระเจ้า นี้นำรวม
ถึงการมีความรู้เกี่ยวกับพระบิดา
ในสวรรค์ของเราและพระกิตติคุณ
ของพระองค์ รวมถึงการนำผู้อื่นมา
สู่ศรัทธาและมิตรภาพในอาณาจักร
ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้มักจะไม่ได้รับความ
สนใจหรือการยกย่องสรรเสริญ
ของโลก . . .

โดยแท้แล้วเราไม่ต้องมองไปไกล
จึงจะเห็นวีรบุรุษที่ถูกลืมและไม่มีใคร
สังเกตเห็นในชีวิตประจำวัน ข้าพเจ้า
กำลังพูดถึงคนที่ท่านรู้จักและคนที่
ข้าพเจ้ารู้จักผู้ทำสิ่งที่พวกเขาควรทำ
อย่างเรียบง่าย และสม่ำเสมอ ข้าพเจ้า
กำลังพูดถึงคนที่อยู่ที่นั่นเสมอและ
เต็มใจเสมอ ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึง
ความห้าวหาญอันหาได้ยากของมารดา
ผู้จะอยู่ดูแลลูกที่ป่วย—ชั่วโหมงแล้ว
ชั่วโหมงเล่าทั้งกลางวันและกลางคืน

—หรือคนป่วยหนักที่ทุกข์ทรมานโดย
ไม่พริบตา ข้าพเจ้ากำลังหมายถึงคนที่
มักจะทำอาสาสมัครเลือดเสมอ . . .
ข้าพเจ้ากำลังนึกถึงคนที่อาจไม่ได้เป็น
มารดาแต่เป็น “แม่พระ” ของเด็กทั้ง
โลก ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงคนที่อยู่ตรง
นั้นเสมอเพื่อรักและอบรมเลี้ยงดู

ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงครู พยาบาล
เกษตรกร และคนอื่นๆ เช่นกัน ผู้
ทำงานดีของโลก ผู้สอน ให้อาหาร ให้
เครื่องนุ่งห่ม และรวมถึงผู้ที่ทำงาน
ของพระเจ้าด้วย—คนที่หุนหันและ
รัก ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงคนที่ซื่อสัตย์
มีเมตตา และทำงานหนักในงาน
ประจำวันของพวกเขา แต่เป็นผู้รับใช้
ของพระอาจารย์และเป็นคนเลี้ยงแกะ
ของพระองค์เช่นกัน . . .

กับคนที่กำลังทำงานธรรมดาทั่วไป
ของโลกแต่สงสยคุณค่าความสำเร็จ
ของตน กับคนที่เปี่ยมงานของ
ศาสนจักรนี้ผู้กำลังส่งเสริมงานของ
พระเจ้าอย่างเรียบง่าย แต่มีความหมาย
กับคนที่เปี่ยมเกลื่อของแผ่นดินโลก
ความเข้มแข็งของโลก และกระดูกสัน
หลังของแต่ละประชาชาติ—เราแสดงความ
ชื่นชมท่าน ถ้าท่านอดทนจนกว่า
ชีวิตจะหาไม่ และถ้าท่านองอาจใน
ประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระเยซู ท่าน
จะบรรลุความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงและสัก
วันจะได้ยืนในที่ประทับของพระบิดา
ในสวรรค์ของเรา ■

จาก “True Greatness,” Ensign, May 1982, 19-20

ข้อคิด

เรามองคู่สมรสของเราอย่างไร

“ไม่มีใครแต่งงานกับ *คนดีพร้อม* เราแต่งงานกับ *คนมีศักยภาพ* การแต่งงานที่ถูกต้องไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการเท่านั้น แต่เกี่ยวกับสิ่งที่เธอ—ผู้จะเป็นคู่ของข้าพเจ้า—ต้องการและต้องให้ข้าพเจ้าเป็นด้วย”

เอลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์, แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง, “เผชิญความท้าทายของโลกทุกวันนี้,” *เล็ยโฮนา*, พ.ย. 2015, 46.

อื่น ๆ ในฉบับนี้

สำหรับคนหนุ่มสาว

พระคัมภีร์มอรมอนสอน
อะไรเราได้บ้างเกี่ยวกับ

ความสุข

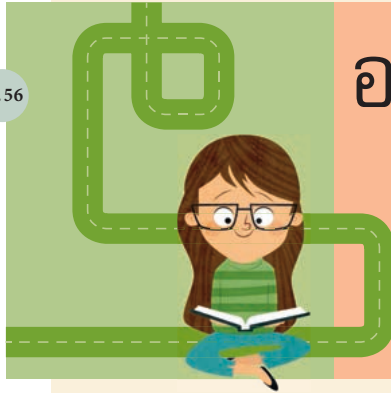
เราทุกคนอยากมีความสุข
หลักธรรมเจ็ดข้อนี้จากพระคัมภีร์มอรมอน
แสดงให้เห็นว่าเราจะมีความสุขได้อย่างไร

น. 44

สำหรับเยาวชน

น. 56

อนาคตของท่าน ยอดเยี่ยมตามแผน

เรื่องราวชีวิตจริงที่แสดงให้เห็นว่าท่านจะ
สร้างอนาคตให้ยอดเยี่ยมตามต้องการได้
โดยทำวันนี้ให้ดี

สำหรับเด็ก

สมบัติล้ำค่าของ ประจักษ์พยาน

คุณแม่ของซาบรีนาและประจักษ์พยาน
ของเธอเปรียบเสมือนสมบัติล้ำค่า
ซาบรีนาจะพบสมบัติล้ำค่านี้ได้หรือไม่

น. 70

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิบัญญัติสุดท้าย